

AHMET HALDUN
TERZİOĞLU

KOMANDO

Bu dünyadan bir Komando geçti.
Unutulmamalı...

PM
PANAMA

AHMET HALDUN
TERZİOĞLU

KOMANDO

KOMANDO

Yazan: Ahmet Haldun Terzioğlu

Yayın Yönetmeni: Oğuzhan Cengiz

Editör: Mustafa Erdem Kafkaslıoğlu

Kapak Tasarımı: Hüseyin Özkan

Mizanpaj: Adem Şenel

Baskı/Cilt: Barış Matbaa ve Mücellit Davutpaşa Cad.

Güven Sanayi Sitesi C Blok Kat:2 No:291

Topkapı/İstanbul

Tel:0212 674 85 28

Baskı Yılı: İstanbul 2010

Kitabın Uluslararası Seri Numarası

ISBN: 978-6054200-94-8

TC Kültür Bakanlığı Sertifika Numarası: 12460

© Bu kitabın yayın hakkı, yazıyla yapılan sözleşme gereği Bilgeoğuz Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz.

Yayınevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlamaz.

Oyun, CD ya da manyetik bant haline getirilemez, fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.

İrtibat: Alemdar Mahallesi Molla Fenari Sokak 4 I/A Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0212 527 33 65 – 66

Faks: 0212 527 33 64

e-mail: bilgi@bilgeoğuz.com.tr

Komando Mustafa'nın aziz hatırasına.

ZAMAN, TÜKENEN BİR MANZUMEDİR!

Zaman, kolay tüketilen bir meta! İnsandan insana değişen ve insanca anlamı olan... Anlamsızlaşan... Yitirilen... Aranılan, aranmayan...

Zamanı yararlı geçirmek!

Tersi?

Zamanı boşa geçirmek!

Kim karar verecek buna?

Yine insan!

Zaman, hayatın türevi! Zaman, hayatın merhaleleri!
Zaman...

Hep karmaşıktır. Anlamsız uğraşların hedefidir. Ancak tükendikten sonra anlaşılır anlamsızlığı. Ortada yoğun bir çaba olur hep!

...ve bir son!

Tükenen zamanın son hediyesi!

Son!

Son! bir kavram mıdır? Yoksa gerçeğin ta kendisi mi?

Zaman tükenen bir manzumeyse, yok olup gidiyorsa, "Son!" daha anlamlı değil midir?

İsrarla hayata tutunur insan! Beklediklerini bulmasa da, kendince bir yol tutturup, yaşamının tadını almaya çalışır. Bu çaba içindeyken, hayat, değişik anlamlar yüklenir! Kişiden kişiye değişen çizgidedir bu anlamlar. Günü yaşamaktan, belli bir idealin peşinde koşmaya kadar...

Mutluluğu aramak, bulmak, bilmek bir nimettir. Mutluluğun anlamını resmetmeye çalışanlar da çıkar ara sıra. Basit sıradanlıklara inat, tükenmeyi yeniden doğmak bilenler çıkar. Yaşarken ders vermek, çile çekerken gülümsemek...

Ölürken gülümseyebilmek!

Ülkü tutkularının neşesi... Çile ise, kavuşamamak olsa gerek.

Yaşamak kişiseldir... Kişisel bir seçimdir!

Yaşamak, bir yandan da inanmaktır, inanmayı bilenlere!

Kaç kişiye nasip olur ki inandığımca yaşamak? Kaç kişi yaşadığının, gerçekten farkına varır? Kaç kişi sadece yaşamış olmak için yaşar? Kaç kişi inandığı ülküsüne tutunur? Kaç kişi boş hayallerin peşinde koşar?

Kaç kişi yaşarken yitirir hayatını? Yitik hayatlardan birinin sahibi olur, kaç kişi? Boşa geçmiş bir ömre "İşte benim eserim!" diyemez. Sahip çıkmaktan utanır!

Kaç kişi yaşamaktan üşenir?

Farkında olmadan geçer yıllar! Geçtikten sonra, geçtiğinin farkına varmak ne aptallık!

Çok güzel, büyük, özel bir ülkede yaşarken bile, dört mevsimi ayrı ayrı, bütün güzellikleri ile tadabilirken, hatta bunu aynı anda yapabilme, birkaç on kilometre mesafede mevsimden mevsime geçebilme şansı varken bile; yaşadığının farkına yaramayabilir insanlar.

Aymazlık da bir olgudur!

Aymazlık! Ne aptallık!

O, farkına vardı!

Hem de en başından, kendini bilmeye başladığından itibaren... Hayatını, bir amaç uğruna şekillendirebilenlerdendi. Ne için yaşadığını bilecek kadar kendinden emindi, her zaman. Allah vergisi bir sezgi ile yolunu çizebilecek kadar emin!

Sahi, nasıl olur bu? Neden bazılarına denk gelir? Neden daha küçücükken fark edebilir bazı insanlar düşünü? Nasıl bir bilgelik kırmtıdır bu çizgiyi oluşturan? Dümdüz, net bir çizgi üzerinde, adeta bilincin doruklarında kalabilmek nasıl bir yüceliktir?

Belki şanslı olduğu için! Belki çok az kişiye denk gelebilecek tesadüfler fırtınalarının hepsinden rüzgâr alabildiği için!

Deniz çocuğuydu! Aynı zamanda dağların çocuğuydu.

Nasıl olur her ikisi birden?

Dünyanın başka bir yerinde zor olur belki... Anadolu'da olur! İmkânsızlıkların gerçekleşebildiği kutlu, yaşanması bir ülkedir Anadolu! Bu sebeple ülkelerin anasıdır!

Sahilde yaşayabilen, denizi her dem görebilen, gökle birleşen ufuk çizgisinin güzelliğini çok erken çağlarında fark eden, üstelik büyükçe bir ilçe merkezinde evi olan; ama kökenleri köye bağlı, yaylaya çıkabilen, yılın belli zamanlarında ormanlarla buluşabilen bir ailenin çocuğuydu.

Denizden karaya doğru esen rüzgârlar, deniz kokusunu getirirdi beraberinde. Dağlardan denize doğru esen rüzgârlar da dağların esenlik dolu kokulanna eşlik eden kekik kokusunu. Zaman zaman bu iki koku birbirine karışır, harikulade bir zenginlik olup çıkardı.

Ne büyük mutluluktur!

Şanslıydı, bu şansını değerince kullanacak kadar da etkindi. Akıllıydı!

Yüzyılların öncesinden, bir hayat tarzı olarak atalarına mal edilen, "Yayla göçü" geleneğini yaşayabilen çocuklardan biriydi Ahmet. Toprakla, ağaçlarla, bitkilerle, hayvanlarla iç içeydi. Hem de ticarete dokunuyordu ucundan, kıyısından. Gelenekle Örölmüştü dört bir yanı. Ancak, bu örgünün arasından sızan modernlikle de haşır neşirdi.

Şanslıydı!

Eğitimden uzak kalmış, okuma yazmayı öğrenmekte dahi zorlanmış olan babası, Ali Emmi, adeta bir eğitim hastasıydı. Beş çocuğunun beşi de okusun istiyor, bu konuda diretiyordu. Maddi durumları iyiydi, çok şükür! Okullar da hemen yakınlarında... O halde okumamak için ne bahane olabilir?

Bu kadar imkânım varken neden olmasın? Neden okumakta geri kalsm çocuklarım?

Babası bu görüşünde diretirken, babasının "Çok eski kafalısın sen!" diye takıldığı anası, karşı çıkardı çocuklarının okuma fikrine.

Ne gerek var ki okumaya? İlk mektebi bitirsinler yeter! Hele kızlar... Kız çocuğu, okuyup da ne olacak? Elin oğluna diploma mı götüreceksin diye? Çok şükür varlığımız yerinde. Dükkânımız, evimiz, çiftimiz, çubuğumuz var! Oğlanlar okursa, kim ilgilenecek onlarla? Ya bırakıp giderlerse bizi!

Sen anlamazsın kadın! Benim çocuklarım okuyacak! derdi babası, gelecekte yalnız kalma korkusundaki hanımına. "Sen karışma! İşine bak! Ben artık bu ailede cahil kimse istemiyorum! Biz yeterince cahil kaldık!"

Anlamaz mıydı gerçekten anası? Yoksa oturup, uzun uzun anlatmak yerine, böylesi bir serzenişle eşine haddini bildirmek Ali Emmi'nin işine mi gelirdi?

Büyükleri sarıp sarmalayan Yalnız kalmak korkusu" gelenekseldir. Özellikle köyden kente göçenlerde... Analarda... Göç dünyalarını değiştirmiştir çocukların. Ötelerin ötesinde gelecek aramak akıllarına düşerse...

Çocukların kendi başlarına, çekip bir yerlere gitmesi, onları yaşlılıklarında yalnız bırakma ihtimali, daha orta yaşlardan itibaren tedirgin eder insanları. Düşlerinde, kocamış yaşlara varmadan sevecekleri, çevrelerini saracak, çok sayıda torun, hizmet edecek gelinler vardır. Çocukların okuması, yalnızlıklarına giden yolun ilk adımı gibi görünür. Korkutur.

Aynı görüşte olmayan Ali Emmi, okuma karşıtlarına çok kızardı. Belki de en çok tartıştığı, insanlarla anlaşamadığı konu buydu. Oysa yalnızca hanımı değildi,

çocukların okumasına karşı çıkanlar. Aynı geleneğin tutkunu olan babası, anası, emmisi, kardeşleri, neredeyse bütün akrabalar... Hatta komşuları. Karşı çıkma sebeplerini açıklamadan, açıklayamadan, öğrendikleri aynı tekerlemeyi söyleyip dururlardı. "Okuyup da ne olacak?"

Siz okutmayın! Masonlar, solcular, sosyeteler, Avrupa hayranı şehirli zenginler çocuklarını okutsun! Sonra o çocuklar gelip, başımıza yönetici olsunlar. Bizden uzak, beyinlerini başka kültürlerle kiralamış bu insanların emrinde, özümüzden koparılarak yaşamaya devam edelim! Benliğimizi unutalım. Bu ülkenin asıl çocukları, asıl yükünü çekenler okumasın... Yöneten olmasınlar...

Kardeşlerinin ve akrabalarının çocuklarına acırdı, bu nedenle. Haytaliğe yatkın yapıları ile daha işin başında, okumalarının gereksizliğini aşıl原因 büyüklerinin sözlerinden çıkmayacakları o kadar belliydi ki. Ezberletilen tekerleme, daha şimdiden teslim almıştı onları. Yalnız yakaladığında sıkıştırır, okumaya teşvik ederdi Ali Emmi. Kimi zaman kulaklarına fısıldar "Okuyun!" derdi. Kimi zamanda davranışlarını tenkit ederken "Bu işlerle boş boşuna zaman geçireceğinize, okuyun!" diye kızardı. Ama kulaklarında kalmış tekerleme... "Okuyup da ne olacak?"

Korkardı Ali Emmi. Yeğenleri, akraba çocukları, kendi çocuklarını da etkiler, onların okumalarına engel

olurlar diye korkardı. Üstelik eğitim farkı, çocuklarına aşılamaya çabaladığı, akrabaların birlik olması gerektiği, duygusuna da ters etki yapabiliirdi. Bu ikilem kafasını karıştırırdı. Çocuklarına verdiği öğüt...

Bir ve birlik olmayı öğrenmelisiniz. Hısım, akraba çocukları birbirini tutmalı, sevmeli ki, ailemiz gelişsin, büyüsün! Atalarımız ne demiş? 'Bir elin nesi var? İki elin sesi var!' Bunu aklınızdan çıkarmayın! Her konuda birbirinizin yardımına koşacaksınız!

Ali Emmi'nin birlik anlayışı, ev içinde başlar, aile içinde, sülale içinde sürer, köyde, kasabada, kentte yücelir, Millet bütünlüğünde anıtlışırdı. Hayatını bu birliği sağlamaya inanmakla ve bunu gerçekleştirmeye çalışmakla geçirmiş, genç yaşma rağmen küçük anlaşmazlıklara çözüm bulmak, aracı olmakla ünlenmişti. Sözü'nün geçmesini, saygınlığını, bu konudaki tarafsızlığına ve adalet duygusuna bağlardı, Ali Emmi.

Bir de Allah'tan başkasına baş eğmemesine...

Çocuklarına da bunu aşıladı.

Kimseye eyvallah etmeyin! Gerekirse bana bile! Saygısızlık yapmayın tabii! Ancak doğru bildiğinizi, inandığınızı savunmaktan çekinmeyin! Değerlerinizi unutmayın, uğruna ne gerekirse yapın. Bu size benden, baba vasiyeti! Ezik, silik, suskun, baş eğmiş evlat ne bana yarar, ne vatana! Susmanın sonu, eğilmenin derecesi olmaz. Bir kez deneyince, karakter olarak yapışır insana. Kurtulmak mümkün değildir!

Babasının bu vasiyetini aklına kalın harflerle yazmıştı Ahmet!

Neden bu kadar okumaya tutkuluydu Ali Emmi? Yüreğinde, okuyamamanın acısını neden bu kadar derinden duyuyordu?

Anlatmazdı kimseye. Anlatıp, insanları üzerine güldürmezdi. Anlamayacaklarını bilirdi. Garip bir özlemdi onunki. Okuyan, yüksek tahsilli insanlara özentisi vardı! Başka, bambaşka gelirdi ona okumuşlar. Çok şey bilmenin verdiği bir duruş olurdu üzerlerinde.

Adam; okumuş okumuş durur, okumuş okumuş konuşur!

Okuması için kimse zorlamamıştı onu. Hoş, önce-leri o da istememişti ya! Babasının, "Köyüne, topraklarına sahip çıkma talebi!" daha uygun gelmişti. Hazır iş, karın doyuracak kadar gelir... Başlangıçta hiç umurunda olmamıştı okumak, oysa sonradan...

Ali Emmi; okumamış da olsa aklı başında, geleceği gören bir insandı. Yıllar önce, beş yıl kadar var, daha iki çocuk sahibiyken, köyden kente inmenin gereğini görmüştü. Bunun için Hacı Babasını ikna etmesi çok zor olmuştu. Köylerinde, koyunları, sığırları, tarlaları, bahçeleri vardı. Bir zaman sonra, kendince birikimini tamamlayınca, Ahmet'in okuması için...

Köyden aşağıya inmenin zamanı geldi! diye düşünmüştü.

Adet olduğu üzere genç yaşta evlendirilmişti Ali Emmi.

Erken kalkan yol alır, tez evlenen döl alır!

Daha, genç olduğunun tam farkına varmadan aile yükünü omuzlarında bulmuştu. Bu yükü kaldıracak güçte olduğu için de bocalamamıştı.

Huzur kolay gelmemişti memlekete. Zor günler geçirmişlerdi. Türk Milleti cenderedeydi. Ali Emmi çocukluğunu, gençliğini, bütün yaşitları gibi, bir karmaşa, bir belirsizlik içinde geçirmişti. Belki de bu nedenle erken olgunlaşmıştı.

İkinci Cihan Savaşma girmemişti Türkiye, ama damarlarına kadar, sıkıntıyı hissetmişti. Ali Emmi, zaman zaman İsmet Paşa'ya kızardı, bu nedenle. Başka nedenlerle de çok kızardı ya!

Savaşa girseydik, 'Savaşa girdik de sıkıntıdayız!' diye avu-turduk kendimizi. Oysa çektiğimiz yokluk, sefalet...

Savaş bittikten bir yıl sonra Ahmet doğmuştu. On-dan sonra doğan iki çocuğu yaşamamıştı. Hafızalara mım gibi saplanmış anılarının etkisini, acısını hala yaşarken, köyde durmanın o kadar da iyi olmadığını fark etmişti Ali Emmi.

Köylü, ne uzar, ne kısalır! Üstelik çocukları da cahil kalır! Buna bir 'Dur!' demenin zamanıdır! diyerek ailesini ilçeye taşımanın yollarını aramıştı. Önce kendisi ilçeye inip çevreyi kolaçan etmiş, büyükçe bir dükkânı beğenmiş, babasını bin bir dil dökerek razı edip, bu

dükkânı satın almıştı. Mülk hiç para etmiyordu o zamanlar. Kimsede para yoktu ki!

Birkaç parça gıda maddesinin toptan satışını yapmaya kararlıydı işin başında. Ticareti öğrenmesi kolay olmadığı için, ufaktan başlamıştı. Yaşı gençti. Ailesinin, onun ticaret hevesine "Geçicidir! Biraz uğraşır sonra vazgeçer!" diye baktıklarını iyi biliyordu. Bu nedenle dört elle ve inatla sarılmıştı işine. Allah'a şükür, işleri çok iyi gitmiş, hemen peşine, büyükçe bir arsa alıp ev yaptırmış, sonra da ailesini, kendinden küçük iki kardeşini adeta zorlayarak ilçeye getirmişti. Hayvanların sayısını yavaş yavaş azaltmış, sermayesini yavaş yavaş artırmıştı.

Ne kadar istese de babası köyden inmemişti. Birlikte oturduğu, Ali Emmi'den dört yaş büyük ağası da babası gibi köyde kalmayı seçmişti.

Alışılmışı terk etmek kolay değildi. Göçü başarmak da... Ali Emmi başarmıştı.

Kısa zamanda ilçenin saygın eşrafından olmayı hak etmiş, köyünden, köylüsünden de kopmamıştı Ali Emmi. Köyünün köklü ailelerinden olduğu için, alışverişte tercih sebebiydi. Hatta parasını bankaya bırakmak istemeyenlerin emanet kasası... Yakın, uzak pek çok köyün ahalisinin, ilçede ilk uğradığı durak oluvermişti dükkânı. Dürüstlüğü, paradan çok insanlığa değer vermesi, yardımseverliği, sözünün eri olması da büyük

etkendi. Ayrıca, köylünün ihtiyaç duyduğu her şey bulunurdu dükkânında.

İlginç bir alışveriş sistemi uygulanırdı. Gelenler ihtiyaçlarını alırlar, parası olan verir, emanet para bırakanın kasasından düşülür ya da hasat zamanına, ürün satma zamanına kadar açık kalırdı hesaplar. Köylü borcuna sadıktı. Er ya da geç mutlaka öderdi borcunu. O güne dek, kimsenin kapısına gidip alacağını istememişti. Veremeyenler için bile kendince bir gerekçe bulur "Olsaydı verirdi!" deyip silerdi alacaklarını.

Köyünü tamamen terk edemez, ata topraklarını elden çıkaramazdı. Önce Hacı Babası karşı çıkardı buna, sonra ağabeyi. Çevresi ve akrabaları da iyi karşılamazdı. Buna gerek de yoktu. Tarladan, hayvancılıktan kazandıklarını sermayesine ekledikçe durumunu ilerletmiş, geliştirmişti. İyi bir sermaye sahibi olmuştu. Zamanla, ailenin en güvenilir çocuğu olduğu, iyi işler yaptığı için Hacı Baba, bütün aile işlerinin hesabını ona bırakmış, o da ağabeyi ve kardeşleri arasında görev taksimi yapmıştı. İki kardeşine ilçede dükkân açmıştı, kendine yakm, tamamlayıcı sektörlerde. Sürekli kontrol ederdi onları.

İşte, bütün bunları yaparken bir kez daha farkına varmıştı okumanın gereğinin. Onun yapacakları bir noktaya kadardı. Sonra ufku tıkanıyordu. Bunu aşmanın yolu, çocuklarını okutmak olarak çıkmıştı karşısına.

Ne iş yaparsanız yapın, ama okuyun! Büyük oğlan Ahmet, ardından Zehra, onun ardından Hakan, Yavuz ve Zekiye... Yitirdiği ikisi ile yedi çocuk olacaktı. Ama Allah almıştı onları, salgın hastalıklar ve çocuk ölümleri yaygındı o zamanlar.

Okuması, yazması vardı Ali Emmi'nin! Köydeki okulda üçe kadar okumuş, beşi tamamlaması için ilçedeki okula gitmesi gerekirken; sona ermişti öğrenimi. Hemen her konuyla ilgili az çok bilgisi vardı. Olanların farkına varacak kadar da siyasete yakın dururdu. Radyodan ajans haberlerini her akşam mutlaka dinler, gazete almayı da ihmal etmezdi. Ülkedeki değişimi görüyor, içinde yaşıyordu. Ucundan kıyısından siyasete bulaşmanın sıkıntısını çekse de uzak durmak işine gelmiyordu. Bir şeyler yapabildiğini düşündürüyordu ona. Mutlu ediyordu. Hizmet için bir araçtı siyaset.

Biz Demokrat Partiliyiz! Gözümüzü, Menderes açtı bizim. Milletin karnı onun sayesinde doydu. Bizden önceki nesil çok sıkıntı çekti ki onlar İstiklal Harbi'ni yaşadılar. İşgali gördüler. Açlığı, sefaleti, yokluğu... Bize de ulaştı bir ucu. Cihan Harbi sırasında çektiklerimiz, Halk Parti Hükümetlerinin yanlış uygulamaları... Şimdi, çok şükür! Menderes sayesinde...

Üst üste sıkıntılı dönemler geçirmişti Türk Milleti. Mustafa Kemal'in önderliğinde verdiği Kurtuluş Savaşı'ndan sonra, yeni devlet olma sürecini tamamlayamadan gelen seferberlik yılları ile sarsılmıştı. İkinci Dünya

Savaşı döneminde yaşadıkları unutulmazdı. Ali Emmi'nin çocukluğuna, gençliğine, evlendiği yıllara denk gelmişti o yıllar. Yokluğun bir hayat tarzı olarak önlerine dayanması, tarım ürünlerinin para etmemesi, paranın para etmemesi, ürünlerine el konulması... Üstelik ağır vergiler...

Paranın olup, olmaması bir işe yaramıyordu. "Çünkü alacak bir şey bulamıyorlardı. Şeker, gaz, bez, tuz... Evet! Tuz bulmak bile meseleydi. Köyde yaşamaları bir avantaj gibiydi, ama şu dört parça ihtiyaçlarını karşılamak zorundaydılar. Yokluk had safhada olunca, bir de vergiler yüzünden ürünlerine el konulması, köyleri gezen vergi tahsildarlarının acımasızlığı... Bütün sert uygulamaları ile Milli Şef Dönemi...

Allah, o günleri bir daha göstermesin!

Adnan Menderes'in yeri başkadır Ali Emmi'nin gözünde. Yeniden doğuş gibidir. Demokrat Parti'nin kurulması bir müjde dir onun için. İktidara gelmesi armağan... Onun gibi pek çok kişi için.

Karnımız doydu. Ürünümüz para etti. Bolluk oldu memlekette, bolluk!

Bildiği, hissettiği bu kadardır. Daha fazlasına aklı ermez, aklını da yormaz. İşine bakmaktadır artık. Siyasetin, aslında ne zor, ne karmaşık ne vefasız olduğunu bilir.

"Bu millet çabuk değişir. Önce alkışlar, omuzlarında taşır. Sonra da, bir bakarsm terk etmiş. Yere atıvermiş

seni. Hemen saf değiştirir. Sahip çıkmaz seçtiğine. İnandığının ardından, sonuna kadar gitmez. Sevdası bir gariptir. Sever ve bırakır!"

Zaman! diye geçirdi içinden Ali Emmi "Zaman, ne çabuk geçiyor! Hızlı ve acımasız! Acımasız ve hızlı! Hatıralar, hatırlamakta zorlanacak kadar eskidiler. Yaşanmış yılları saymaya kalksak bile bir hayli uğraşmak gerek!"

Oysa otuzlu yaşların ilk yarısına yeni geçmişti Ali Emmi. Hayata erken atılmanın sebebi olsa gerek, daha yaşlı hissederdi kendisini. Oturaklı olmak için yeterliydi bu yaş. Kendim yaşlı hissetmek için de.

Neredeyse boyumca oğlum var benim!

Ahmet girdi kapıdan. En büyük çocuğu, gözbebeği Ahmet... Umudu Ahmet!

Selamın Aleyküm Baba!

Masanın ardında, oturduğu koltuktan hafifçe doğruldu Ali Emmi. Kapıdan girenin kim olduğunu bilse, sesinden tamsa bile mutlaka bakması gerekirdi. Önündeki numune paketleri yüzünden kapıdan gireni hemen göremiyordu. Üstelik tekerlekli döner koltuğunun bir tekerleği kırıldığı için dikkatli hareket etmek zorundaydı. Geçen gün, bir müşteriye cevap vermek için aniden dönmüş, kırık yana doğru devrilmişti. Son anda masaya tutun-masa, yere yuvarlanıverecekti. Her düşme tehlikesinden sonra, sandalyesini, önce değiştirmeye karar

verirdi, sonra da vazgeçip, onarmaya. Ancak bir zaman sonra unuttur, dikkatli kullanmayı tercih ederdi.

Allah'tan masası sağlamdı! Ceviz ağacından oyma, üstelik ağırca... Dükkânı ilk açtığında almıştı. Üstüne boydan boya bir cam koydurmuştu yeni aldığı anda, masanın üzeri çizilmesin diye. Cam kalınca olduğu halde birkaç yerinden çatlamıştı. Onu da sürekli değiştirmeyi düşünür, bir türlü karar veremez, erteler dururdu. Aslında yıllardır hiç kaldırmadığı, altına kartpostallar, gazetelerden kestiği resim ve yazılar dolu olan yüzeyin altında, genç ve temiz kalmış olduğunu tahmin ettiği masa üstünü, camsız kullanmayı düşünüyordu. Bu düşüncesini de erteleyip duruyordu. Masanın kalan her yanı eskimişti. Cilasası gitmiş, yer yer yaralanmıştı! Komşuları tenkit ederler, özellikle onun para harcama çekincesine atıf yaparlardı.

Ali Emmi! Değiştir şu masayı artık! Asaletine hiç yakışmıyor!

Emmi! adına yapışıp kalan bir unvandır. Yaşı küçükler, yaşı büyükler, gençler, çocuklar hep böyle hitap ederler. Alışkanlıkla eşi bile öyle der ona. Nasıl başladı, nerde başladı hatırlamaz. Kabullenmiştir.

Paraya kıyıp, düzgün bir masa almıyorsun kendine Ali Emmi! Asaletine uygun...

O da der ki "Masanın asaleti kendine yeter, benimki de bana. Siz bakmayın onun bu haline. Bakıma alınıp,

cilalayınca, gıcır gıcır olur. Şimdi böyle sağlam masa yok. Hepsini uydurma!"

Bir hikâyesi vardı masanın. Onu hatırlar durur... Babasının tanıdığı, iki yıl önce rahmetli olmuş masa ustanın, onu satmak istemesindeki ısrarı, Ali Emmi'nin "Bu vali masası!" deyip almak istememesi... Ustanın getirip kapıya bırakması...

Aleyküm Selam Ahmet! Geldin mi oğlum?

Ahmet gelmiştir. Gelmiş olmasa sesini nerden duysun? Ama bu soru her gün sorulur. Cevap da her gün aynıdır.

Geldim baba!

Babasına sözü vardır Ahmet'in. Okuldan çıkar çıkmaz mutlaka dükkâna gidecek! İşe ucundan kıyısından bulaşacak! Eğer sonra gezmek, bir yere gitmek isterse yine izin alıp istediğini yapacak. Ama önce mutlaka dükkâna, babasının yanma... Ahmet de alışmıştır buna.

Girer girmez dükkânın arka tarafına geçer Ahmet. Elinde-kileri, kitaplarını bir yana bırakır, elini yüzünü lavaboda yıkar. Sonra bir bardak su alır. Bir de sandalye çeker. Yanaşır masaya. Biraz dinlenir, suyunu içer. Dükkâna gelirken çayını söylemiştir. Çayı gelir. İçerken mutlaka tadından şikâyet eder. Çok da şeker atar, ama yine de birkaç söz söyler, çay hakkında.

İçeri doğru yürüyen oğlunun ardından baktı Ali Emmi. Gururla gülümsedi.

Ne kadar uzadı! diye düşündü, "Dayılarına çekmiş! Maşallah!"

Kendisi normal boylu, hatta biraz kısa sayılır. Hayatı boyunca canını sıkmıştır kısa olmak. "Bu kafa, bu karakter, bu vücuda uymadı!" der durur. Gençliğinde çok kavgacıdır. Üstelik caydırıcı bir görüntüsü yoktur. Bu nedenle çok kavgaya etmiş, babasından çok azar yemiştir. Oysa Ahmet... Onunla dalaşmaya cesaret edemez ki çok kişi. Görüntüsü yeter!

Ahmet çıktı geldi arka taraftan. Kravatını, öğrenci şapkasını çıkarmış, yüzü ıslak, elinde su dolu bardağı! Sandalyeyi çekti. Suyu masaya koydu. Yeniden selam verdi babasına.

Selamın Aleyküm!

Aleyküm Selam! Nettin?

Kısa bir sorudur. Ali Emmi'nin, o gün okulda neler olduğunu öğrenmek üzere sorduğu sorudur bu! Merak ettiği, mutlaka dinlemek istediği, okumaya hasretini tatmin ettiği... Sormasa da anlatacaktır Ahmet. Adetidir. Ama önce suyunu içecek ve çayını beklerken başlayacak anlatmaya.

Çok sıcak Baba! Öldüm terden!

Bahar gelmiş, sıcaklar bastırmıştır! Ülkenin en sıcak bölgesinde, Akdeniz'de bulunmalarının sonucu... İlçenin hemen ardından, kuzey yanından itibaren yükselen dağlara rağmen çok sıcak olur. Hele yazın... İnsanlar yaylalara kaçarlar.

Hızlı mı geldin?

Boşuna sordu bu soruyu Ali Emmi. Ahmet hiç yavaş olamazdı ki! Hep hızlıdır. Ayağına, eline çabuk denilen tiplerden! Hızlıdır, ama titizdir de...

Okul nasıl?

İlk sorusu "Nettin?" e cevap alamamıştı. Bu nedenle yeniden sordu Ali Emmi. Okul!

Ortaokul son sınıftadır Ahmet. Çok da iyi okur. Zehra ve Hakan ilkokula yeni başlamış; Yavuz, Zekiye de henüz okul yollarına inmemiş... Birbiri peşi sıra...

Zaman zaman kederlenir Ali Emmi. Ölen iki çocuğu, Ahmet'ten sonraydılar ya. Onlan yitirince Ahmet'e bir başka sarıldı. Bir başka yere koydu.

Allahböyle istedi! Kader!

İnşallah hepsini sonuna kadar okutacaktır Ali Emmi. Tutumlu yapısı ile boşa harcayacağı her paraya acır, ama eğitim için açar kesesinin ağzını. Üniversiteye gönderecektir çocuklarını. Üniversite dediğin de büyük şehirlerde!

Neresi olursa olsun! Neye mal olursa olsun, okuyacak benim çocuklarım! Hepsi üniversite mezunu olacak Allah'ın izniyle! Okumuş adamların babası olacağım!

Okumuş adam oldurma hevesi var, ama biraz tuhaf bir tanım bu. Çünkü çocukların ikisi kız. Kızlar için "Adam" sözünü kullanmak biraz tuhaf. "Okumuş insan" dese daha iyi olur!

Genç yaşında neredeyse boyunca çocukları olması mutlu ediyordu Ali Emmi'yi. Ölmeden hepsinin okumasını sağlarsa ondan mutlusu olmazdı. Ahmet'ten sonraki kız iyiydi de, küçük oğlanlar biraz haylazdı. Onlan da zorlayacaktı Ali Emmi. Gerekirse zorla okutacak...

Yapacak iş var mı Baba?

Okulu sormuştu babası, ama Ahmet lafı çevirmeye çalışmaktaydı. Bunu fark etti Ali Emmi. Aslında iş çoktu. Çuvallar akta-nılacak! Yeni mallar arkaya, eskiler öne... Boş çuvallar toplanıp bağlanacak. İş çoktu, ama önce sorusunun cevabını almalıydı. Kızdı Ali Emmi.

'Yok!'

Babasının ses tonunun değiştiğini fark etti Ahmet. Bunun sebebini de anladı. Okul konusunu bilerek kapatmaya çalışmış, babasını kandıramamıştı.

O gün canı sıkılmıştı okulda, Ahmet'in. Solcu bir hocayla, matematik hocası ile tartışmıştı. Babasına okuldan söz etmeye başlarsa, bu konuyu ağzından kaçırırsa! Çok kızardı babası, okuldan şikâyet gelmesine. Hele hocalarla tartışmasına...

Hocalık kutsaldır. Ne demiş Hazreti Ali Efendimiz 'Bana bir harf öğretenin, kırk yıl kölesi olurum!'. Hocaya laf söylenmez. Hocaya saygısızlık yapılmaz! Karşı gelinmez!

Ahmet okula, ilkokula başladığı gün, köy öğretmenine emanet ederken "Eti senin, kemiği benim!" demişti babası. Öylesi bir öğretmen sevgisi, öğretmen saygısı

vardı Ali Emmi'de. O nedenle çekiniyordu Ahmet. Ama babası bilmiyordu ki hocalar, artık eski hocalar değildir. Bir tuhaf olmuşlar. Hele yeni gelen genç hocalar. Fikirleri, söyledikleri, kabul edilir şeyler değil. Babası bilse...

İnandıklarına, değerlerine söz söyletmez Ali Emmi! İnançlarıyla kimsenin oynamasına, eğlenmesine izin vermez. Dokunulmazları vardır. Çocuklarını da öyle yetiştirmiştir. Allah, kitap, din, vatan, millet, bayrak... Bir de devlet!

Ali Emmi, anladı olumsuz bir şeyler olduğunu. Ahmet, alışılmadık, ondan beklenmedik tepkiler veriyordu.

Okul! dedi sesini iyice yumuşatarak, "Okul nasıldı? Nasıl derslerin?"

Sanki öğrenmezse o gün, eksik bir şeyler kalacaktı hayatında.

İyi! dedi Ahmet, "Çok iyi! Tabiat Bilgisi imtihanından dokuz almışım!"

Aferin! Başka...

Dersle ilgili başka bir şey...

Yalan söylemezdi Ahmet. Babası yalana çok kızar hele ki adı Ahmet olan birinin yalan söylemesi, kabul edilemez onun gözünde.

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Ahmet 'El Emin' diye anılırdı. 'Ahmet' adını taşıırken bunu hatırlamalısın her zaman! Sen de 'Emin, güvenilir, özü, sözü doğru' biri olmalısın! Yalan söylemek insanı bozar! Efendimiz, Hadisi Şeriflerinde üç şey hariç, yalanın

insanlara haram olduğunu buyurmuştur. Bunlar, hanımının rızasını almak için erkeğin yalan söylemesi, savaş halinde iken düşmana yalan söylenmesi, iki Müslüman'ı barıştırmak, arasını bulmak için yalan söylenmesi... Bunların dışında yalan söyleyen...

Yalan söylemeyecek Ahmet. Ama bir şey de söylemeyecek, eğer başarabilirse!

Başka!

Derslerle ilgili başka bir şey...

Çaresiz "Yok!" diyecekti Ahmet. Tam o sırada Yakup girdi içeriye, arastanın çay ocağının چراğı. Yirmi yaşlarında, köyün den geldiği gibi saf, temiz, kendince, Yakup. Kapıdan girdi ve Ahmet'i yalan söylemekten kurtardı.

Dükânın kapısını açıp, adımını atmadan, "Çay!" diye yüksek sesle bağırdı Yakup! İkisi de irkildiler.

Evladım, şu huyunu bırak! Kapıdan girer girmez, selamsız sabahsız bağırma! diye çıkıştı Ali emmi. Yakup aldırmadı. O sırada kapıdan gelen Ezan sesine kulak kabarttı herkes. İkinci Ezanı... Kalkıp abdest tazelemesi, namazını kılması gerek Ali Emmi'nin... Yakup bırakırsa...

Selamın Aleyküm Ali Emmi! Çay... Sana da getirdim! deyip masanın çatlamış camının üzerine bıraktı porselen çay tabağı içinde, ince, küçük bardaklara doldurulmuş çayı! Biraz sertçe bıraktı. Yine çıkıştı Ali Emmi.

Yavaş! Kıracaksın camı!

Güldü Yakup. Güldükten sonra da bilmiş bilmiş,
Güldürme beni Emmi! dedi "Zaten kırık!"

Konu açılmıştı artık. Susmazdı Yakup. Başladı daldan dala atlayarak, havadan sudan konuşmaya. Mutlaka bir şeyler bulurdu laf edecek. Her gittiği dükkânda böyle yapar durmadan konuşur, ustasından da bu nedenle laf yerd. Konuştuğunun çoğunu kimse dinlemez... Saçma sapan, birbirinden ilgisiz konularla sürer konuşması...

Çay taze mi? diye sordu Ahmet. Yakup her zaman ki şakasını yaptı.

Taze! Daha sabah demledik! dedi ve kahkahalarla güldü.

Ahmet bardağın kenarındaki şekerleri, çaya katıp karıştırırken, "Biraz demli yapın şu çayı Yakup Ağabey!" dedi. Bu sefer ikinci alışılmış şakasını patlattı Yakup.

Demli çay, gece uyutmaz Ahmet! Sonra sinir yapar!

Kendi şakasına yalnızca kendi güldü yine ve konuşmasını sürdürmek istedi, ama Ali Emmi "Hadi var git işine! Ustan bekler!" deyip gönderdi onu.

Ali Emmi, çayını hızla içti. Namaz için kalktı yerinden. Ahmet çayından bir yudum almıştı. Yüzünü buruşturdu. "Çay yapmayı bilmez! Konuşmayı bilir!" dedi. Sonra da ekledi. "Şuraya bir gaz ocağı getirsek, baba! Çayımızı kendimiz..." "O zaman bunlar nerden ekmek yiyecek?" deyip, her zamanki gibi konuyu kapattı Ali

Emmi! Komşu haklarını gözetmek gerektiğini hatırlattı. Arka tarafa geçti!

Şeker çuvallarının arasında... Çalışıyor, düzenli-yordu Ahmet. Gömleğini çıkarmış, babasının bütün ısrarına rağmen pantolonunu değiştirmemişti. Dikkatli davransa da üzerine bir şeyler bulaşmasına engel olamı-yordu. Üstelik elleri şekerlenmiş, pantolonunu silkeleye-miyordu. Durdukça yapışırdı şeker tozları. Anası yine kızacaktı eve gidince. Keşke değiştirseydi pantolonunu da. Ama buradaki iş pantolonu, çok eski, küçük ve kı-saydı. Bir tanıdığı, arkadaşı falan dükkâna gelirse, zo-runu giderdi. Oldukça havası vardı okulda. Okuldan ge-lebilecek birisine zavallı gibi yakalanmak istemiyordu. Dükkândaki iş pantolonunun değişmesi için, üzerindeki, okulda giydiği pantolonun miladının dolması gereki-yordu. Durumu iyi olduğu halde para harcama konu-sunda eli fazla açık değildi Ali Emmi'nin. Yaşadığı zor günler onu tutumlu yapmıştı. Üstelik Hacı Dedesi de sü-rekli karşı çıkardı israfa. Bir pantolon varken ikincisini israf görülürdü. Ahmet de aldırılmaz, ısrarcı olmazdı. Ya-şadıkları çevrede yadırganmayacak bir durumdu. Büyük çoğunluktan iyiydi üstü başı.

Arada sırada dükkâna gelirdi Hacı Dedesi. Ne kö-yünden, ne yaylasından ne de oğlu Ali Emmi'den ve il-çeye yerleşen diğer çocuklarından vazgeçemediği için üç mekân arasında dolaşır dururdu. Bu hoşuna giderdi. Özlenmek, beklenmek, karşılanmak... Eşi rahmetli

olduktan sonra, daha fazla kalmaya başlamıştı ilçede. Ama yaz sıcaklarında kendini hemen yükseklere atardı.

Bir çuvalı kaldırıp üst üste koyduğu dokuz çuvalın üzerine, onuncu olarak attı Ahmet. Çok güçlü hissediyordu kendisini. Pazıları çuval indirip, kaldırmaktan gelişmişti. Yazın da köyde çalışırdı. Gardım alıp yumruk sallardı zaman zaman. Gazetelerde gördüğü Amerikalı şampiyon boksör Liston'un* verdiği pozu vermeye bayılıyordu. Boks yapmak istiyordu. Dövüşmeyi öğrenmek...

Boks bir sanattır! Dövüş sanatı! diyen idman dersi hocasına sormuştu.

Nasıl boksör olurum hocam? Ben boks öğrenmek istiyorum!

Boks kulübüne kaydolman gerek!

İlçede boks kulübü yoktu ve Spor Bakanlığı ilçelerde boks kursları açmıyordu. Babasının dediği gibi üniversiteye giderse, büyük şehirde, ilk yapacağı işlerden biri boks öğrenmek için bir kulübe kayıt olmaı. Belki gideceği üniversitenin boks takımı olurdu.

Çuvalı yerleştirdikten sonra gazetede gördüğü, Liston'un verdiği pozu verdi yeniden. Gardım aldı. Sonra bir yumruk artı şeker çuvalına. Biraz sert bir vuruş olmuş, kesme şekerler elini acıtmıştı. Aldırmadı. Bu yumruğu çuvala değil de canını sıkın Matematik Hocasının suratına vurmak isterdi. Babasının sözü geldi aklına.

Hocalara en küçük saygısızlık edersen...

Bir bilse babası! Hocanın sözlerini bir duysa! Ahmet'e hak verirdi mutlaka, ama nerden bilsin? Anlatsa mı?

Baba, hoca resmen komünistlik yapıyor! Allahsızlık yapıyor. Dersten çok propaganda peşinde! Hem başve-kile, hem Cumhur Reisi'ne söylemediğini bırakmıyor. Herkese Faşist" diyor. Sovyetlerin yönetimini övüyor. Benim sevdiğim Türkçü yazarlara söz ediyor. Ondan da kötüsü devlete, Türk Devleti'ne laf ediyor!"

Geçen yıl buradan giden edebiyat hocası, Türkçü bir hocaydı. Çok severdi Ahmet'i. Dergiler, kitaplar verirdi okuması için. Hatta bazı dergilere abone etmiş, sürekli okuma alışkanlığı edinmesini sağlamıştı. Ahmet onun sayesinde, Türkçü olmuştu. Ne büyük bir milletin evladı olduğunu, tarihini öğrenmişti. Ziya Gökalp'in "Türkçü-lüğün Esasları" kitabını neredeyse ezberlemişti.

Keşke gitmeseydi! diye burukça iç çekti Ahmet, "İyi hocalar gidiyor, böyle komünistler geliyor. Gider söyledim Kemal Hoca'ya. Derdim ki 'Matematik Hocası komünistlik yapıyor. Ziya Gökalp'a, Nihal Atsız'a, faşist diyor. Bütün Türkçülere 'Faşist' diyor! Şunun bir dersini..."

Çok delikanlıydı Kemal Hoca. Sözü geçen, iri yan, gösterişli, mert... Kimse karşısına çıkamazdı.

Ya bu komünist! Gülümsedi!

İyi ki cevabını verdim ona! Nasıl da yedi lafını! Bundan sonra daha dikkatli olur bizim sınıfta konuşurken.

Delikanlıydı Ahmet. Mertti, korkusuzdu. Susup oturacak bir çocuk değildi. Elini kaldırıp söz istemiş, ayağa kalkmıştı.

Türkçüler faşist değildir hocam! Onlara faşist-diye-
mezsiniz! Sürekli övdüğünüz Sovyetlerde olanları biliyo-
ruz. Orada, Rus boyunduruğunda yaşayan esir Türkle-
rin çektiği çileleri biliyoruz! Bize komünizmi övmeyin!

Öylece kalmıştı hoca. Cevap vermeye, kızmaya ça-
lışmış, "Ben komünist değilim!" falan gibi bir şeyler söy-
lemiş, Ahmet'ten cesaret alan birkaç arkadaşı daha
kalkmış, küçük bir başkaldırıya sahne olmuştu sınıf.
Hoca sinirden kıpkırmızı olmuş, sonra "Sizi idareye ve-
receğim!" deyip terk etmişti sınıfı.

İdare denilince iş değişirdi. Yıllardır ortaokula mü-
dürlük yapan Nabi Bey, çok sert bir hocaydı. İlçenin
saygın bir ailesine mensup olması onu dokunulmaz ve
tartışılmaz yapıyordu. Üste lik sevilen, iyi bir adamdı
Nabi Bey. Neredeyse sokakta dolaşan on kişiden beşi,
onun öğrencisiydi. Ahmet, onun karşısına çıkmak ye-
rine okula hiç gitmemeyi tercih ederdi. Babasıyla da çok
sık görüşürdü Nabi Hoca. Dükkâna uğrarsa, ya da Ali
Emmi'yi okula çağırırsa, bu konulardan söz ederse, ya-
nardı Ahmet!

Bir yumruk daha attı şeker çuvalına. Eli çok acıdı bu
kez. Sinirlendi. Bağırды adeta.

Türkçüler, faşist değildir!

Bir şey mi dedin Ahmet?

Yok, baba, bir şey yok!

Nasıl da duyar? Nasıl da kulağı deliktir. Anlatsa mı acaba? Nabi Hoca'dan ya da bir başkasından duymak yerine, ondan duysa!

Yarma kadar bekleyeyim! Bakalım bir şey çıkacak mı? Hoca idareye gidecek mi?

Zaman akıp geçiyordu! Kendini toparlamaya çalışan, yaşamaya, var olmaya çalışan genç bir ülkenin umudu olan genç adayı çocuklardan biridir Ahmet. Güneynin, Çukurova'nın yiğit, korkusuz, mert, saf, tertemiz, Yörüklerindendir. Geçmişinde zerre kadar bir katıklık, bozukluk, baş eğmişlik yoktur. Çok sever ülkesini, milletini, bayrağını. Atasından, babasından miras bir sevgidir bu. Sevginin de üstünde, aşk! Ama yaşadığı yıllar zor yıllardır. Komünist ve kapitalist olarak bölünmüş dünyada yer tutmaya çalışan ülkesini yöneten beceriksiz politikacılardan şikâyetçidir. Babasının aksine Demokrat Parti'den ve Menderes'ten hiç haz etmez. Onların Amerika'ya olan yakınlığından nefret eder. Bazen bunu söylemeye çalışır babasına, ama konuşamaz. Daha doğrusu konuşturulmaz.

Sen ne anlarsın? diye kızar babası, "Sen ne anlarsın? Bugün karnımız doyuyorsa Menderes'in sayesinde. Neler çaktı bu millet Halk Partisi'nden? Menderes geldi dinimizi, insanlığımızı bildik!"

Ah babam ah! Neler oluyor dünyada bir bilsen! Memleketimiz kimlere teslim ediliyor bir bilsen! Amerika denilen devleti bir tanışan!

Her şeyi öğrenme güdüsü ile okuyordu Ahmet. Üstelik ona yol gösteren, sorularına cevap verecek hocaları vardı. Babası ile konuşamadıklarını onlarla rahatlıkla konuşuyor, tartışıyor öğreniyordu.

Geçici bir bolluk ve rahatlığı yaşananlar. Tarımı geri kalmış, sanayileşmenin daha ilk basamaklarında, üretimi kısıtlı bir ülke nasıl ayakta kalsın?

İkinci Dünya Savaşından sonra cepheleşmeye başlayan, neredeyse ikiye ayrılan dünyada yer bulmaya çalışan Türkiye, yönlendirmelere açık bir ülkeydi. Sıkıntılı bir bölgedeydi, sıkıntılar içindeydi. Üstelik kendi silahını yapamayan, yardıma muhtaç bir ülke...

Amerika, dış politikasını "Sovyet düşmanlığı" ile şekillendirirken, 1947 tarihli "Truman Doktrini" ile Türkiye için planlarını da ortaya koymuştu. Bu tarihin hemen öncesinde Türkiye, Sovyet tehdidi ve istekleri ile karşı karşıya gelmişti. Sovyetlerin toprak talepleri karşısında bir müttefik olarak Amerika'yı seçmişti. Biraz da zorunlu olarak!

Olaylar birbirini izlemiş, soğuk savaş yeni cepheleleriyle, yeni şekilleriyle ortaya çıkmış, bir üstünlük ve kültür savaşı haline dönüşmüştü. Zaman zaman sıcak savaşlarda kendini göstermişti.

Kore Savaşı bir dönüm noktasıydı Türkiye açısından.

ABD ve Çin, kuzey ve güney olarak ikiye bölünmüş Kore üzerinden güçlerini denerken, yerini seçme çabası içinde 1950-1953 Kore Savaşına katılma karar almıştı Türkiye. Oluşturulan Birleşmiş Milletler gücüne "Mehmetçik" göndermişti.

Mehmetçik... İlgisi bile olmayan bir savaşta, nede-nini bilmeden yer almış, şehitler vermişti. Sovyetlere karşı kurulan NATO'nun üyesi olmak için umutla bekleyen Türkiye, uzun ısrarlarından sonra, 1952 yılında Yunanistan'la birlikte NATO'ya kabul edilmişti.

Ali Emmi bunun bir zafer olduğunu söylerdi. Menderes'in zaferi ! Oysa Ahmet öyle olmadığını biliyordu. Başka bir ülkenin güdümüne girmek nasıl olur da zafer kabul edilirdi? ABD silahına, yardımına muhtaç olan bir ülkenin ferdi olmaktan utanç duyuyordu.

İşte bütün bunları babasına da söylemek istemiş, sözü ağzında kalmıştı.

Sen ne bilirsin? demişti, Ali Emmi "Okumana bak sen!"

Çaresiz susmuştu. Babası ile tartışacak değildi ya!

Çocuktur o! Şimdi dinlemez onu babası. Rüştünü ispat etmesi gerek. Adam olduğunu, büyüdüğünü anlatması... Bunun da yolu bir tanedir. Babası onu ancak, üniversiteyi bitirip büyük adam olduğunda, bilgisini kanıtladığında dinler! Yoksa boşunadır Ahmet'in çabası. O

da arkadaşları ile konuşur. Yaşları çok küçük olsa da kardeşleriyle, en önemlisi sevdiği hocalarla...

Gerektiğinde tartışır. Karşı koyar değerlerine söz söyleyenlere. Koyacaktır da! Harta kavga edecektir! Ruhunu boyun eğmez! Başını eğilmez! Adına layık biri olmak için çabalar durur.

Ahmet, doğarken Türkçü doğmuştur!

27 MAYIS 1960 ÖNCESİ

Allah öylesi bir güzellik bahsetmiştir ki memleketine! Bunu görür, düşünür, şükrederdi Ahmet. Akdeniz ile Toros Dağları arasında uzanan güzelliğe tutkundu. Eksik olan hiçbir şey yoktu. Fazlalık da. İklimi, coğrafyası... Denize doğru uzanan verimli ovası...

Adam diksen yetişir! derdi babası gururla, "Ama adam gibi adamı dikeceksin! Hoş, adam sıkıntımız yoktur ya Çukurova da!"

Yazın, çok sıcak olur. Ama dağ var, deniz var; yaylalar var! İlçenin ortasından geçen ırmak var... Sıcaklar artınca ilçe boşalır. Millet, alır göçünü yayladaki evine çıkar! Geride kalanlara acırlar adeta. Göçer kültürün geçmişten gelen bir yansımasının tezahürüdür bu acıma güdüsü. Eski Türkler, kentlerde yaşayanlara, yerlerinde kalıp göçemeyenlere "Yatuk" der, onlara acırlardı.

Dükkân yüzünden, Ali Emmi, yazın da, bir zaman kalır, ilçede. O zaman bir söylenir ki! Sonra kardeşlerinden yardım ister, Ahmet'in amcalarından... Nöbetleşe kalırlar aşağıda. Ahmet çoğunlukla yaylada geçirir yazı.

Onun tatili toprakla uğraşmaktır. Hayvanların peşinde dolanmak... Bundan da hiç gocunmaz. Toprağa tutkusu vardır. Bir de ağaçlara... Geniş ormanlar süsler dağları. Devletin koruduğu, kolladığı ormanlar... Zaman zaman ormancılarla sıkıntıya girer köylüleri.

Bir keresinde...

Ormancıların, keçilerle sorunu vardı. Sonu gelmeyen bir savaş gibiydi. Genç fidanlara zarar veren keçilerle mücadele ederlerdi. Sürekli olarak köylere uğrarlar, uyarırlardı keçi sahiplerini. Hayvanlarını ormanlara sokmamalarını isterlerdi. Özellikle yeni ağaçlandırılmış bölgelere keçi girmemeliydi.

O gün bir cip geldi köye. Orman Müdürlüğü'nün cipi!

Fazla araba çıkmazdı köye. İlçe de bile arabası olanların sayısı o kadar azdı ki. Bir tek eski köy minibüsü vardı. O da sabah iner akşam geri dönerdi. Kalan zamanda işlerini atlarla, katırlarla, eşeklerle görürlerdi. Ahmet bayılırdı ata binmeye. Kendini bir başka hissedirdi. İki atlan vardı, bir de at arabaları...

Cip'ten resmi elbiseli, beli tabancalı orman korucuları indiler. Cipun arka kapısından... Biri koşup ön, sağ kapıyı açtı. Üstelik öndeki şahıs inerken selam durdu. Şaşırmıştı Ahmet. Genelde jandarma geldiğinde, komutanlarına kapıyı açar ve selam dururdu jandarma erleri.

Bu gelen kimdi böyle?

Sordu. "Mühendis" dediler, "Orman Mühendisi". Bütün buradaki ormanlar ondan sorulmuş. Onun dediği olurmuş. Kanun gibi adammış! Üstelik kravatlıydı. Takım elbiseli. Ceketinin açıklığından tabancasını da gördü Ahmet. Bu adam, bu orman mühendisi, babasının "Okumuş adam" tanımına tam olarak uyuyordu. Üstelik ormanlar, arazi, toprak ağaçlar, Ahmet'in sevdiği ne varsa mühendisin kontrolündeydi. O gün karar verdi Ahmet.

Ben, orman mühendisi olacağım!

Duyanlar, sıradan bir söz gibi bellediler. Çocukça bir özentî saydılar. Önemsemediler. Oysa Ahmet'in düşü oldu. Aklına yerleşti.

Tam o zamanlarda, ilçedeki tek sinemaya "Tarzan" filmi geldi. Belki beş kere gitti o filme Ahmet. Ormancı ile Tarzan'ı kendince özdeşleştirdi. İkisi de ormanların hâkimiydi. Orman mühendisliği bir tutku oldu onun için.

Kışın son günleri... Kış dediğin ne ki memleketi için. Kar yağmaz hiç! Öyle keskin soğuklar da olmaz. Kış başlar ve biter. Hele bahar yaklaştıkça, yazla eşleşir.

O yıl lise birinci sınıftaydı Ahmet. Boyu daha da uzamış, esmer, yağız, yakışıklı bir delikanlı olmuştu. Duruşu, bakışları değişmişti. Çok ders çalışıyor, bu arada ara vermeden kitap okumayı sürdürüyordu. Fikir sistemi iyice oturmuştu. Konuşuyor, anlatıyor, tartışıyor, bunları bilinçli yapıyordu. Artık zaman zaman babası ile de konuşmaya çalışıyordu siyasi konuları. Özellikle

okulda olanları anlatma çabasına kızıyordu babası. Onu yine susturuyordu. Ahmet'in, Demokrat Parti'nin Amerika'ya karşı teslimiyetçi tutumunu eleştiren sözlerine de çok kızıyordu.

Sanki Ahmet'in inadına iş yapar gibi, gidip önce Demokrat Parti'ye sonra da, Demokrat Parti'nin muhalefete gözdağı vermek için kurduğu "Vatan Cephesi"ne üye olmuştu Ali Emmi.

Vatan Cephesi!

Muhalefet tarafından, Demokrat Parti'nin halkı cephelere ayırmak amacıyla kurduğu bir sistem olarak tenkit ediliyordu. Demokrat Parti'nin amacı; il ve ilçe teşkilatlarını daha etkin hale getirmek, gençlik kollarını genişletmek, kayıtlı üyelerin sayısını artırmak, böylece kamuoyuna, partinin güçlendiğini göstermekti. Partinin bilge geçinenleri tarafından uydurulmuş bir propaganda yöntemi idi. Öyle bir propagandaydı ki, Vatan Cephesi üyelerinin isimleri, her gün radyodan okunuyordu. Saatlerce süren, kayıt olanların merakla beklediği bir süreç...

Ali Emmi hiç bu kadar heyecanlı olmamıştı. Paraya kıymış, dükkânına zamanın en gelişmiş radyolarından birini kurdurmuştu. Amacı, adını duymaktı radyoda. Heyecanla bekliyordu anılmayı. Oysa nasıl olmuşsa adı okunmamıştı. Kendisi gibi yapıp Vatan Cephesi'ne kaydolanların, tanıdıklarının adını duydukça kızıyordu. Kaç kez partiye gitmiş ve şikâyetçi olmuştu. Al dığı cevap,

"O kadar çok katılım var ki Vatan Cephesi'ne, sıra ancak gelir! Mutlaka okunacak, bekleyin!"

Ne güzeldi! Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar iyiydi.

Adeta bir iş olmuştu Ali Emmi için adının okunmasını beklemek.

Ali Emmi, adının okunmasını beklerken, ajanslardan hiç beklenmeyen bir haberin yayınlanacağını bilmiyordu. Tok bir sesin yapacağı çağrıyla çok şeyin değişeceğini de!

Ülke karmaşa içindeydi. Öğrenci olayları başlamıştı, büyük kentlerde. İstanbul'da, Ankara'da üniversite öğrencileri, boykotlar, işgaller, yürüyüşler, mitingler yapıyorlar, polisle çatışıyorlardı. Demokrat Parti, öğrencilerin üzerine çok sert gidiyor, olayları bastırma çabası içinde hata üzerine hata yapıyordu. Yargı mensupları, üniversite hocaları ve toplumun başka kesimleri rahatsızlıklarını dile getiren açıklamalar, eylemler yapıyorlardı. Ordu içinde huzursuzluklar olduğu bildiriliyordu.

Ahmet, kitap okumak ve kendini geliştirmenin yanı sıra, abone olduğu Türkçü Dergileri, günlük gazeteleri ve haber ajansını kesintisiz takip ediyordu. Siyaseti öğrenmeye, anlamaya çalışıyordu. Yine okuldan sonra dükkâna gidiyor, yine çalışıyor, zaman zaman sevdiği hocalarıyla konuşuyor, aynı fikri paylaştığı arkadaşları ile buluşup fikir tartışmalarında bulunuyordu.

Sanki sol bir el değmiş gibi, lisede öğretmen yapısı değişmiş, bir anda hocaların çoğunluğunu solcular, kendi tabirleri ile sosyalist devrimciler, Ahmet'e ve Türk Milliyetçilerine göre, komünistler oluşturmaya başlamıştı. Çünkü öğretmen yetiştiren yüksek okullar sol hâkimiyetine geçiyordu yavaş yavaş.

Fikirlerinin kölesi olan öğretmenler zehirlerini saçmaktan çekinmiyorlar, çoğu muhafazakâr çevrenin garip, sessiz çocuklarını fikirleriyle etkilemekten geri durmuyorlardı.

Ahmet'in sınıfında konuşamıyor, rahatça propaganda ya-pamıyorlardı. Ahmet ve birlikte olduğu milliyetçi arkadaşları hemen itiraz ediyor, "Burası siyaset yeri değil, okul! Dersten başka bir şey konuşmayın!" diyerek susturuyorlardı solcu hocaları. Ahmet'in güçlü, etkili dış görünüşünün yanı sıra, çevresine hâkimiyeti ve öğrenciler arasındaki yeri bunu yapmasını sağlıyordu. Yine de her geçen gün büyük mesafe alıyordu komünistler. Kullandıkları metalar o kadar çoktu ki. Gelişmişlikten başlıyorlar, Amerikan düşmanlığını, yoksulluğu ortaya döküyorlardı. Söyledikleri az sayıda doğruların arasına sıkıştırdıkları yalanları ile akılları çeliyorlardı. Özellikle dışarıdan, köylerden ve henüz lisesi olmayan ilçelerden gelen, yatılı olarak okul pansiyonunda kalan öğrenciler üzerinde etkiliydiler. Çoğu bekâr olan bu hocalar, pansiyonda onlara ayrılan odalarda kalıyorlar, nöbet günlerinde öğrencilere arkadaşça

yaklaşıp onları yanlarına çekmeyi başarıyorlardı. Yasak kitapları el altından okutuyorlar, değişik yoldan gelen bildirileri veriyorlardı.

Gençlik heyecan ister! Gençler değişik davranmak ister! Kendilerini gösterme çabası içinde yoldan çıkmaları kolaydır gençlerin. Özellikle geldikleri dar çevrelerden uzaklaşmaları, aile ve çevre etkisinin kırılması onları yeni arayışlara iter. Hele bu davranışlara meydan verenler, onları eğitmek yol göstermek, doğruları öğretmek üzere görevli olan öğretmenlerse!

Yaştlarında gördüğü sigara alışkanlığı, bir özentilik olarak başlayıp, o yıl yakaladı Ahmet'i. Babası sigara içmezdi. Dedesi ise tam bir tiryakiydi. Cebinden tütün tabakasını, ağzından sigarayı eksik etmezdi. Ahmet, maalesef babasına değil, dedesine çekmişti, bu yönü ile. Okul dışında sigara taşımaya, sağa sola gizle meye, idareye yakalatmamak için her yolu denemeye başlamıştı. Okulda da sürüyordu bu alışkanlık. Genel bir eğilim olarak teneffüslerde, fırsat buldukça bahçedeki sotalarda ya da erkekler tuvaletinde tatmin ediliyordu bu istek. İdare sigara içenlere çok sert davranıyor, sık sık aramalar yapılıyordu. Özellikle Milliyetçi hocalar tavizsizdi. Kendilerine yakın fikirdeki öğrencileri bile affetmiyorlardı. Sınıflara, dersin ortasında aniden baskınlar oluyordu. Sigara ile yakalanan öğrenci hemen ceza alıyor ya da ailesi çağrılıp uyarılıyordu. İkisi de çok sıkıntılı bir

dönemeçti. Bu nedenle sınıfa asla sigara ile girmiyordu Ahmet.

Babası, Ahmet'in çalışırken sık sık ortadan kaybolmasından, istediği kısa izinlerden ve üzerine sinen koddan anlamıştı sigaraya başladığını. Yüzüne vurmamış ve yasak koymamış, ama yanında sık sık sigarayı kötüleyerek sonuç almaya çalışmıştı. Koca delikanlı olmuştu artık Ahmet. Ali Emmi'nin yapacağı fazla bir şey yoktu. Kızmakla, bağırmakla, cezalandırmakla bir sonuç alamayacağını biliyordu. Yanında, büyüklerinin yanında içmeyerek gerekli saygıyı gösteriyordu Ahmet. Eğer okuldan bir şikâyet gelmezse, bilmez görünmek en iyi çareydi şimdilik.

Yarın bu oğlan, büyük kente, okumaya gidecek! Peşinde gezecek değilim ya! Ne gördüyse gördü! Ne öğrendiyse öğrendi bu yaşma kadar! Aile terbiyesini aldı alacağı kadar. Bundan sonrasına pek karışmak olmaz!

Çocuklarına yeterince terbiye verdiğini, dini, geleceği, vatani, milleti öğrettiğini ve önlerine ufuk açtığını düşünüyordu Ali Emmi. Çok şükür çevreden, okuldan şimdiye dek bir şikâyet gelmemişti. Herkesin güvendiği, temiz çocuklardı.

Hele Ahmet...

Anası geleneksel bir alışkanlıkla ona kız beğenmeye başlamıştı. Şaka ile karışık, sık sık dile getiriyordu bunu. Çevreden, iyi aile kızlarından birini Ahmet'e

yakıştırıyordu. Buna akraba hanımları da katılınca iş çı-
ğırından çıkıyordu.

Aklını karıştırmayın çocuğun! O, babasının, hatta bu
ailede kimsenin yapmadığını başaracak, üniversitede
okuyacak! Benim gibi erkenden evlenmeyecek!

Kızıyordu hanımı! Almıyordu.

Ne oldu evlendin de? Bak şimdi, övündüğün çocuk-
ların var!

Doğruydu. .Pişman olduğu için söylemiyordu bu
sözü Ali Emmi.

"Zaman değişti Hanım, zaman değişti! Yarın, oku-
yanların günü olacak! Diploması olmayanı adam yerine
koymayacaklar!"

Okulda olaylar gelişip tartışmalar artınca, babasını
haberdar etmek zorunda kalmıştı Ahmet. Başkasından
ya da idareden duyacağına ondan duyması daha iyiydi.
Komünist propaganda yapmayı sürdüren, tartıştığı bir
hocayı babasına söyledi. Çünkü bu hoca işi iyice azıt-
mış, "Din afyondur!" diyecek, Yüce İslam Dini'ne söz
söyleyecek kadar ileri gitmişti. Oğlunu dikkatle dinledik-
ten sonra, okula gidip konuyu araştırdı. Bunun üzerini
örtmedi Ali Emmi. Okulda komünist propaganda yapan
hocadan şikâyetçi oldu. Olay büyüdü ve vilayete kadar
intikal etti. Hoca sürüldü oradan.

Sürüldü de ne oldu? Başkaları vardı. Yenileri' geli-
yordu. Yerine gelen gideni aratacak kadar keskindi. De-
ğişim acımasızca sürüyordu. Sürülenler, gittikleri yerde,

daha bilenmiş ve bilinçlenmiş olarak öğrencileri zehirlemeyi sürdürecekti! Çare olarak görülen sürgünler gelecekte daha kötü sonuçlar doğuracak bir uygulamaydı, ama o zamanlar çare olarak görülüyordu. Milli eğitim, çizgisini belirleyememenin, milliliği yalnızca adında taşımanın etkisi ile yıpranıyor, okullar devlet düşmanı yetiştiren müesseseler haline geliyordu.

Mart ayıydı. Başka bölgelerde belki, kışın kalıntısı havalar hüküm sürerken, burada çok güzel, güneşli bir bahar havası yaşanılıyordu. Teneffüs zamanını, sigara içerek geçirmek için bahçede arka duvarın dibinde buluşmuşlardı birkaç arkadaşı. Aynı köyden okumaya gelen yaşlı Hayri'yle siyasi olayları konuşuyorlardı. Okul pansiyonunda yatılı kalan Hayri, sigarasını yakarken keyifle,

Yahu bu komünistler, kötü adamlar değil galiba! deyince Ahmet irkildi. Onun neredeyse düşmanlık derecesinde nefret ettiği Rus Uşaklarından nasıl böyle söz ederdi arkadaşı.

Sen ne diyorsun Hayri? Bu kanıya nereden vardın? diye sordu Ahmet, "Bu adamların dinle, millet ve vatanla alakalarının olmadığını bilmiyor musun? Namus anlayışları bile bize benzemez!"

Sovyetler Birliği Devleti, resmi adı ne olursa olsun, her zaman "Rusya'ydı halk için. Ruslara "Moskof adını layık görmüştü Türk milleti. Sovyetler Birliği'nin Başkenti Moskova'dan dolayı verilmişti bu isim ve alçaltım

manada kullanılırdı. Bir nevi hakaretti. Komünistlere de "Moskof Dölü" demek en anlamlı tanımdı.

Eğer yoksa içinde, Moskofa karşı bir kin! Bırak Türk'üm demeyi, insan bile değilsin!

Bu kadar içten, bu kadar büyük bir nefret... Rusların Anadolu ve Boğazlar üzerindeki bitmeyen emelleri, Çar Deli Petro'dan beri süren ve bir ideal haline gelen, Türk Boğazları'nı ele geçirme, sıcak denizlere inme tutkuları, Türkiye'nin NATO'ya girmesine sebep olmuştu. O nedenle birçok Amerikan üssü kurulmuştu Türkiye'de. Yaşadıkları ilçeye en yakını İncirlik Üssü, bir utanç abidesi gibiydi. Devrimcilerin, Demokrat Parti iktidarı'nı en çok suçladıkları, kullandıkları bir suiistimal kaynağıydı, ama gerçekte. Ne işi vardı Amerikan Askerleri'nin topraklarımızda?

Ahmet, Ruslar kadar Amerikalılardan da nefret ediyordu her Türkçü gibi. Hele NATO üstlerinde görevli Amerikan

Askerleri'nin yaptıkları şımarıklıkları duydukça! Bizim topraklarımızda, bize ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıldığını yazıyordu gazeteler. Türk kanunlarına uymayan, yargılanama-yan Amerikalılardan söz ediyordu. Bir de alçaltıcı yardımlardan, okullarda öğrencilere dağıtılan yağ, peynir, süt tozu... Bu kadar muhtaç, bu kadar düşkün müydük? Amerika'nın ekmeğine mi kalmıştık? Ahmet'in aklına işlediği tek bir slogan bütün duygularını açıklıyordu.

Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur!

Oysa şimdi Hayri...

Nereden çıktı bu Hayri? Ne zamandan beri komünistlere karşı yakınlık duymaya başladın? Moskof dölle-rine sempati duymak, aklın alacağı iş mi? Yakışır mı bu sana?

Adam kazanmakta üzerlerine yoktu komünist hocaların. Köyden gelmiş, gün görmemiş, adeta okudukları ilçeyi dünyanın merkezi sanan öğrencilere en zayıf yönlerinden yaklaşıyorlardı. Disiplinli ataerkil aile yapısından sonra, ulaşılmaz gibi gördükleri öğretmenlerin yakın davranışları karşısında savunmasızdı öğrenciler. Hayri, iddiasını inatla sürdürüyordu.

Doğru söylüyorum Ahmet! Çok iyi davranıyorlar bize! Dertlerimizi paylaşıyorlar! diye anlatmaya başladı yeniden. Sonra iyice açıldı "Kimya Hocası, dün akşam pansiyonda, odasına çağırdı bizi. Çay içtik. Sohbet ettik. Harta sigara verdi bize! Karşılıklı tüttürdük!"

Ne?

Ahmet sigara içiyordu, ama bir hocanın öğrencilere sigara vermesi, hem de okul kampusu dâhilinde bulunan pansiyonda, kabul edeceği bir şey değildi. Bunun sebebini de biliyordu. O, yalnız babasının ve aile büyüklerinin yanında, değil ilçede tanıdığı, bildiği büyüklerin önünde bile sigara içmez, karşılaşırsa ya saklanır ya da yolunu değiştirirdi. Kaçamayacağı durumlarda sigarasını saklardı. Oysa Hayri, pansiyonda hocalarla sigara

içtiklerinden söz ediyordu. Müdür duyarsa, idarede görevli milliyetçi hocalardan birinin haberi olursa, mutlaka büyüdü olay. Yalnızca hocalar değil, Hayri gibi arkadaşları da zarar görürdü.

Sen nasıl olur da kanarsın böyle bir oyuna Hayri? Sana kaç kere anlatmadım mı komünistlerin adam kazanma taktiklerini. Böylece yaklaşırlar, beyninizi yıkarlar. Farkında olmadan kapı-liverirsiniz! Bunun, sizi avlamak, kendilerinden yapmak için bir taktik olduğunu anlamıyor musun? Nasıl inanırsın buna?

Çok kızdı Hayri'ye. Tembihi de verdi.

Bir daha komünist hocalarla ders haricinde konuşmayacak, samimi olmayacak odalarına gitmeyeceksin!

Çok kızmıştı Ahmet! Sert bakışları tedirgin etti Hayri'yi. Arkadaşını hiç böylesine kararlı görmemişti.

Tamam! dedi, "Merak etme! Daha dikkatli olurum!" Bunu söylemesinde bile bir gariplik, inanmazlık vardı. Yalnız Hayri'yi uyarmakla olmayacağını biliyordu Ahmet. Mutlaka daha büyük önlem alınmalıydı. Tek başına yapamazsa, arkadaşları ile birlikte, öğrencileri teşkilatlandırarak... Güvendiği milliyetçi öğretmenlere danışarak...

Ahmet bu işin üzerine gitmeye karar verdi. Burasının Rusya olmadığını gösterecekti onlara.

O gün, Ahmet'in komünistlerle aktif mücadeleye girmeye karar verdiği gündü ve bu karan, gelecekte onu çok etkileyecekti.

Fikir sisteminin yapılanması, bir ülküyü gönülden sahiplenmek, pek çok sebebin etkisi ile olgunlaşır. Aile, yaşadığı çevreden öğrenilen gelenekler, inançlar, yaşanan coğrafi çevre ve okuldan alınan eğitim etkilidir. Başlangıç noktası çok önemlidir. İlk öğrenilenlerin üzerine katkı sağlayan etmenler, kişiyi geliştirir.

Fakat öзде, Allah vergisi bir şeyler vardır. Duygular vardır.

Çocukken oynanan oyunlarda bile fark edilir yaratılış. Herkesin bir kahramanı vardır. Ona öykünür. Onu taklit eder oyunda.

Sen ne olacaksın?

Oğuz Han!

Beline tahta kılıcını takardı Ahmet. Uzun bir daldan uydurma atı... Acemice denediğı kılıç oyunları ile... Oğuz Han, onun kahramanıydı.

İlk okunan kitaplarda da görülür bu fark.

Ahmet, tarihi romanları, Türk'ü anlatan kitapları seçerdi hep. Abdullah Ziya Kozanoğlu'nun romanları elinden düşürmezdi. Sonra da "Bozkurtlar"... Nihal Atsız'm ölümsüz eseri... Kim bilir kaç kez okudu onu Ahmet. Kürşadlaşması bundandı. Pek çok Türk gencine millet sevgisini aşıl原因an kitaptı "Bozkurtlar".

Önüne geçilemez bir millet sevgisi üe çok küçük yaşta tanışır insan. Bu sevgi yıllar geçtikçe azalmaz. Artar aksine. Yoğunlaşır. Duygular, fikirle beslenince bilinçlenme artar. Sonrasında korkma artık! Hiçbir

ideoloji teslim alamaz seni! Ruhun, savunma sistemini hazırlamış, zırhını kuşanmıştır. Kolayca teslim olanlar, temelden yoksun, içi boş çocuklardır. Boş bir küp gibi, ne doldurulursa onunla doluverirler.

Bunu fark edip, her fırsatta babasına şükran duyardı Ahmet! Aynı okuma sevgisini aşılması gibi, ona Türklüğünü, Müslümanlığını aşlamıştı babası. Yıkılmaz surlar kurmuştu inanç sisteminin çevresinde. Üstelik mücadele gücü de aşlamıştı.

Okuldan erken çıkmıştı Ahmet. Hoca derse gelmemişti. Baharın güzelliğinden faydalanmak için, gençliğin çağışma uyup okul çıkış saatine kadar, onun okulda olduğunu sanan babasından habersiz, ırmak boyunda gezmeye çıkabilir, biraz özgürlüğünü, gençliğini yaşayabilirdi. Babası da duysa bir şey demezdi belki, ama Ahmet yalan söylemiş, çizgisinden sapmış olurdu.

Böyle yaparsa, diğerlerinden bir farkı kalmazdı. Oysa Ahmet farklı olmayı seçiyor, seviyordu. Arkadaşlarının ısrarına aldırmadı. O dükkân babasındı ve babası onları okutma, iyi bir gelecek kurma azmi ile durmadan dinlenmeden çalışıyordu. Doğru olmayı, dürüstlüğü babasına borçluydu. Her zamanki gibi dükkâna çevirdi yolunu.

Hayri'yle konuştuğu günden beri boş durmamış, beş arkadaşını bir şeyler yapmaya ikna etmişti. Komünist yapılanmanın karşısına çıkmayı düşünüyorlardı. Onun

için planlar yapıyordu Ahmet. Çok yakında düşüncelerini uygulamaya koyacaktı.

Her zamanki gibi selam verip girdi kapıdan. Şaşırdı. Dükkân çok kalabalıktı. Arastadaki komşuları dolmuştu içeriye. Lambalı radyonun sesi sonuna kadar açık, ajans haberlerini dinliyorlardı.

Selamını aldı birkaç kişi. Babası onun erken gelişini yadırgamış, ama kalabalıkta nedenini soramamıştı.

Ahmet, çay söyle! diye seslendi.

Tamam, baba!

Elindeki kitapları bıraktı. Çıktı dışarıya. Çıkmadan içerideki konukları saymıştı. Bir de kendisi... Kapıdan biraz uzaklaşıp bağırdı.

Yakup Ağabey!

Üç kez seslendikten sonra geldi cevap. Her seslenişte birkaç adım ilerlemiş, çay ocağına yaklaşmıştı.

Efendim!

On bir çay, tazesinden... Eski demlikten doldurma!

Tamam! dedikten sonra yine sıradan şakalanndan birini yaptı Yakup.

Akşam demlediğimden doldururum! sonra da kahkahalarla güldü, kendi şakasına. Ahmet'in ciddi yüzünde bir değişme olmadı dükkâna dönerken.

Girince "Çayları söyledim baba!" dedi "Başka bir emrin var mı?" Haberler çok önemliydi ki eliyle işaret edip susturdu onu Ali Emmi. O da dinlemeye başladı.

Siyasetle gün geçtikçe daha fazla ilgilense de neler olduğunu tam olarak anlamakta zorlanıyordu Ahmet. Babası, geçenlerde birine olaylardan söz ederken "Orduyu kıskırtıyorlar!" demişti. Türk Ordusuydu bahsettiği. Ahmet'in hayranı olduğu, toz kondurmadığı Türk Ordusu.

Kim kıskırtabilir ki?

Halk Partililer! Üniversite Hocaları, barolar...

Saydıkça saydı babası.

Ordu içinde İsmet Paşa yanlısı subaylar var! Bunlar ihtilal yapıp, Demokrat Parti'yi devirmek ve Halk Partisi'ni iktidara getirmek istiyorlar. Halkın oyuyla iktidar olamayan Halk Partisi'nin, ordunun desteği ile başa geçecekler. Ama yağma yok!

İhtilal olursa ne olur?

Çok kötü olur!

Bu kadar açıklamıştı babası. Demokrat Partililer için çok kötü olan, Halk Partililer, solcular için iyiydi. Birileri orduyu kullanarak Demokrat Parti iktidarını sona erdirmek istiyorsa, bunun önüne nasıl geçilebilirdi? Akı kanşıyordu Ahmet'in.

İsmet Paşa'yı sevmiyordu Ahmet. Ailesinde, çevresinde hiç kimse sevmiyordu. Bunun için birçok neden vardı. Babası, İkinci Dünya Savaşı ve sonrası yıllarını, Milli Şef döneminin baskıcı, yokluk içindeki yapısını anlatıp duruyor ve Menderes'i bir kurtarıcı olarak görüyordu. Ahmet ise Türkçülere yaptıkları için sevmiyordu

İsmet Paşa'yı. 1944 yılında yaşananları, Türkçülere yapılan işkenceleri okumuş, hocalarından da dinlemişti. "İrkçilik-Turancılık Davası" olarak geçmişti kayıtlara. Aslı ise Türkçülerin, Türk Milliyetçileri'nin yargılanmasıydı. Türkçülük Davası...

İstanbul Boğaziçi Lisesi'nde edebiyat öğretmeni olan Nihal Atsız Hoca, zamanın Başbakanı olan Şükrü Saraçoğlu'na meclisteki bir konuşmasından dolayı, Orkun Dergisi'nde iki mektup yazmış; oldukça ağır sözlerle uyanlarda bulunmuştu. Atsız Hoca, güçlü kalemini kullanmış, "Memlekette açıktan açığa komünist propagandası yapan dergiler çıkartılmaktadır. Bu dergiler Milli Eğitim Bakanlığı'mın emri ile ve devlet parası ile satın alınarak bütün okullara dağıtılmaktadır. Ayrıca Ankara Dil Tarih ve Coğrafya fakültesinde, Devlet Konservatuvarında ve daha başka birçok önemli mevkilerde memleketimizi komünistleştirmek isteyen, bu uğurda çaba gösteren insanlar vardır!" diye yazmıştı. Nihal Atsız Hoca, açıkça, suçladığı kişilerin adını da bu mektuplarda vermişti.

Bursa cezaevinde, hüküm giymiş bir suçlu olarak bulunan Nazım Hikmet'e Milli Eğitim Bakanlığı tarafından paralar verilmektedir. Bir vatan haini olduğu bilinen Sabahattin Ali, Ankara'da Devlet Konservatuvarında öğretmendir. Sanat adamı olarak yetiştirilecek gençler bu adamın tesir dairesi içine adeta zorla sokulmuş gibidirler! diyerek, adeta arı kovanına çomak sokmuştu.

Bu yazı üzerine, Sabahattin Ali, Nihal Atsız'ı mahkemeye vermişti. Davanın Avukatı, o dönemde Milli Şef İnönü'nün sözünden çıkmayan, Halk Partisi'nin yayın organı gibi çalışan, Ulus gazetesinin özel hukuk müşaviriydi.

Yargılanmak üzere Ankara'ya davet edilen Nihal Atsız'ı büyük bir üniversiteli gençlik kalabalığı karşıladı. O güne kadar Türkçü gençlerin yaptığı en büyük nümayişti. Türkçü gençler ile güvenlik güçleri arasında büyük olaylar çıktı.

Tarih 3 Mayıs 1944'dü ki. Bu şahlanış günü "3 Mayıs Türkçüler Günü" olarak kutlanacaktı.

İktidar bu konuyu oldukça ciddiye almış, üzerine gitmeye karar vermişti.

Mahkemeye çıkan Atsız Hoca, hâkim tarafından serbest bırakılmış ve adliyeden ayrılmıştı. Ancak dışarıda siyasi polis tarafından önü kesilen Nihal Atsız yenisinden tutuklanmıştı. Yapılanlar artık Türkçülere karşı planlı bir hareket haline gelmişti. Atsız Hoca'nın üstü başı, yattığı oteldeki odası ve eşyaları aranmıştı. Ankara'da bunlar yapılırken, diğer yandan İstanbul polisi İstanbul'daki evini talan ediyordu. Kitapları, gazete koleksiyonları, yayınlanmamış yazılan, özel mektupları... Hepsine el konulmuştu.

Operasyon başlamıştı, iş bu kadarla kalmayacak, Türk Milliyetçileri'ne adeta savaş açılarak, karşı bir harekât yürütülmekteydi. Yurdun her yanında

tutuklamalar sürüyordu. Polatlı'da on dört asteğmen on iki gün sorgulandı. İki yüz elli Harbiyeli hakkında soruşturma açıldı.

Bu arada hükümet istifa etti.

O yıl 19 Mayıs Bayramı'nda Milli Şef İsmet İnönü, tehditler savurarak Türkçüleri suçlamıştı. Basın ve Radyo yoluyla, bin bir yalan ve yanlışla halkı Türkçülere karşı yönlendirmeye çalışmaktaydı. Sürekli olarak İnönü'nün, Türkçüleri suçlayıcı demeçleri yayınlanmaktaydı. Yüzlerce Türkçü zindanlara atılmıştı. Suçlarının ne olduğunu anlayamayan, üç gün içerisinde hâkim karşısına çıkması gereken bu gençler ve askeri personel, konuldukları hücrelerde aylarca tutuldular. İşkencelere maruz kalıp, savunmalarının alınmasını, ya da ne suç işlediklerinin söylenmesini beklediler.

Bu olaylar sırasında Erdek'te genç bir üsteğmen olan Alpaslan Türkeş de tutuklanmış ve İstanbul'da askeri bir hücreye atılarak hiçbir sorgu ve sual olmadan bekletilmişti. Yazdığı dilekçelere ve sorularına cevap verilmemiş, tek kişilik hücresinde dört ay boyunca sorgulanmadan yatmıştı.

Türkçüler, "Tabutluk" olarak adlandırılan, daracık hücreleri hiç unutmadılar!

Öyle insanlar suçlanmıştı ki, Türkçülere öylesine saçma suçlar yüklenmişti ki! Orhun Dergisi'ne abone olanlar, bu dergide tek bir yazıları çıkmış olanlar, Nihal Atsız'a sokakta bir defa selam vermiş olanlar, hep

tutuklanmıştı. Nihal Atsız'a mektup gönderenler suçlu ilan edilmişti.

Ahmet'in okuduklarına göre, Türkçülerin yargılanması 7 Eylül 1944 de başlamış, 7 Mart 1945'e kadar tam altmış beş oturum boyunca sürmüştü. Zeki Velidi Togan, Alpaslan Türkeş, Nihal Atsız, Reha Oğuz Türkkan, Cihat Savaş Fer, Nurullah Banman, Fethi Tevetoglu, Nejdet Sançar, Cebbar Şenel ve Cemal Oğuz Öcal gibi Türkçüler bu davada yargılanmışlar, dava süresince tutuklu kalmışlardı.

Bu davayı, en ince ayrıntısına kadar biliyordu Ahmet. Bu nedenle sevmezdi İsmet Paşa'yı. Şimdi, ordunun ihtilal yapması ihtimali üzerinde duruluyor, bunda da İsmet Paşa'nın rolü konuşuluyordu.

Çaylar gelmiş, içilmiş, ajans haberleri bitmiş komşular dağılmıştı. Ortalığı toparlamak, Ahmet'e düşmüştü. Ali Emmi, düşünceli haline rağmen, okumaya verdiği önemi göstermek istercesine Ahmet'in okuldan erken dönmesinin sebebini sordu.

Ne oldu oğlum? Neden erken geldin?

Hoca yoktu baba? Ankara'ya gitmiş! Yürüyüş mü ne varmış?

İrkildi Ali Emmi. Buraya kadar geldiyse bu iş, ilçelerinde görevli öğretmenler nümayiş için Ankara'ya gidiyorlarsa...

Gel bakayım buraya! deyip yanma çağırdı Ahmet'i. Ahmet yanaştı. Oturdu.

Ne işi varmış okul zamanı ders hocasının Ankara'da? Bunlar belasını mı arıyor? Rahat batıyor mu bunlara?

Bilmem ki baba! Komünist...

Bunu söyledi, ama pişman oldu. Hocalara karşı saygıdan başka bir tavır istemeyen babasının yanında, bir hocaya böyle bir şey söylemesi yanlış olmuştı. Onun çıkışmasını bekledi, bir an. Ama olması tam aksine...

Komünist değil mi? Komünist! Yoksa ne işi var? Bunları...

Bir şeyler mırıldandı, ama Ahmet anlamasın diye sessiz oldu serzeniş.

Sakin onlara uyma oğlum! Aklını çelmesin bu yanlış adamlar! dedi sonra da sanki olanları bir anda unutmuş gibi "Şu arkadaki pirinç çuvalları..." diye başlayıp görev verdi ona. Ahmet kalkıp üstünü değiştirdi.

Uymayacağım baba! diyordu içinden "Uymayacağım ve hak edenlere derslerini vermek için gerekeni yapacağım! Burasının neresi olduğunu, onlara emanet edilen çocukları kandırmaya çalışmanın ne demek olduğunu göstereceğim onlara!"

O andan sonra, gündemi daha yakından takip etmeye başladı Ahmet. Öyle ki, gazeteleri her gün okuyor, ajans haberlerini babasından daha dikkatle takip ediyordu. Artık yaklaşan bir şeylerin ayak seslerini duyuyordu.

AHMET HAREKETE GEÇİYOR

Suskunluk çare değildir. Tepkisiz kalmak, karşımızdakilerin kendilerini güçlü, bizi de güçsüz sanmalarına sebep olur. Değ-neksiz köy bellerler burayı. Oysa biz güçlüyüz, haklıyız! Öğrenci olmamız, sonsuza kadar susmamızı gerektirmez. Üstelik bunların yaptıkları suç! Komünizm, kanunlarla yasaklanmış bir suçtur. Cezası da ağırdır. Derste; eğitim, öğretim yapacaklarına, sanki Sovyetlerin temsilcisiymişler gibi propaganda yapıyor komünist hocalar. Bizim değerlerimize, inançlarımıza saldırıyorlar! Gözümüzün içine baka baka hakaret ediyorlar."

Altı kişiydiler. Aynı fikri yapıya sahip, bilinçli milliyetçi altı genç! Ortaokuldan beri tanıyorlardı birbirlerini. Güveniyorlardı. İrmağın kenarında, bir çay bahçesinde oturmuşlar olanları tartışıyorlardı. Çaylarını söylediler, sigara içenler, yakınlarda okul öğretmenlerinden biri ya da akraba, tanıdık olup olmadığını kontrol ederek, gizlice sigaralarını yaktılar...

Ne yapacağız ki? diye sordu Hasan, "Kalkıp konuşuyoruz sınıfta. Söylediklerini çürütüp susturuyoruz onları. Zaten bizim fikrimiz karşısında verecek cevapları yok. Saçmalayıp duruyorlar! Başka ne yapacağız?"

Haklısın! Sınıfta susturuyoruz, ama insanların zararları sınıfla, okulla sınırlı değil ki! diye söz girdi Ahmet, "Hemen her fırsatı kullanıyorlar. Adam kazanmak için yapmayacaktan yok. Yarın çok geç kalmış olabiliriz!"

Müdürle konuşalım! Şikâyet edelim! dedi Kerim, "Raif Hoca dinler bizi! Sonra iyi adamdır!"

İyi adamdı lise müdürü Raif Hoca. İnancı, temiz, mert bir hocaydı. Milli duygulan ağır basardı. Disiplinli, üstelik iyi bir tarih hocasıydı.

Bir süre düşündü Ahmet. Raif Hoca'yla ilgili konusmalar sürüyordu.

Şeref dedi ki!

Ne yapacak ki Raif Hoca? Bizler öğrenciyiz, karşımızda hocalar var. Daha konuşmaya başlarken bir sıfır mağlubuz. Gidip diyeceğiz ki, 'Bu Hoca sınıfta komünistlik yapıyor!' Müdür, Hocaya soracak! Hoca hemen inkâr edecek! Biz nasıl kanıtlayacağız? Sınıftan kimse şahitlik yapmaz! Bu işe başlayıp, altta kalmak, işe ailelerimizin karışması var! Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olmayalım!

Haklıydı Şeref. Şikâyet ederlerse haksız duruma düşebilir, disiplinsizlik olabilirlerdi. Daha önce yaşanan sürgünden sonra daha dikkatli ve akıllı hareket ediyordu komünist hocalar. Ahmet, babasının işin içine yeniden girdiğini düşünüyordu. Bir kez hocayı şikâyet etmiş, babası müdahale etmişti. Bu sefer... Pansiyonda olanlarla ilgili tanık bulabilirlerdi belki, ama sıkıntıya girmek istemeyen yatılı öğrenciler onları yan yolda bırakabilirlerdi. Özellikle alt sınıftaki yaşı küçük öğrencilere güvenemezlerdi.

Bu hocalar dernek falan kuracaklarmış! diye konuyu değiştirdi Ayhan.

Ne derneği? diye sordu Şeref.

Ne derneği olacak 'Komünist Öğretmenler Derneği!' dedi Ayhan. Güldüler.

Şaka bir yana! diye söze başladı Ahmet "Bizim de teşkilatlanmamız gerek. Bu planlı saldırıya karşı, bu etkin propaganda sistemine karşı bizim de dernek kurmamız gerek!"

Türkçü Dernekler var zaten! dedi Süleyman, "Burada bir şube açarız!"

Vaha ben o işe hiç girmem! diye karşıladi Şeref, "Babam öldürür beni. Anlatamam zaten derdimi. Dernekle mernekle uğraşamam!"

Ahmet araya girdi.

Arkadaşlar konuyu dağıtmayalım! Zaten yaşımız tutmaz dernek kurmaya falan. Hem solcular kurarlarsa, mutlaka bunun karşılığında Türkçüler de bir şeyler yaparlar. Meydanı asla boş bırakmazlar. Şimdi biz, şu hocaları hizaya getirmenin yoluna bakalım. Özellikle Kimya Hocası Yaşar'ı... Bu adam çok uyanık! Kime, nasıl davranacağını çok iyi biliyor. Bizim Hayri'yi bile kafeslemiş neredeyse! Onu övüp duruyor Hayri, 'Şöyle iyi hoca, böyle iyi hoca!' diye. Pansiyonda, çocuklara sigara falan veriyormuş. Odasında çaylı toplantılar yapıyormuş. Çok tehlikeli!

Bizim salaklar da hemen yanaşırlar! Bir şey görmemişler ki. Koyun postunun içindeki sırtlanı görmezler! dedi Süleyman, "Nasıl görsünler? Daha köyden yeni çıkmışlar. Onlarla bir hoca ilgilenince, o, en iyi hoca olur. Üstelik o hocanın bütün söyledikleri doğru kabul edilir. Sonra hastalık gibi yayılır bu iş! Bir de bakarsınız, en yakın arkadaşlarımız..."

Allah korusun! dedi Ahmet. Öyle bir durumu düşünmek bile istemiyordu. En yakın arkadaşlarının komünist olması... "Bunun önüne geçmeliyiz! Mutlaka bir şeyler yapmalıyız." Bir lider edasıyla konuşuyordu artık. Orada bulunanların doğal reisi oluvermişti.

Bu da bir ruhtur aslında. Olmadık zamanda ortaya çıkıverir.

O gün dükkâna gitmekte biraz gecikmişti. Babası mutlaka soracaktı nerede olduğunu. "Arkadaşlarla toplandık, komünist hocalarla mücadele etmek için kararlar aldık! Bundan böyle dile dikleri gibi at koşturamayacaklar. Karşılarında bizi bulacaklar!" diyemezdi ya! Ama yalan da söylemeyecekti.

Beklediği gibi olmadı. Yine büyük kalabalık vardı dükkânda. Sessizce ve dikkatle ajans haberlerini dinliyorlardı. Ne zamandır böyleydi durum. Arastadaki işyerlerinde garip bir tedirginlik hâkimdi. Ajans saati yaklaştığında tek radyo olan dükkâna, Ali Emmi'nin yanma koşuyorlardı. Bir gün sonra gelen gazeteler başka başka şeyler yazıyor, ajans haberlerinde başka haberler

veriliyordu. Kapıdan girip selam verdikten sonra saydı konukları. Babası hatırlatmadan çıkıp çay söyledi. İçeri girdiğinde haberler bitmiş, aralarında tartışmaya başlamıştı esnaf komşular.

Başvekil izin vermeseydi keşke! diyordu birisi.

Salsaydı polisi bunların üzerine, deyyusların hakkından gelseydi! Nefes aldırmasaydı! diye onu destekliyordu bir diğeri.

İşin başında önlem almalı, cesaretlendirmemeliydi bunları!

Oradakilerin tamamı Menderes yanlısıydı. Halk Partililer gelmez olmuşlardı dükkâna. Onlar başka yerde toplanıyorlardı. Zaten azınlıktaydılar esnaf arasında. Garip bir şekilde ayrılmıştı esnaf, "Demokrat-Halkçı" diye. Bazı köylerde kahvehanelerin bile ayrıldığı söyleniyordu. Biri, diğeri selam bile vermiyordu neredeyse.

Konuşulanlara kulak verdi Ahmet. Ankara Kızılay'da yapılan büyük bir nümayişten söz ediyorlardı. El altından gizlice haber-leşerek aynı saat toplanmak üzere anlaşmıştı üniversite öğrencileri. Büyük, kalabalık bir toplantı olmuştu. Menderes Hükümeti, böyle bir toplantıya kesinlikle izin verilmeyeceğini, öğrencilerin Kızılay'a sokulmayacağını söylemiş, önlemler almış, ama engel olamamıştı. Sonuç vahimdi!

555K Gerçekleşmişti!

555K bir parolaydı.

5. Ayın 5'inde, saat 5'te Kızılay'da...

Yani 5 Mayıs 1960 saat 5.00...

Uzun süredir görülen huzursuzluklar artık had saf-haya çıkmıştı. Kışkırtıcı dedikodular kulaktan kulağa yayılıyordu. Birileri ayırımı körüklüyor, nefreti ateşliyordu. Öylesine inanılmaz dedikodulardı ki!

Muhالیf öğrenciler gizlice katledilip gömülüyormuş!

Hayır! Kıyma makinelerinde çekiliyorlarmış!

Menderes diktatörlük kurmak istiyor!

Merkez Bankası'ndaki dövizler yurt dışına kaçırılı-yormuş!

Daha neler, neler...

İlk hedef olan gençlik hemen etkileniyor, tepki veriyordu.

Olaylar üst üste geliyor, hızla geliyordu. Ankara öncesinde İstanbul'da büyük olaylar çıkmıştı. 1 Mayıs'ta İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş, buna rağmen, İstanbul halkı evlerinde kapalı kaldığı halde, iki üç yerde gösteri düzenlenmişti. Bütün bu gösterilerde ordu göreve çağırılmıştı. Adeta darbe daveti yapılıyordu. Başbakan Menderes, olayların ardından bir radyo konuşması yapmış, memlekette her şeyin yolunda olduğunu, göstericilerin amacının ortalığı karıştırmak ve anarşi olduğunu söylemişti. Olanları analiz edemiyordu sanki.

Memleketimiz ne bir ihtilal karşısındadır, ne de ihtilalin sözde haklı sebepleri bu ülkede mevcuttur! demişti. Ama ordu çoktan işin içine girmişti. Kara Kuvvetleri Komutanı olan Cemal Gürsel, bunalımın aşılması için

Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın istifasını istemiş, bir uyan mektubu yazmış, bunun üzerine Orgeneral Gürsel'e iki ay zorunlu izin verilmiş, iznin sonunda da emekliye aynlacağı ilan edilmişti.

Uşak, Topkapı ve Kayseri olaylarından sonra Ankara'da 555K...

Memleket karışık! diye düşündü Ahmet, memleket karışık, ama onun kafası daha karışık.

Üzerini değiştirmiş, sonra dönüp, bir kenarda, ayakta, Yakup'un getirdiği çayı içmişti. Babası ilgilenmemişti onunla. Ateşli siyasi konuşmaların içine öylesine dalmıştı ki. Şaşınıyordu Ahmet. Genelde sakin bir adam olan babası bile böylesine ateşlendiğine göre, memleketin halini düşünüyordu.

Dükkânda, ortalığı şöyle bir gözden geçiren Ahmet, uygun gördüğü yerden çalışmaya başladı. O günden sonra, bir hafta boyunca uğrayamayacaktı dükkâna. İmtihanları başlıyordu. O nedenle, ortalığı iyice bir toparlamak niyetindeydi. Babası, ders çalışması gerektiğinde dükkâna gelmesini istemezdi.

Boş çuvalları düzine haline getirip bağlıyordu Ahmet. Bir yandan da kimya hocasından başlayarak, hiza sokacağı hocaları düşünüyordu. Okul olmasa, babası kızmasa yapacağını biliyordu, ama eli kolu bağlıydı işte.

İnşallah idareye şikâyet etmezler!

Çoğunun korkak olduğunu, zoru görünce değişeceklerini, propaganda yapmaktan vazgeçeceklerini tahmin ediyordu. Arkadaşları ile konuşurken bu karara varmışlardı.

Korkarlar ve yola gelirler!

Gelmezlerse! Çok ters tepki verirlerse...

Korkunun ecele faydası yok! Karar verdik, yapacağız!

Yapması, düşünmekten zordu tabii!

Bundan sonra ne sınıflarda ne de pansiyonda komünist propagandası yapmayacaksınız! Yoksa...

Öyle bir yerde yakalamışlardı ki Kimya Hocası Yaşar'ı, ne yardım isteyeceği, ne de kaçacağı bir yer vardı. Karşılarında çaresiz kalmış, başına gelecekleri bekliyor, korkudan titriyordu. Öğrencisini hemen tanımıştı. Gözlerinin içine dik bakıyordu Ahmet. Sokağın iki başını tutmuştu, diğerleri.

Bak Hoca! diye söze başladı Ahmet, sesini en yüksek tona çıkarmış, bakışlarını en sert hale getirmişti. "Yaptıkların hiç hoşumuza gitmiyor. Okulda, pansiyonda sürekli olarak komünizm propagandası yapıyorsunuz. Bana ve benim gibi bilinçlilere sökmeyin bunlar, ama gariban, çaresiz, küçük öğrencileri etkileyip zehirliyorsunuz. Pansiyonda neler yaptığınızı, öğrencileri kafaya almak için her yolu denediğini, onlara sigara ikram ettiğini biliyoruz. Bunu o çocukların babaları duyarsa, müdür beyin kulağına giderse, milli eğitime kadar

ulaşırsa, başına neler geleceğini biliyorsun. Bu bir uyarıdır hoca! Artık derslerinden başka bir şeyle uğraşmanı istemiyoruz!"

Siz, siz kimsiniz? Kim adına konuşup bir hocanızı tehdit ediyorsunuz böyle? Bunun hesabını... Kekeleyerek bunlan söylemeye çalıştı Kimya Hocası.

Biz bu ilçenin Türk Milliyetçisi gençleriyiz ve bu bir tehdit değil, uyandır Hoca! Ayağını denk al! Bütün yandaşlarına da söyle, onlar da dikkat etsinler. Yalnızca size verilen, karşılığında maaş aldığınız, görevi yapın. Devlet memuru olup devlete düşmanlık etmenize izin vermiyeceğiz. Dersinizden başka bir şeyle ilgilenmeyeceksiniz. Biliyorum Ankara'ya gittin Mitinge katıldın. O senin kendi tercihin, ama bunu bir kahramanlık olarak sağda solda konuşmanı istemiyoruz. Şimdi sana iyi günler!

Onu öylece sokağın ortasında bırakıp gittiler. Arkalarından mırıldanmasını duymadılar bile. Görevlerini yaptıklarını düşünüyorlardı. Ahmet, eğer bir sıkıntı olursa yalnız kendi başı yansın diye diğer arkadaşlarını konuşturmamıştı. Kararlılığını göstermiş, riskleri göze almıştı. Ruhunda esen fırtınalann dışı vu-rumuydu bu! Garip bir mutluluk duyuyordu. Görevini yapmanın mutluluğu!

Ama olaylar öyle bir gelişti ki! Öyle şeyler oldu ki!

Ertesi gün uyandığında, kendini daha değişik hissetti Ahmet. Rahat, pervasız, daha güçlü! Korku nedir bilmezdi zaten. Ama dün den beri başka bir haldeydi.

Garip bir huzur vardı yüreğinde. Her tavra karşı bir duruşu, her soruya bir cevabı vardı. On altı yaşındaydı ve bir gecede büyümüştü sanki.

Kahvaltıda sıkma vardı. Annesi yine üşenmemiş, sabah erkenden kalkıp yapmıştı. Taze tereyağı ile yağlanmış, sıcak yufkaya sıkıştırılmış peynir, maydanoz karışımı, karınları tok tutmak için olmazsa olmaz bir yöresel kahvaltıydı. Ali Emmi de sıkma olmadan oturmazdı kahvaltıyla... Sabah ezanı ile kalkmış, namazını kıldıktan sonra kahvaltısını yapmış ve gecikmeden yola düşmüştü.

Evin, okula giden çocukları, daha sonra kalkacaklar, sonra karınlarını sıkma ile doyurup, harçlıklarını alıp evden çıkacaklardı.

Ahmet giyinirken, giysilerinin yenilenme zamanının geldiğini fark etti. Önceden bu isteğini annesine söyler, annesi de babasına hatırlatırdı. Ama bugün...

Babama söyleyeyim!

İhtiyaçları için aracı kullanmayacaktı artık. Babası ile doğrudan konuşma çağı gelmişti. Büyümüştü...

Öyle sıradan, çocuksu şeyler almak istemiyordu. Daha delikanlıca, erkekçe bir şeyler... Öğrenciye uygun, ama daha bir... Başına öğrenci şapkasını geçirdi. Öğrenci olduğunun âlâmetifarıkası, asker şapkası benzeri şapka! O olmadan okula giremezdi. Kim, hangi amaçla uygulamaya koymuşsa, öylece gidiyordu. Üstüne başına

ne bulursan giy ama başında tek tip şapka mutlaka olacak!

Sigarasını, kibritini, çorabının içine yerleştirdi. Kıtalarını koltuğunun altına alıp çıktı. Yol üzerinde okula yakın bir yere gizleyecekti yine sigarasını. Kendisi gibi sigara saklayan çok oldu gundan, kimse kimsenin sigarasına kanşmazdı. Dün olanlardan sonra ne olacağı belli olmaz, bir şikâyetle, ani bir baskın olabilirdi. Hemen köşeyi dönünce Süleyman çıktı karşısına. Biraz tedirgin baktı Ahmet'e. Selamlaştılar.

Nasılsın Ahmet?

Çok şükür! Sen nasılsın?

Dün gece hiç uyuyamadım. Canım bir sıkıldı! Aklıma bir sürü şey geldi!

Ne oldu ki?

Ne olduğunu biliyordu Ahmet. Aksine o çok iyi bir uyku uyumuştı. Sırf Süleyman'a takılmak için böyle konuşuyordu. Kızdı Süleyman.

Yapma Ahmet! Ne olduğunu biliyorsun!

Ahmet birden ciddileşti.

Neden böyle olur? Neden, asıl suç işleyenler cesaretle sürdürürler tavırlarını da, haklılar sessiz kalmak zorundadır? Biz haklıyız Süleyman! Biz çok haklıyız! Görevi, eğitim ve öğretim olan bir hoca, bu işi bırakıp, gencecik çocukların zihinlerini karıştırmaya, onların körpe beyinlerine, yabancı ideolojilerin, inandığı ve esiri olduğu saçma sapan sistemlerin zehrini akıtmaya

çalşırsa, bizim değerlerimizle, inançlarımızla alay etmeye kalkarsa, karşı çıkmak bir haktır!

Süleyman şaşkın, öylece bakıyordu Ahmet'in yüzüne. Bu Ahmet, o Ahmet miydi?

Biz çekinmeyeceğiz! Yaşar Hoca gibiler çekinecek! Çünkü onların yaptıkları yanlış! Kanunsuz. Bizim ki doğru!

Hiçbir şey söyleyemedi Süleyman. Bugün, olacakları beklemekten başka çare yoktu. Ahmet bu kadar kararlı olduktan sonra, ona sonuna kadar destek olmaktan başka çaresi yoktu. O, arkadaşını yolda bırakacak adamlardan değildi. Yürümeye devam ettiler. Okula yaklaştıkça tamamlandı grubu. Sigarası olanlar, sigaralarını her zamanki yerlerine saklayıp, girdiler okul bahçesinden içeriye. Henüz toplanma zili çalmamıştı. Bir kenara çekilip konuşmaya başladılar. Konu aynı konuydu. Bundan sonra yapacakları hakkında düşüncelerini açtılar. Ahmet hariç, hepsinde bir çekince vardı. Toplanma zili çaldı. Sıralanacakları yere doğru yürüdüler. Yürüyüşleri bile değişmişti sanki.

Lise Müdürü Raif Bey, birkaç müdür yardımcısı, nöbetçi hocalar, dışarı çıktılar. Haftanın ilk günü olduğu için uyarıcı konuşmalar olacak ve kılık kıyafet kontrolleri yapılacaktı. Eğer haklarında bir şikâyet varsa, mutlaka orada belli olurdu. Raif Hoca'nın bakışından, duruşundan bile anlaşılırdı değişik bir şey olup olmadığı.

Bekledikleri gibi olmadı. Normal bir gündü ve kontrolden geçip okula, sınıflarına girdiler. Şikâyeteye dair bir belirti olmaması rahatlatmıştı hepsini.

Dersler başladı.

İlk dersler gergin bekleyişte geçti. Yine bir şey olmadı.

İkinci dersin teneffüs zili çaldığında, Ahmet arkadaşlarını yanma çağırdı.

Gördünüz! dedi, "Suçlu olan çekincelidir. Hem suçlu, hem de güçlü olmaya izin vermeyeceğiz burada. Bir şeyler yaptık. Yaptığımızın sonucunu takip etmemiz gerek. Bu kadarla kalmamalıyız. Pansiyonda kalanlar için bir şeyler yapmalı, orada da..."

Teşkilatlanacağız! diyecekti, ama bu kelimeyi kullanma yetkisinde olmadığını düşündü. Şöyle sürdürdü sözlerini.

...orada da birkaç arkadaşla konuşup, bu hocaları takip etmeli, küçükleri zehirlemelerini engellemeliyiz!

O an içinden geçenleri anlatamazdı arkadaşlarına. Zamanla kendiliğinden anlayacaklardı. Okuduğu dergilerden, birlikte hareket etmenin, birlik olmanın, teşkilatlanmanın gereğini biliyordu o. 3 Mayıs 1944'te Ankara'da toplanan Türkçü gençlerin yaptıkları, birlikte olmanın bir sonucuydu. Solcuların en büyük avantajı, hemen her yerde bir teşkilat kurmalarıydı. Genelde illegal, yani gizli teşkilatlardı bunlar. Legal, görünen teşkilatlarını ise demokrasiyi kullanmak, onun açıklarından

yararlanmak için kurarlardı. Bununla da yetinmezler, Anayasal kuruluşları, odaları, sendikaları ele geçirmeye çalışırlardı. Eğer bu okulda, sol bir teşkilatlanma başlarsa, Milliyetçi gençlerin işi zorlaşırdı. Zaman kaybetmemeliydiler. Onlardan önce davranmalıydılar.

Hayri...

Hayri, olmaz! dedi Ahmet. Konuştuklarından sonra, ona fazla güvenemeyeceğini düşünüyordu, "Şimdi olmaz, ama belki sonra Hayri'yi de aramıza alabiliriz!"

Üst sınıflardan olur mu?

Neden olmasın? dedi Ahmet. Asıl düşüncesi, bütün sınıflarda birer kişiyi görevlendirmekti. Ders zili çaldığında konuşmalarını teneffüs saatine ertelediler.

İHTİLAL

A 1 Mayıs, tarihi bir gündü. Harp Okulu Öğrencileri, Ankara'da, Asessiz bir yürüyüş yaptılar. Demokrat Parti iktidarını telin ettiler. Üstelik halkın önemli bir kısmı büyük ilgi gösterdi bu yürüyüşe. Yol kenarlarında toplanıp, ellerinde Türk Bayrakları ile alkış tuttular. Daha dün kadar Menderes'i alkışlayanlar da vardı belki aralarında. Zaman değişmiş, insanlar değişmişti. 5 Mayıs'ta Kızılay'daki öğrenci gösterisinden sonraki en önemli gösteriydi. Başbakan Menderes, Yunanistan gezisini iptal etti.

5 Mayıs, Kızılay olaylarının sonrasında bir şeyler yapma çabasındaki Menderes, yurt gezilerine çıkarak, açık toplantılarda halkla konuşarak, ayak sesleri

duyulan ihtilalin önünü kesmeye çalışmıştı. Demokrat Parti 15 Mayıs'ta İzmir'de, 17 Mayıs'ta Manisa'da mitingler yapmış, Başbakan halka hitap ederek güvence vermeye çalışmıştı. 21 Mayıs "Harbiyeli Yürüyüşü" bunların karşılığı gibiydi.

Ve ertesi gün...

22 Mayıs'ta Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, sansür uygulamaya başlamış, haberlere yasak getirmişti. Gece 20.00'dan, sabah 05.00 kadar sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Olayları bu da engellemedi.

24 Mayıs'ta ise muhalefet meclisi terk etti!

Bir şeyler olacak! diyordu Ali Emmi, "Bu işin sonu kötü! Bu adamlar bir şeyler yapacaklar! Çok yazık olacak memleket!"

Ahmet bunları duyup üzülüyordu. Nasıl bir yazığın olacağını bilmiyordu. Ama memleket söz konusuydu. Çok seviyordu memleketini. Memlekete yazık olacağına, ona yazık olundu. Feda olundu Ahmet! Yüreği kabarıyor, kendini çaresiz hissediyordu. Bir an önce büyümek ve asker olmak... Bu kadar ordu sevgisine rağmen askeri liseye gitmeyi hiç düşünmemişti Ahmet. Şimdi bunun nedenini soruyordu kendine. Aklında yine o ormanların kralı farz ettiği "Orman Mühendisliği" vardı.

Nasılsa asker olacağım! Her Türk Genci gibi, haki renkli elbiseyi giyeceğim. Hatta yedek subay olacağım! Görevimi yapacağım vatanıma karşı!

Kararlıydı. Meslek olarak, orman mühendisliğini seçecekti.

Neler olacak ki baba?

Ah! Ah! diye dertlendi babası, "Ordu ihtilal yapacak! Kışkırtmalara daha fazla dayanamayacak ve idareye el koyacak!"

Koysun! Ne olacak ki?

Ona kızgınlıkla baktı babası!

Sen anlamazsın! Okulda öğretilmez bunlar. Neler olacağını görürsün zamanı geldiğinde. O zaman anlarsın!

Bu kızgınlıkla başka söz etmedi Ali Emmi. Hatta onu, çuvalların yanına gönderdi, konuşmamak için. Kendisi de düşünceli bir halde öylece kaldı oturduğu yerde. Kapıdan bir müşteri girene kadar da durumunu değiştirmede.

Ahmet, inandığı konularda susmaz. Ama karşındaki babası olunca akan sular durur. Çöktüğü yerde babasını üzdüğü için kendine kızıyordu şimdi. Bir yandan da düşüncelerini sorgulamayı sürdürüyordu.

Burası neresi? Türkiye Cumhuriyeti! Ordu hangi ordu? Türk Ordusu! Ha o yönetmiş memleketi, ha Menderes! Hem ordu taviz vermez bu komünistlere. Mutlaka haklarından gelir. Öyle ulu orta konuşmalarına,

insanları kandırmalarına, ortalığı karıştırmalarına asla izin vermez, Rus uşaklarını susturur!

Sırf bu nedenle, komünistlere karşı yumuşak tavırlarından dolayı daha çok kızılıyordu Demokrat Parti'ye. Eğer komünistlere "Dur!" diyecekse...

Asker gelecekmiş! Gelirse gelsin! Bundan daha kötü mü olacak?

Asker geldi ve bundan daha kötü oldu! Ahmet'in anlaması için, yaşaması gerekiyordu! Babasının dediği çıkmıştı.

27 Mayıs...

Sıcak bir bahar gününe hazırlanıyorlardı. Yazın başlangıcı demek daha doğru olur. Güneyde "Mayıs" demek, yaz mevsimi demektir! Okulun, derslerin artık çekilmediği, sıcaktan sınıflarda durmanın zorlaştığı günler gelmişti.

Sabah, her zamanki gibi başlamıştı hayat evde. Ali Emmi erkenden kalkmış, banyo yapmıştı. O gün cumaydı. Tertemiz giyinmiş, cumaya hazırlanmıştı Ali Emmi. Cuma günü banyo yapmak, temiz giyinmek ve güzel kokular sürünmek sünnetti. Bütün çocuklarına bunu öğütler, uygulatırdı Ali Emmi.

Hanımı çayı demlemiş, sıkmaları hazırlamaya başlamıştı. Ahmet de kalkmış, cuma hazırlığını yapmıştı. Okula gitmek için acele ediyordu. Bir şeyler atıştırmak için masaya yaklaştı. Acele ediyordu.

Ali Emmi köstekli cep saatini kontrol etti.

Hele aç şu radyoyu Ahmet! Ajans haberlerini dinleyelim!

Ahmet yüksekçe yere konulmuş radyoya uzanıp düğmesini çevirdi. Marş sesi yükseldi radyodan. Oysa bugün ilahi dinlemeyi bekliyorlardı. Güzel bir ney sesine hazırlamıştı kulaklarını Ali Emmi. Şaşırdı. Ahmet farkına bile varmamıştı marş çaldığının. Sıkmasını yemeye başlamıştı. Marşlar kesildi. Haberlerin başlayacağını bildiren gong sesi yükseldi bir anda. Bu kez daha etkili ve yüksek çıkmıştı sesi.

Ali Emmi, tecrübesiyle, değişik bir şeyler olduğunu anlamıştı. O sırada uyanan küçükler okula gitmek için hazırlanırken gürültü yapıyorlardı.

Susun! dedi Ali Emmi "Bir şeyler olmuş! Haberleri dinleyelim!" sonra Ahmet'e döndü "Hele sesini az biraz daha!"

Ahmet kalkıp yükseltti sesi. Tam o sırada anons tamamlanmış, ama gürültüden anonsu anlamamışlardı. Birden tok ve sert bir ses duyuldu radyoda.

"Sevgili Vatandaşlar!

Bugün, demokrasimizin içine düştüğü buhran ve son müessif hadiseler dolayısıyla kardeş kavgasına meydan vermemek maksadıyla Türk Silahlı Kuvvetleri, memleketin idaresini ele almıştır. Bu harekâta Silahlı Kuvvetlerimiz; partileri içine düştükleri uzlaşmaz durumdan kurtarmak ve partiler üstü tarafsız bir idarenin nezaret ve hakemliği altında, en kısa zamanda adil ve

serbest seçimler yaptırarak, idareyi, hangi tarafa mensup olursa olsun, seçimi kazananlara devir ve teslim etmek üzere girişmiş bulunmaktadır.

Girişilmiş olan bu teşebbüs, hiçbir şahsa veya zümreye karşı değildir. İdaremiiz, hiç kimse hakkında şahsiyata müteallik tecavüz-kâr bir fiile müsaade etmeyeceği gibi, edilmesine de asla müsamaha etmeyecektir. Kim olursa olsun ve hangi partiye mensup bulunursa bulunsun, her vatandaş; kanunlar ve hukuk prensipleri esaslarına göre muamele görecektir. Bütün vatandaşların, partilerin üstünde, aynı milletin, aynı soydan gelmiş evlatları olduklarını hatırlayarak ve kin gütmeden birbirlerine karşı hür metle ve anlayışla muamele etmeleri, ıstıraplarımızın dinmesi ve milli varlığımızın selameti için zaruri görülmektedir.

Kabineye mensup şahsiyetlerin, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne sığınmalarını rica ederiz. Şahsi emniyetleri kanunun teminatı altındadır.

Müttefiklerimize, komşularımıza ve bütün dünyaya hitap ediyoruz. Gayemiz, Birleşmiş Milletler Anayasası'na ve insan hakları prensiplerine tamamen riayetdir. Büyük Atatürk'ün 'Yurtta sulh, cihanda sulh' prensibi bayrağımızdır. Bütün ittifaklarımıza ve taahhütlerimize sadığız. NATO ve CENTO' ya inanıyoruz ve bağılıyız. Düşüncemiz 'Yurtta sulh, cihanda sulh'tur. Milletimizin bir zarara uğramayacağı delaletinde sabır ve ihkamla

tebessür etmeleri beklentilerimiz arasındadır. Türk Silahlı Kuvvetleri..."

Bu kadar!

Derin bir sessizlik oldu. Ahmet babasının tedirginliğinin farkındaydı.

Bu ne baba?

Ahmet'in bu şaşkın sorusuna önce cevap veremedi, Ali Emmi. Sonra,

İhtilal... dedi kısaca... Öylece donup kalmıştı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Beklediği halde, gerçekleşmesi üzmüştü onu. Acaba Cumhur Reisi Bayar, Başvekil Menderes neredeydiler? Vekiller, milletvekilleri... Bir tepki olacak mıydı? Yoksa...

Bir şey yapamazlar ki! diye geçirdi içinden, "Bu iş bitti!" O an en büyük isteği, bir gazete alıp okumaktı. Çünkü bildiri okunmuş, sert ve tok sesli, subay olduğu belli olan kişinin ardından yeniden marşlar başlamıştı radyoda. Mutlaka bunun ardı gelecek, başka bildiriler okunacaktı. Ne yapmalıydı? Eğer bu ihtilal, Demokrat Parti'ye karşı yapılmışsa, mutlaka ona da bulaşacaktı. Bir an evi terk etmeyi, çocuklarını alıp köye gitmeyi düşündü. Sonra, kaçmayı yakıştıramadı kendine. Bunun hiçbir yaran olmayacağını tarttı öylece kafasında. Sonra da yokluk günlerinin telkini ile o sırada yeni yaptığı sıkmaları masaya koymak üzere içeri giren hanımına, aklına gelen ilk soruyu sordu.

Hanım! Evde un, yağ, şeker var mıydı?

Şaşkın şaşkın baktı yüzüne, hanımı. Ne olduğunun farkında değildi. Bir tuhafılık vardı, ama bu soru fazlaydı. İlçenin en büyük yağ, un, şeker satıcısı bu soruyu sormamalıydı. Yine de üzerinden attı vazifeyi.

Var!

Dükkânda var zaten!

Kendi sorduğunu kendisi çürütüyordu. Tedirginliği yüzünden... İlk bildiri yumuşak bir üslup içerse de söz konusu asker olunca, ihtilal olunca...

Allah sonunu hayır etsin! diye dua etti yüksek sesle. Ahmet de "Amin!" deyip katıldı, babasının ne demek istediğini tam olarak anlayamadan.

Ahmet, o gün radyodan duyduğu sesin, gelecekte hayatını etkileyeceğini bilmiyordu. Aslında ilk kez duysa da, tanıdığı birinin sesiydi. 1944 Milliyetçilik olayından...

Kahvaltı masasından kalktı.

Ben gidiyorum baba!

Şaşırdı Ali Emmi.

Nereye?

Okula!

Ne okulu?

Bu kez şaşkınlık sırası Ahmet'e gelmişti. Böyle bir soru beklemiyordu.

Ne okulu olacak baba? Okula...

Otur yerine! dedi canı sıkın babası "Okul, mokul kalmaz şimdi!"

Rengi soldu Ahmet'in. Onlara her zaman okumayı tavsiye eden, zorlayan babası, şimdi... Öylece kaldı Ahmet. Soran gözleri babasının üzerinde!

Nasıl kalmaz baba?

Derin bir nefes aldı Ali emmi!

"İhtilal oldu oğlum! Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak artık. Bizim haberimiz olmadı, ama şimdi her yan asker doludur. Sokağa çıkma yasağı falan vardır. Bugün çıkmayalım dışarıya. Bir bakalım ne olacak!

Dükkân!""

Bakalım bir! Haberleri falan dinleyelim. Bir şeyler değişecek mi? Sonra düşünürüz dükkânı!

Bunları söylerken, sık sık tekrarlar yapıyor, dalgın kafası ile bunun farkına varmıyordu. Umutsuzluk akıyordu sesinden.

Sonraki bildirilerin gelmesi çok sürmedi. Ali Emmi'nin dediklerinin hepsi çıkıyordu. Yakın çevredeki komşularla, akrabalarla irtibata geçildi. Hepsi büyük bir tedirginlik içindeydiler. Bu arada, Hakan, onlarca tembihten sonra dışarıya gönderildi. Babası, boylu boslu Ahmet'in dikkat çekeceğinden ve başına bir iş geleceğinden korktuğu için, onun bütün ısrarına rağmen göndermedi bakmaya. Hakan gitti. Onun yaşında çok çocuk vardı dışarıda. Sokağa çıkmak yasak bile olsa ona bir şey demezlerdi.

Hakan geri döndüğünde heyecanla anlatıyordu.

Her köşeyi askerler tutmuş!

Büyük bir askeri birlik yoktu ilçede. Buna rağmen böylesi önlemler almıyorsa, durumun çok ciddi olduğu ortadaydı. Onların henüz haberi yoktu, ama o sırada yurt çapında tutuklamalar başlamıştı. Demokrat Partililer, Cumhur Vekili Bayar, Baş Vekil Menderes'ten başlayarak bütün vekiller, Demokrat Partili vekiller, il ve ilçelerdeki Demokrat Partili yöneticilerin tamamı bu tutuklamalardan nasiplerini alırken çember gittikçe genişliyordu. Devirden yararlanmayı düşünenlerin yaptığı ihbarlar, ispiyonlar, birbiri ardına geliyor, adeta "Demokrat avı" başlıyordu.

İhtilali yapan ordu içten içe kaynıyor, kendi genelkurmay başkanını, generallerini tutuklayacak kadar ileri gidiyordu. Astlar, üstler birbirine karışmıştı. Ankara'da tanklar yürüyor, uçaklar uçuyor, birlikler yürüyordu. Garip bir durumdu.

Bütün gün ve ertesi gün öğleye kadar evde kaldılar. Çalışmaya alışmış, hayatı düzenli insanlar için çok zor bir durumdu. Bilinmezlerin olması zorluğu artırıyordu. Daha da kalacaklardı, ama kapılarına gelen askerler Ali Emmi'nin dükkânını açmasını istediler. Halkın ihtiyaçları vardı. Bunlar karşılanmalıydı. Başlangıçta, kapıda eli silahlı askerleri görmek çok heyecanlandırmıştı onları. Sonra bunun sebebini anlayıp rahatladılar. Yiyecek sıkıntısı ortaya çıkmış, bütün toptancı gıda mağazalarının açılması istenmişti.

İhtilal büyük şehirlerde, özellikle Başkent Ankara'da bütün sertliği ile sürüyordu. Çünkü devletin bütün organları Ankara'daydı. Ülkeye hâkim olmak isteyen ihtilalciler, Başkent'i tamamen ele geçirmeye ve elde tutmaya çabalıyorlardı. İhtilali yapanlar emir komuta zinciri içinde hareket etmemişlerdi. Çeşitli rütbelerdeki otuz sekiz subaydan oluşan Milli Birlik Komitesi, Anayasa'yı ve Meclisi feshetti. Bütün siyasi faaliyetleri askıya aldı. Muhaliflerin tutuklanmaları bütün hızıyla sürdü. Demokrat Parti'nin göreve getirdiği Genelkurmay Başkanı, Orge-nal Rüştü Erdelhun, İstiklal Savaşı kahramanlarından Ali Fuat Paşa, Kore Gazisi Tahsin Yazıcı bile tutuklananlar arasındaydı. Emekli olmak üzere izne ayrılan Orge-nal Cemal Gürsel, İhtilalci Subaylar tarafından geri çağrılıp göreve iade edildi. Böylece ihtilale bir baş bulunmuş oldu.

NELER OLDU NELER? 4J»

A hmet yaşadığı o dönemin etkisi ile başka bir şey-leri de öğrenmenin değişimindeydi. Bunu hem kendisi fark ediyordu hem de çevresi. İhtilal, insanları tanıma-sına, onların dönekliliklerine, adam satmalarına tanık ol-masına sebep olmuştu. Zaman, İyi-kötü tanımlarının birbirlerine karıştığı, dostluğun, vefanın yittiği bir za-mandı. Milletindeki yozlaşmanın farkına varmak, bir Türkçü genç olarak Ahmet'in yüreğim yaraladı. Hüs-rana uğrattı. Bir yanda okudukları, milletini yücelten kahramanlık destanları, öte yanda yaşananlar...

İhtilal insanları bir tuhaf yaptı. İhbarcı, şikâyetçi, satılmış...

Babasının tutuklanması, ailesinin çektiği üzüntüler, yaşadıkları, bilenmesine, keskinleşmesine sebep oldu. Duruşu, yürüyüşü ve bakışı bile değişmiş, konuşması sert kelimeler kullanma alışkanlığı ile netleşmişti.

Ali Emmi, sıradan bir DP üyesi, son zamanlarda da Vatan Cephesi'ne kaydolmuş bir vatandaşı. Ne partide etkin bir görevdeydi ne de yönetimle alakası vardı. İlk günlerde başına neler geleceğinin farkına varmadan, çok sevdiği Menderes'e üzülüyordu, pek çok Menderes'i seven gibi. Hatta durumun tehlikesini göremediği için konuşmalarında onu övmeyi sürdürüyordu. Bunun, onu hapsilere düşürecek bir suç olduğunu tahmin edememişti.

Çevresi yavaş yavaş boşalmaya başladı Ali Emmi'nin! Gerçek dostları hariç, günün dostu olan komşuları, dükkânına uğramamaya başladılar. Sonra da hakkında ihbarlar, şikâyetler başladı. İhtilalciler, her ihbarı büyük bir zevkle değerlendiriyorlardı.

Bir gece, sabaha karşı evleri basıldı, askerler tarafından. Şimdiye kadar yaşamadıkları bir durumdu. Her yeri karıştırdılar. Suç unsuru adı altında, kitaplar, mektuplar ve Menderes resimleri bulundu. Üstelik Ahmet'in kitapları ve dergileri de babasmmmmış gibi dolduruldu kutulara. Tutuklandı Ali Emmi. Buna karşı gelmeye kalkan

Ahmet'i epeyce hırpaladı askerler. Ahmet'in aklına bile gelmeyenler gelmişti başına.

Ali Emmi, pek çok DP'li gibi günlerce sorgulandı. Nezarethanelerde yattı. İşkenceler gördü. Mahkemelere çıktı ve cezaevine düştü. Sonunda bırakıldı, ama bu arada uzun bir zaman geçti aradan. Yıkılmış, zayıflamıştı. Yapılan suçlamaların rezilliği perişan etmişti ruhunu. Maddi yönden de büyük zarara girmişlerdi, ama yaşadıkları manevi şokun yanında hiçbir önemi yoktu bunun. Bu durum aileyi çok etkiledi.

Bir süre, dükkân da çalışmaz oldu. Ali Emmi'nin kardeşleri toparlanmak için çok uğraşıp didiniyor, durumlarını düzeltmeye çalışıyorlardı. Ali Emmi köye gitmiş, bir süre işlerden uzaklaşmıştı. Sonunda toparlanmayı başardılar. Ne de olsa temelleri sağlamdı ve köye dayanıyordu. Meşakkatler karşısında durmak ya da yılmak gibi bir yapılan yoktu. Mücadele ettiler, oldukça zorlu bir mücadeleydi.

Ahmet de okulda yaşadı benzer sıkıntıları. Hocalar, özellikle bir zamanlar korkulanndan onun yanına bile yaklaşamayan hocalar, başta kimya hocası Yaşar olmak üzere sürekli üzerine geldiler. Sıkıştırdılar. Sahte arkadaşları, Türkçü görünenler, yanma bile yaklaşmadılar. Sabretti Ahmet. Onlara fırsat vermemek ve geleceğini karartmamak için direndi. Artık disiplinlik bir öğrenciydi Ahmet. Hemen her gün müdürün ya da müdür yardımcılarının birinin karşısına çıkıyor, yapmadıklarından

dolayı he sap vermek zorunda kalıyordu. Dersleri eskisi kadar iyi değildi. Ne kadar çalışsa, ne kadar kendini yorsa, hak ettiği notu alamıyordu hocalardan.

Bütün bunlara rağmen dayandı Ahmet. Ailesi de dayandı. Umutla beklediler.

Ankara'dan gelen haberler hiç iyi değildi. Özellikle Ali

Emmi'yi çok üzen duyumlar alıyorlardı.

Emir komuta zinciri içinde bulunmayan, adeta ast-üst ilişkileri zedelenen orduda, Milli Birlik Komitesi'ndeki düşük rütbeli subayların, komite dışında kalan üstlerine davranışları, sıkıntıları artırıyordu. Türk Ordusu, gittikçe siyasete bulaşıyor, yaralanıyordu.

Bu arada başta Bayar ve Menderes olmak üzere Demokrat Partililer Yassıada'ya nakledilmiş, orada kurulan sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmaya başlanmıştı. Akıl almaz iddialarla, akıl almaz davalar açılıyordu. İşkenceler, eziyetler birbirini kovaladı. Davaların bir kısmı, halka gözdağı vermek, eski yöneticileri gözden düşürmek amacıyla radyolardan naklen yayınlanıyordu. Bunları dinlemek, gönül verdiği insanların çektiği acılan, düştükleri halleri görmek yıkıyordu Ali Emmi'yi, ama elinden bir şey gelmezdi ki.

Milli Birlik Komitesi, düşlediği nizamı kurmak için çalışıyor, karar üzerine karar alıyordu. O günlerde alınan bir kararın gelecekte büyük etkisi olacak ve asla unutulmayacaktı!

Ekim 1960'da Milli Birlik Komitesi 147 Üniversite Hocasının görevine son verdi. Bu olay tarihe "147'ler olayı" olarak geçecek, ardından pek çok rektör ve üniversite hocası bu olayı protesto etmek için görevlerinden ayrılacaktı.

Bu arada, 19 Ekim 1960 tarihinde, Mecburi İskân Kanunu çıkarıldı. Zamanında Demokrat Parti'ye destek verdiği belirlenen elli beş ağa, Antalya, İsparta, İzmir, Afyon, Manisa, Denizli ve Çorum'a sürüldü, efradı ile birlikte...

Kısa bir süre sonra, hatalı yapıdaki Milli Birlik Komitesi'nde çatlaklar oluşmaya başladı. İhtilal çocuklarını yiyecekti, önünde sonunda. Hele böylesine rütbe sorunları ile Milli Birlik Komitesi'nin birlikteliğini sürdürmesi mümkün değildi. Cemal Gürsel güçlendikçe komite içi temizlik kaçınılmaz oluyordu. Bir sürü ayrı grup doğmuş, bunlar birbirleri ile uğraşmaya başlamışlardı.

En büyük anlaşmazlık "On dörtler" olayı ile kendini gösterdi. İhtilali gerçekleştiren Milli Birlik Komitesi içinde oldukça etkin olan ve Demokrat Parti'nin elinden alınan iktidarın, Halk Partisi'ne verilmesine, iktidarın İsmet İnönü'ye adeta hediye edilmesin karşı çıkan Albay Alpaslan Türkeş ve arkadaşları, 13 Kasım 1960'da ellerine tutuşturulan sarı zarflarla, "Artık hizmetlerine ihtiyaç olmadığı" belirtilerek emekli edildiler. Çeşitli dış ülkelere "Elçilik müşaviri" olarak atandılar. Bu sürgün, on dört etkili subayı ülke dışına göndererek etkisiz kılmayı,

böylece komite üyelerine gözdağı vermeyi amaçlıyordu. Çoğu Türkçü olan bu subaylar, içinde aktif olarak yer aldıkları ihtilalden, yalnızca altı ay gibi bir sürede dışlanmışlardı.

On dörtler dışlanmış ancak sorunlar bitmemişti. Tek çarenin yeni bir seçim yapılması, iktidarın sivillere teslim edilmesi olduğu ortadaydı. Bu süreci oluşturacak yol çizgisi belirlenmiş, yapılacaklar hızlandırılmıştı.

Yeni bir Anayasa için çalışmalar sürüyordu.

9 Temmuz 1961'de; Kurucu Meclis tarafından hazırlanan yeni Anayasa, halk oylamasına sunuldu. % 61.5 "Evet" oyu ile kabul edildi ve 20 Temmuz'da yürürlüğe girdi. Aynı yıl, 16 Eylül'de ihtilalle devrilen Demokrat Parti Hükümeti'nin Dış İşleri Vekili Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye Vekili Hasan Polatkan asıla rak idam edildi. Hemen ardından 17 Eylül'de de Devrik Başvekil Menderes'i aynı son bekliyordu. İhtilalciler, bütün yaşananların faturasını bu üç siyasetçiye kesmişlerdi.

Garip bir yargılamaydı. Sonunda çıkan karar da garip oldu. İhtilal, böylesi bir planı çok önceden yürürlüğe koymuş, ihtilallerin kansız olmaması gerektiğini kabul etmişti. İki vekil ve bir başvekil idam edilince ihtilal amacına ulaşmış sayılıyordu. Cumhur Reisi Celal Bayar da idama mahkûm edilmiş, ancak yaşı nedeni ile cezası ömür boyu hapse çevrilmişti.

O gün çok kötüydü Ali Emmi. Çok kızgındı. Nasıl kıymışlardı Menderes gibi bir civana? Bu millet nasıl

milletti ki susmuş, izlemişti. Önce bunu söylüyor sonra "Ne yapsın millet? Sen ne yaptın ki?" deyip kendine kıızıyordu. Kararlıydı. Asla unutmayacak, onun yolunda, yeni kurulan partide mutlaka daha etkin görevler alacaktı.

Çok beklemedi

11 Şubat 1961'de Adalet Partisi kurulmuş, Genel Başkanlığa, ihtilalin emekliye ayırdığı, Orgeneral Ragıp Gümüşpala seçilmişti. Çok sayıda eski Demokrat Partili bu partide yer almıştı. Ali Emmi zaman geçirmeden kayboldu Adalet Partisi'ne. Bunu adeta, Menderes'e bir vefa borcu olarak görüyordu. O artık eski Ali Emmi değildi. Kıyısından köşesinden bakmıyordu siyasete. Doğrudan içine dalıyor, geziyor, konuşuyordu. Yapılanları, hem kendisine, ailesine hem de Demokrat Partililere, Menderes'e yapılanları kabul etmiyordu yüreği. Bunun için dükkânı bile ihmal ediyor, işleri küçük kardeşine bırakıyordu. Ama çocuklarının okumasındaki ısrarı sürüyordu.

15 Ekim 1961 seçimlerinde, meclise girdi Adalet Partisi. % 34,8 oy oranı ile 158 milletvekili sokmuştu meclise. Kurulan koalisyon hükümetinde yer aldı.

Ali Emmi artık Adalet Partisi'nin neferiydi. Tutulduğu bu bağımlılığa, akrabalarını, harta çocuklarını bile sokmak için ha bire anlatıp duruyordu. Oysa Ahmet, Türk Milliyetçiliği ateşinde tutuşmuş yüreği ile

Demokrat Parti'ye olduğu gibi Adalet Partisi'ne de sıcak bakmıyordu.

Daha çok okuyordu Ahmet. Derslerinin arta kalan zamanlarında mekânı Türkçü Hocaların verdiği seminerlerdi. Dükkâna da eskisi kadar uğramaz olmuştı. Bu sert bakışlı, yağız Türk delikanlısı, yüreğine düşen ateşle, Türk Milleti'ni yüceltmenin, onu geçmişindeki yıldızlı, kutlu mazideki yerine yeniden yükseltmenin yollarını arayan idealistlerden biri olmuştı. Zaman zaman tartışmalara giriyor, özellikle sol görüşlü öğrenciler ve hocalar ile sözlü kapışmalardan çekinmiyordu. Bilgisi ve kültürü ile mat ediyordu onları.

Zaman geçiyor...

Önemli, Türk sosyal yapısını etkileyen bir değişiklik daha yaşandı o yıl. 31 Ekim 1961'de Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile Almanya Federal Cumhuriyeti Devleti arasında "Türk İşgücü Anlaşması" imzalandı. Bu anlaşma ile Federal Almanya, ihtiyaç duyduğu işçi ihtiyacını Türkiye'den karşılayacaktı. Türkiye'deki işsizliğe, Almanya'daki işgücü sıkıntısına çare bulacağı düşünülerek uygulamaya konan bu anlaşma, pek çok sosyal yaranın kaynağı olacak, daha dün, Viyana Kapılarına dayanan, Avrupa'ya birer Fatih olarak giren kahramanların torunları, bu kez işçi olarak, en kötü, en sağlıksız işlerde çalışmak üzere, ekmeek parası için gurbete çıkacaklardı.

Adları "Alamancı" olacaktı bu işçilerin. Teker teker seçilecek, muayenelerden geçirilerek adeta "Damızlık" seçer gibi seçileceklerdi. Yeni bir vatani daha vardı artık Türklerin: Acı Vatan!

İSTANBUL

ATc kadar uzun sürmüştü yolculuğu. Evinden, ilk kez bu kadar uzaktı. Üç otobüs değiştirmişti. Önce ilçesinden, yakındaki kente; oradan Ankara'ya, oradan da İstanbul'a. Babası onunla gelmek istemiş, kabul etmemişti. Daha da uzayan boyu, gelişmiş atletik vücudu ile babasının yanında yolculuk yapmak, adeta onun elinden tutup çocuk gibi... Güldü bunu hatırlayınca. Orta boylu babası, kısa kalıyordu onun yanında.

Ben giderim baba! demişti, "Sen her zaman yanımda olacak değilsin ya! Ben başımın çaresine bakayım! Elinden geleni yaptın bu yaşma dek. Sırada daha dört çocuk var. Beni, benimle bırak, hiç merak etme! Bundan sonra ilğini diğer kardeşlerime ver!"

Haklısın oğlum! demişti gururla Ali Emmi, "Senin yolun çizildi. Allah dualarımı kabul etti. Ne mutlu ki bu günleri gördüm!"

Ayrılması hüznülmü olmuştu.

En çok analar ağlar!

Bu sözü doğrulamak istercesine, en çok anası ağlamıştı. Yola çıkmadan birkaç gün önce başlamıştı yas! Evet! Yastı adeta. Gözleri sürekli yaşlı... Ahmet'in

yüzüne bakamıyordu anası. Baktığı anda akıyordu göz-yaşları. Bulduğu her fırsatta da Ali Emmi'ye çıkışıyordu.

Neden engel olmuyorsun? Aklına soktun okuma işini, minik yavrumu İstanbullara gönderiyorsun! Sanki ihtiyacımız var onun okumasına! Okuyup da ne olacaksa?

Okuma kararını veren Ali Emmi'ydi. Oysa ananın düşleri çok farklıydı. Liseyi bitirir bitirmez evlendirirdi Ahmet'i. Gelin adayını çoktan seçmiş, hatta Ahmet'e göstermişti. Uzak akrabalarından, güzeller güzeli Muazzez...

Öyle iyi, öyle güzel, öyle akıllı bir kız ki! Tam bizim ailemize layık!

Ana, ben okuyacağım!

Güzel kızdı Muazzez! Ahmet'e yanıktı. Ahmet'e de yanılırdı hani!

Oğlanın aklına soktun okumayı! Ne olacaksa?

Okuyacak! diyordu inatla Ali Emmi, "Ahmet de okuyacak diğer çocuklarım da. Bu ülkeyi yönetenlerden olacaklar!"

Karısı lafı uzatmaya kalktığında ise onu tersleyip susturuyordu.

Yolu çizilmişti artık!

Kararını çoktan vermişti Ahmet! Bu yol dönülmez yoldu. Babası da onun destekçisiydi. İdeallerine ulaşmanın yolu üniversite ile paralel kılınmıştı.

1963 yılında liseyi bitirdi Ahmet. Çalışkan bir öğrenci olmasına rağmen, hocaların gadrine uğramış, çok sıkıntı çekmişti. Diplomayı aldığı gün, babasının "Ne olacaksın? Nerede okuyacaksın oğlum?" sorusuna tek ve kesin bir cevap vermişti.

Orman Fakültesi'ne gideceğim kismetse. Orman Mühendisi olacağım!

Aklında başka bir meslek yoktu Ahmet'in. Hiç olmamıştı. Yıllardır her sorulduğunda aynı cevabı verdiği için başka bir öneride de bulunmadı Ali Emmi.

Nerede?

İstanbul!

Bu sorunun cevabı da tek yer olarak belirlenmişti Ahmet'in aklında. Alternatifsizdi. Büyük kente gidecekse bu en büyüğü olacaktı. Merak ettiği İstanbul!

Allah hayırlısını versin! Allah utandırmasın!

Âmin!

O yazı gönlünce yaşadı Ahmet. Çektiği bütün sıkıntıları unutmak istercesine... Lise mezunu olmuş, zamanın okumuşlarından sayılır hale gelmişti. Babası, soran sormayan herkese Ahmet'in İstanbul'a okumaya gideceğini söylüyordu, gururla. Ailenin ilk üniversite okuyanı olacaktı. Çevrede parmakla gösterilecekti.

Bol bol denize girmiş ve eğlenmişti. Adeta özlem gideriyordu memleketi ile. Güvendiği Türkçü ağabeyleri ile görüşmüş, İstanbul hakkında bilgi almıştı. Ayrıca tanıdık, güvenilir insanların isimlerini... Hocalarının elden

yazdıkları, kendisine yardımcı olabilecek kimselere vereceği mektuplarla yola çıkmıştı.

Davamızın büyükleri bunlar. İyi, cefakâr, güvenilir insanlar. Mutlaka git görüş. Hem okul, hem de kalacak yer konusunda yardımları olurlar sana. Garip kalmazsın İstanbul'da.

İlk kez ayrılıyor iu memleketinden. Büyük bir kente ilk gidişiydi. Hiç bir yeri bilmiyordu. Yaşarken öğrenecekti. Tanıdık, bildik birilerinin olması büyük yarar sağlayacaktı ona. Yolun başında, yalnızlık çekmeyecekti.

Otobüsten indiğinde, bir anda gariplik çökmüştü içine ve anlamıştı "İstanbul'da garip kalmanın manasını!" Çok büyüktü İstanbul. Bu yaşa kadar gördüğü yerlerden çok büyük ve çok farklı. Ulaşım bir garipti. Hele Avrupa yakasına geçerken bindiği araba vapuru öylesine hayrete düşürmüştü ki onu.

Hava aydınlanırken girdiler Harem Otogarına. Sesiz, sakın bir görüntü karşıladı onları. Harem'de yolcu indirdikten sonra karşıya geçeceklerdi. Önce otobüsleri sıraya girdi. Boğazı gördü Ahmet. Özlemle baktı. Dünyanın en güzel manzaralarından biri karşısındaydı. Karşıdan gelen ve karşıya giden garip şekilli vapurların yaklaştıkça değişen görüntüsüne takıldı. Ne kadar da büyüktüler! Aç bir balık gibi yutuyorlardı koca araçları. Kamyonlar, otobüsler, otomobiller ve insanlar. Sıra onlara geldiğinde, kurulan rampaları aşip girdi otobüsü vapura. Şoför, motoru susturup dışarı çıkınca, bir anda

bunu bekliyormuşçasma boşaldı otobüs. O da inecekti. Yol boyunca muhabbet ettikleri yaşlı amca, inmeden hatırlattı.

Vapur, karşıya yanaşmadan mutlaka gel otobüse. Yanaşır yanaşmaz hızla çıkar arabalar. Yoksa kalırsın ha!

Tamam emmi!

Çokça konuşmuşlardı yol boyunca. Bol bol sigara ikram etmişlerdi birbirlerine. Yaşlı amca, her molada yaptığı gibi, vapurda da önce tualete koşmuştu. Ahmet ise, güverteye çıkmış denizi, karşı yakayı en güzel izleyeceği bir yer bulmuştu kendisine. Yazın sonuydu. Hafif bir esinti vardı ve ürpertiyordu insanı. Kenarlıklara dayandı, bir sigara yaktı. Ardından duyduğu "Çay!" çağrısına uydu ve bir bardak çay aldı garsondan. Şekeri atıp çayını karıştırırken başka bir ses "Simit!" dedi. Bir de simit aldı Ahmet. Sigarasını acele ile içmeye çalışırken bir yudum aldı çayından. Yüzünü buruşturdu.

Burada, Yakup'un çayını bile arayacağım!

İstanbul'un Avrupa yakasının silueti, karşısında, gittikçe aydınlanarak ortaya çıkıyordu. O her yerde rastlanan İstanbul kartpostallarına benzer bir görüntü. Çok güzeldi. Gittikçe yaklaşıyordu Avrupa'ya. Yavaş yavaş kalabalıklaşan insanların oluşturduğu garip bir karmaşa vardı ortalıkta. Sanki herkesin acelesi var gibi, bir koşuşturma içinde, heyecan hissediliyordu. Geldiği küçük ilçesinin tanıdık yüzleri yoktu artık çevresinde. Biraz

daha soluk, biraz daha bezgin bakışlıydı insanlar! Hepsi böyle değildi mutlaka. Yine de beklediğinden bakımsız bulmuştu kenti. İnsanlarını da neşesiz!

Hey gidi İstanbul! dedi içinden "Bakalım seninle anlaşabilecek miyiz?"

Yine kendisi cevap verdi bu soruya.

Anlaşırsız be! Yabancı belleme bizi! Sana bir kötülüğümüz dokunmaz! Fatih'in öz be öz torunlarmdanız! Aynı yüce fikrin ruhunu sahiplenmişiz! Yabancı belleme!

Ahmet'in kimseye kötülüğü dokunmazdı, ama kötü insanlar çoktu İstanbul'da. Nasıl da anlarlardı yabancı ve acemi olduğunu. Orta yaşlarda biri yakınma gelmiş, onun yaptığı gibi güya manzarayı izliyordu. Çok uyarılmıştı bu konuda Ahmet! Parasını özellikle bir kaç parçaya ayırmış, değişik ceplerine yerleştirmişti.

Mutlaka bir bankada hesap açtır! demişti babası, bizim burada şubesi olan bankalardan olsun. Şubesi olsun ki sana para gönderirken zorluk çıkmasın!"

Anası da ağıtlar eşliğinde tembihlerde bulunmuştu.

Aman kuzum! bu kuzu Ahmet oluyordu. Bir doksanın üzerinde boyuyla, gösterişli vücudu ile kuzu. Ama analar için her zaman kuzuydu evlatları. Yaşlan, başları ne olursa olsun, her zaman çocuk, her zaman bebek.

Aman kuzum! Dikkatli ol! Çakala çukala karışma. Uzak dur yabancılardan. Konuşup monuşma! Hep böyle çift tanımlamalarla uyardı durdu anası.

Yanında duran çelimsiz tipten huylandı, daha ilk andan itibaren. Gülümsemesi, duruşu. İyice gıcık kapmıştı Ahmet. Adamın laf açmaya çalıştığı belli oluyordu.

Güzel şehir! dedi durup dururken. Bunu Ahmet'e bakarak söylemişti. Şöyle yan gözle baktı Ahmet. Adam yineledi sözünü. "Güzel şehir be! Burada yaşanır!" Ya-vaşça başını salladı Ahmet. Adam bunu fırsat bildi.

Memleket neresi delikanlı?

Canı iyice sıkıldı. Bu sırada diğer yanına da biri yanaşmıştı, sanki diğerini tanımaz gibi. Uzatmaya gerek görmedi Ahmet. Adama doğru döndü. Sertçe baktı.

Ne yapacaksın? Nüfus memuru musun? Yoksa muhtar mı?

Bakışları sertti Ahmet'in. Dikildiğinde daha da heybetli görünüyordu. Adam huysuzlandı. Ahmet'i yumuşatmaya çalıştı.

Yok yani! Muhabbet olsun diye... Yani şunun şurasında...

Ne muhabbeti lan? dedi Ahmet. Sesi çok sert çıkmıştı bu kez, "Ne zaman arkadaş olduk da muhabbet edeceğiz? Bas git surdan! Keyfimi bozma!"

Adam bir şeyler mırıldandı, ama postun pahalı olduğunu anlayıp sıvıştı oradan. Diğer adam da kaybolmuştu. Morali bozulmuştu Ahmet'in. Güzelim manzarayı doya doya seyredememiş, hafızasına kazıyacağı ilk intibaları özümseyememişti. İlk, çok önemliydi. Unutulmazdı. Üstelik çayını içememiş, simidi de yi-yememişti.

Kıyıya yanaşma hazırlıklarını görünce acele etti. Bardağı yere bıraktı öylece. Simidini ısırarak otobüse döndü. Bu kentte daha ilk günüydü ve ilk konuştuğu adam başına bela olacaktı neredeyse.

Ahmet Beyle görüşecektim! Ahmet Hoca'yla!

Bir dakika! deyip içeriye seslendi masada oturan orta yaşlı adam, "Ahmet Bey! Ahmet..."

Efendim! dedi kalınca bir ses.

Bakar mısın? Bir misafirin var!

Bu arada oturması için bir sandalye gösterdi masada oturan adam.

Otur delikanlı! Şimdi gelir Ahmet Bey! Elindeki işi bitirsin... Çay içer misin?

Yavaşça başını sallayıp oturdu Ahmet. "Zahmet olmasın Hocam!"

Okul alışkanlığı, herkese "hoca" demeyi sürdürüyordu. Söylüyor, sonra bozuluyordu. Oysa karşısındaki İsmet Bey de emekli bir öğretmen olduğu için "Hocam" sözüne yabancı değildi. Çevresinde herkes aynı şekilde hitap ederdi ona!

Çok sevdiği Felsefe Hocası Aydın Bey vermişti bu adresi.

Bak evladım! İstanbul başka yere benzemez. Çok dikkat etmek gerek. En azından tanıyana, bilene kadar. Adaşın Ahmet Bey, benim çok eski bir arkadaşımdır. Güvenilir, milliyetçi bir yazardır kendisi. Bu davanın

çilesini çekenlerden, umudunu gençliğe bağlayanlardan... Seninle ilgilenir. Bu dergi adresine git! Selamımı söyle!

Bir de mektup yazmış vermişti eline.

Çok erken inmişti İstanbul'a. Bunu, otobüsten inip saatine bakınca fark etti. Bir süre otogarda, bankın üzerinde oturup, neler yapacağını düşünmüştü. Gidecek tanıdıklar vardı. Babasının yıllardır ticaret yaptığı, görüştüğü insanlar. Aslında onu bekliyorlardı.

Sabah sabah kimseyi rahatsız etmek istememiş, otogardan çıktıktan sonra, elinde tahta bavulu, gördüğü ilk kahveye dalmış, birkaç çay içmişti Ahmet. Bir gazete alıp okumuştı. Ne güzeldi günlük gazete okumak. Memleketine bir gün sonra gelirdi gazeteler. O zamana kadar da nerdeyse haberler eskirdi. Bir saat kadar sonra elinde, bavulu çıkmıştı kahveden. Sıcak bir çorba istemişti canı. Yine ilk gördüğü lokantaya girmiş, çorbasını içerken garip bir buruklukla anasının kahvaltı için hazırladığı sıklmalar gelmişti aklına. Lokmalar boğazına bir yumruk oturmuştu sanki. Kızmıştı kendisine.

Duygu senin neyine oğlum! Koca adamsın! Bir amacın, bir hedefin var ve bunu gerçekleştirmek için buradasın!

Çorbayı içip karnını doyurdu ve çıktı.

Babası, "Gider gitmez haber ver! Ya bir telefon aç ya da telgraf çek!" demişti. Karşısına çıkan PTT Binasını görünce hemen dalmıştı içeriye. Telgraf çekecekti.

Telefon yazdırsa çok beklerdi. Bir an önce bir yere yerleşmeli, okul için kayıt işlemlerini tamamlamalıydı. Üç gün vardı kayıtların kapanmasına. Korkusu oydu ki kontenjanlar dolarsa, açıkta kalırsa...

Sağ salim geldim! Yolculuk iyi geçti. Yarın, telefonla arar durumu bildiririm!

Kısaca yazmış, yıldırım telgraf göndermişti. En geç akşama, elinde olurdu babasının.

Şimdi derginin bürosunda...

Çaylar geldi, yudumlamaya başladılar. İsmet Bey, masanın ardında hem işine bakıyor hem de yan gözle Ahmet'i süzüyordu. Uzaktan geldiği belliydi Ahmet'in. Ortamdan sıkıldığını halleriyle ortaya koyan bu gence sorular sorup daha da sıkılmak istememişti. Ahmet Hoca gelince nasılsa tanıştırdı.

Ahmet, bavulunu aşağıya, girişe bırakmıştı, ama her yanından belli oluyordu yabancılığı, yoldan geldiği!

Beklemekten sıkılmaya başlamıştı Ahmet. Önündeki sehpanın üzerindeki dergilerle ilgilendi, bir süre. Birkaç yazıya göz gezdirdi. Okumaya dalmıştı ki kapıdan giren, zayıf, orta boylu, seyrek saçlı, gözlüklerinin üzerinden bakan birinin varlığı ile toparlandı.

Kapıdan giren adam, sağa sola göz gezdirip başka kimse olmadığını anlayınca, telefonda konuşan İsmet Bey'e Ahmet'i işaret etti. "Bu mu?" der gibi. Başını salladı İsmet Bey! Şaşkın bir yüzle, Gülümsemeye çalıştı kapıdan giren.

Hoş geldin delikanlı! Ben Ahmet!

Hemen ayağa fırladı Ahmet, dev boyuyla, aralarında doğan orantısızlığa rağmen, uzatılan ele sarıldı! Ahmet Bey engellemeye çalıştı Ahmet'i! Ama Muaffak olmadı!

Estağfurullah! Estağfurullah!

Sonra elini kurtarıp karşıdaki koltuğa oturdu.

Adım Ahmet! diye söze başladı Ahmet...

O! Adaşız! Hoş geldin Ahmet!

Hoş bulduk hocam! Ben...

Nerden geldiğini, niçin geldiğini, neden orada olduğunu kısaca izah etti. Sonra cebine özenle yerleştirdiği mektubu çıkarıp uzattı.

Aydın hocamın çok selamı var, Hocam!

Aleyküm Selam! deyip mektubu aldı Ahmet Bey. Zarfı özenle açtı. Mektubu okumaya başladı. Uzun övgü cümleleri ile tanıtılıyordu Ahmet. Aydın Hoca, bu çok sevdiği öğrencisine her yönüyle kefil olduğunu söylüyor ve Ahmet Bey'in ona yardımcı olmasını, ilgisini, istiyordu. Okuduklarından memnun mektubu kapatıp önüne koydu Ahmet Bey. Gülen, samimi gözlerini dikti Ahmet'e.

Allah razı olsun, çok iyiliğini gördüğüm, sevdiğim bir dostumdur Aydın Hoca! Senden çok övgüyle söz etmiş. Seni çok sevdiği ve takdir ettiği belli! Onun gönderdiği emanet başımızın üzerine! Hele okumak için gelene! Demek üniversiteye kayıt olacaksın!

Evet Hocam! Kısmetse...

Fakülte konusunda karar verdin mi? Genelde ilk gelişte kararsız olur gençler. Hangi fakülteye kaydolmayı düşünüyorsun?

Orman Fakültesi Hocam! dedi heyecanla Ahmet. Sesinde en küçük bir tereddüt yoktu.

O sırada telefon görüşmesi biten İsmet Bey de, son söyleneni duymuştu. Araya girdi.

Orman Fakültesi mi?

Sesi şaşırmış bir tonla çıkmıştı. Ama cevap karardı.

Evet Hocam!

Ahmet Bey'in gözüne baktı İsmet Bey. O da "Ben bilmem!" der gibi dudak büktü. Sonra Ahmet'e döndü, Ahmet Bey.

Adaşım! Orman Fakültesi derken... Kesin mi? Yani başka bir alternatif...

Başka bir okul istemiyorum hocam. Küçükten beri tek isteğim orman mühendisi olmak. Orası olmazsa...

Okumam diyecekti. Ayıp olacağını düşünüp vazgeçti. "Oraya kaydolmak için geldim hocam!"

Orası biraz... diye söz başlayacaktı İsmet Bey, Ahmet Bey "Tamam" dercesine ayağa kalktı.

Biz çıkalım İsmet Bey! dedi "Adaşımla konuşalım biraz. Yapacaklarımızı konuşalım! Anlatılacakları anlatalım!"

Anlamıştı İsmet Bey. Genci daha en başında ürkütme-
mek istememişti, Ahmet Hoca. Onunla baş başa konu-
şacaktı. Düşünüyordu ki İstanbul'a ilk kez gelen bu deli-
kanlının çözülmesi gereken başka derterleri de vardır.
Ahmet, kalkıp kalkmamakta tereddüt etti bir an. Ne ya-
pacağını bilmez şekilde kıpırdadı. Sonra kalkması ge-
rektiğini fark etti. Heybetli vücudu ile dikildiğinde Ah-
met Bey ister istemez bir adım geri attı.

Benim odama geçelim Ahmet!

Geçelim Hocam!

İsmet Bey'le vedalaşp çıktılar. Ahmet Hoca önde,
Ahmet arkada... Uzun koridorun sonundaki odaya gir-
diler. Masaya geçmeden "Tekrar hoş geldin adaşım!"
dedi Ahmet Bey. Tokalaştılar.

Hoş bulduk hocam!

Hemen çağrı ziline basıp hizmetliyi çağırdı Ahmet
Bey. Çay söyleyecekti. Birden aklına geldi.

Karnın aç mı?

Yok hocam! Gelirken yedim! duvardaki saate baktı
Ahmet Bey. Öğle yemeği zamanı yaklaşıyordu. Dışarı
çıkıp her zaman yediği lokantada yemek yerlerdi yarım
saat kadar sonra.

Ben çay içeceğim Ahmet! Sen... Soğuk bir şey...

Çay içeyim Hocam!

Çayları söylediler. Ahmet, az önce içtiği çayın lezze-
tini düşünüyordu hala.

Ah Yakup Ağabey ah! Böyle güzel bir çay içerken, seni hatırlayacağım aklıma gelmezdi!

Konuya girdi Ahmet Bey!

Aydın Hoca, çok değerli bir dostum olduğu gibi fikrimiz, zikrimiz aynıdır!

Bizim de dedi Ahmet. Böylece fikri yapısını netleştirmiş oldu. "Çok yardımını, desteğini gördüm. Eli öpülesi bir hocamdır. Ne bildiyse öğretmeye çalıştı bana. Kitaplar, dergiler..."

Bu kez uzun sürdü Ahmet'in övgüsü. İlk yabancılığını üzerinden atmıştı. Ahmet Bey, dikkatle dinledi. Delikanlının kadir bilirliği hoşuna gitmişti. Karşılıklı sürdü sohbet. Çayları gelmiş, bir yandan yudumluyorlardı. Ahmet'in fikri yapısındaki zenginlik ve geniş bilgi birikimi hayrete düşürdü Ahmet Bey'i. Lise mezunu bir gencin böylesi birikimli olması sevindirdi. Böyle bir gence hem İstanbul'un hem de onların ihtiyacı vardı. Ama Orman Fakültesine gitmese çok iyi olacaktı. Çok karışıkta orası. Solcuların hakimiyetindeydi. Yurdunda milliyetçi öğrencileri barındırmıyorlardı. Okutmazlar, rahat vermezlerdi böyle bir delikanlıya. Eğer ikna edebilirse vazgeçirecekti. Ona emanetti Ahmet. Bu arada konu ailesine geldi Ahmet'in. Babasını anlattı. İhtilalda başlarına gelenleri...

Demek, Demokrat Partiliydi!

Şimdi de Adalet Partili, hocam!

Gülümsedi Ahmet Bey. Genelde böyle oluyordu. Babalan demokrat, çocukları Türkçü!

Sen, Orman Fakültesi'ne gitmeyi istiyorsun! diye yeniden başa döndü Ahmet Hoca.

Evet! dedi Ahmet. Sonra içtenlikle, bu takıntısının başladığı anı anlattı. O günü yeniden yaşar gibi... Az sonra derdini anlatmış, rahatlamıştı. Başka bir alternatif olmadığı böylece netleşmişti.

İdeal sahibi olmak çok güzel! dedi Ahmet Bey, "Milliyetçi birine de bu yakışır! İdealizm! Ama..."Artık söylemek istediklerini söylemek zorundaydı. Görevini yapmalı, uyarmalıydı genç Ahmet'i. Ne söylerse söylesin onun, sözünden dönmeyeceğini biliyordu.

Bak Ahmet! Benim görevim, bir büyüğün, dostun, fıkırdaşın olarak seni uyarmak, gerekenleri söylemektir. Tabii ideallerine karışamam. Bu okul, Orman Fakültesi... İstanbul Üniversitesi'nin en karışık okulu! Gerek yeri, yapısı, kampusunun özelliği, gerek öğretim görevlilerinin fikri yapısı nedeni ile... Çok karışık! Her gün olay çıkar. Kavga, dövüş eksik olmaz. Yurdu desen tamamen solcuların kontrolünde! Bizim çocukları okutmazlar, barındırmazlar. Yani o okula gideceksen, bunları bilmelisin. Sen göze görünecek yapıda, dikkat çeken bir delikanlısın. Öyle bir kenarda, görünmeden, bilinmeden okuyacak biri değilsin. Fikrin de belli. Korkarım...

Gülümsedi Ahmet! Biraz da dikildi oturduğu yerde.

Hocam, izin verirsen... deyip başladı konuşmaya. O kadar akılcı ve bilinçli konuşuyordu ki. Ahmet Bey hayran oldu bu gencin sağlamlığına.

"Biliyorum, amacınız beni olaylardan, beladan uzak tutmak. Biliyorum beni düşünüyorsunuz. Ama hocam, üç beş çapulcu, üç beş soysuz var diye okumak istediğim okuldan vazgeçmemi beklemeyin benden. O tiplere meydanı bırakmayı, korkak ve acizler gibi kenara çekilmeyi düşünemem bile. Üzerime gelirlirse, gerekeni yaparım evvel Allah! Bu vatan bizim hocam! Biz bu memleketin çocuklarıyız. Beyni başka ülkelere, başka fikirlere kiralanmış adamlarla mücadele etmemiz gerekiyorsa, bunu yapacağız.

Hangi dilden anlıyorlarsa, o dilden konuşmasını biliriz. Hem ilk kez gelmiyor bu başımıza. Lisede de bu fikrin hocalarıyla, maşalarıyla mücadele ettik. Kusura bakmayın, ama ben okumak istediğim okuldan vazgeçmem. İsterse bütün okul karşıma çıksın!"

Gurur duydu Ahmet Bey! Bu nasıl bir iman ve inançtı. Ahmet'in yüreğine korkunun izi bile vurmuyordu. Artık söyleyecek bir şeyi olamazdı. Hemen kalktı ayağa!

Anladım Ahmet! dedi, "Bunları söylemek benim görevimdi. Bundan sonra ise destek ve yardım etmek görevim var. Hadi çıkıp bir yemek yiyelim. Bu arada konuşuruz. Sana kalacak yer ayarlarız geçici olarak. Sonra

okul kaydı ile uğraşırız. Arkadaşlarla falan tanıştırdım seni.

Tamam hocam!

Çıktılar birlikte. Ahmet'in hayat çizgisinin yeni bölümünün hazırlığı başlıyordu.

ORMAN FAKÜLTESİ

Çok mutluydu Ahmet. Düşünü gerçekleştirmek, orman yüksek mühendisi olmak için ilk adımı atmıştı. Orman Fakültesi öğrencisiydi artık. Bundan sonrası okumak ve okulunu bitirip diplomasını almaktı, Allah nasip ederse!

Neredeyse iki ay olmuştu İstanbul'a geleli. Tanıdık, temiz, ucuz bir otele yerleştirmişti onu Ahmet Hoca. Fakülteden birkaç milliyetçi öğrenci ile tanıştırmıştı. Okula devam edemiyorlardı. Bunu hayretle karşıladı Ahmet.

Neden?

Azınlıkta kaldık. Sürekli sataşma, kavga, tehdit... Üstelik hocalar da tavır koydular bize! Çaresiz, boşladık okulu. Bir şeylerin düzelmesini bekliyoruz. Eğer okumak istiyorsan, fikrini belli etme! Bizi okula sokmuyorlar! Bizim durumumuza düşme!

Aklı almıyordu Ahmet'in.

Siz, okulu terk ettiniz komünistlere, öyle mi? Okumak için, fikrimi saklayıp susacağım öyle mi?

Bozulmuşlardı karşısındakiler. Ellerinden geleni yaptıklarına inanıyorlardı. Ama bu kadar... Ahmet ne derse desin, aynı şeyi söylüyorlardı.

Keşke başka okula kayıt yaptırsaydım!

Kızdı Ahmet. Bu kadarı fazlaydı. "Asla!

Ben o okulda okuyacağım!"

Ne gariptir! Birileri onlarla aynı yıkıcı, bölücü fikirleri taşımadığınız için, en büyük haklarınızdan biri olan öğrenim hakkını elinizden almak isterler. Onlar sosyalist, komünist fikirleri baş tacı etmiş, devlete baş kaldırmış, orak-çekiçli kızıl bayrağa köle olmuş, Mehmetçiği, polisi düşman gören bir yapıya ulaşmış, kanlı bir devrimi kurtuluş gören, Sovyet köleliğini özgürlük sanan beyinlerdir. Sizin de katılmanızı, onlar gibi olmanızı, devrim için saf tutmanızı beklerler. Karşı durursanız adınız "Faşist" olur. Susarsanız üzerinize gelirler. Sizi ezmek için her şeyi yaparlar. Azmılıktaysanız okula sokmaz, yurtlarda barındırmazlar. Yüzlerce, binlerce genç sıkıntı içinde, ailelerin dar bütçelerinden artırdığı paralarla okumaya çalışırken, karşlarına dikilip... Bir de yoksulluk, halkçılık nutukları atıp!

Akıl alır gibi değildi.

Bu gençler, fikirleri yüzünden ve azınlıkta kaldıkları için okula gidemiyorlardı.

Ahmet kararlıydı.

Ben, o okulda okuyacağım!

Görünüşü, duruşu, kararlılığı ile etkilemişti arkadaşlarını. Ama onların çekincesi sürüyordu. Olanları anlatmayı sürdürdüler. Çok kalabalıktı solcular. Bu iş teke tek düello değildi ki. Grup toplanıp üzerine gelince ne yapacaklardı? O ne yapacaktı?

Bunu soru olarak aktardılar!

Bakacağız! dedi Ahmet, "Onu, o zaman düşüneceğiz!"

Korku ile başlanan yolun sonu gelmezdi. Korku denen namert duygu, Ahmet'in yüreğinde yer bulmamıştı hiç! Bundan sonra da bulamayacak

Okunası, çok güzel bir okuldu Orman Fakültesi. Hele ormanı, ağaçları sevince... Mesleğe tutkun olunca... Neredeyse bir asrı aşan bir geçmişi vardı okulun. Çok geniş bir arazi üzerine kurulmuştu. Tarihi ve yeni binaların iç içe geçtiği bir kampus. Uygulama için kurulmuş geniş bir ormanı vardı. Belgrat Ormanları da eğitim alanı olarak kullanılıyordu. Araştırma ve uygulama imkânı çok genişti. Sonra sosyal ve kültürel imkânları da iyiydi. Yemekhanesi, kütüphanesi, spor sahası... Barınma için de öğrenci yurdu vardı.

Doğayla iç içe bir eğitim bekliyordu onu. Eğer huzur bulup, okuyabilirse.

Her şey vardı, ama huzur yoktu Orman Fakültesi'nde. Tedirginlik ve gerginlik hemen okul girişinde belli oluyordu.

Değişik fikirlere sahip olanlar, kendilerini diğerlerinden ayırmak, farklı olduklarını ifade etmek için giyimlerinde, duruşlarında, saç sakal şekillerinde bile bir birlikteliğin işaretini verirler. Daha uzaktan fark edilme isteği ile aynılaşırlar. Neredeyse konuşmadan, fikrini anlatan cümleler kurmadan anlaşılır fikri yapısı. Sanki görünmez bir elin etkisi ile olur bütün bunlar. Kate-gorize olmuş tipler nefes alışlarıyla dahi anlaşılırlar. İnanılmaz şekilde birbirine benzer yüzler. Beyindeki fikrin yüze yansımaları, açık edilen bir gerçektir sanki...

Orman fakültesinin kapısından itibaren fark ediliyordu hâkim fikri yapı. Duvarlardaki sloganlar, bir kısmı açıkta, bir kısmı üzerlerine çekilmiş beyaz badananın altından sırtıyordu. Çoğu "Kahrolsun..." diye başlıyordu.

Kahrolsun... diye okudu Ahmet, "Kahrolsun da yalnız 'faşizm' değil, bütün yabancı ideolojiler kahrolsun!"

Avrupa'dan esip gelen başkalaşma ve yaşadıkları toplumdan kopma olarak tezahür eden uzun saçlar hâkimdi ortama. Uzun, şekilsiz sakalların eşlik ettiği bir garip karışım, bakımsızlığı şiar edinen disiplin düşmanlığını, "Hippi" kovalamacısını aşikâr ediyordu.

Biz farklıyız! Biz karşıyız! Biz muhalifiz! Biz solcu-yuz! Biz yıkıcıyız! Biz bölücüyüz! Biz...

Muhaliflik, sıradanlığı aşmanın yoluydu belki. Yeni-liğe geçmenin bir aşamasıydı. Yeni ve gelişmeye dönük ne varsa muhalifler sayesinde değil miydi? Ama bunu şekle ve davranışlara, indirgemek, esen geçici bir

rüzgârın taklitçiliğine soyunmak ne kadar doğru olurdu? Muhalif olmak adına ait olduğu milletin, yurttaşı olduğu devletin bütün değerlerini yok farz etmek, milleti oluşturan gelenek ve inanç bütününe karşı durmak ise kabul edilemez bir yanıltı.

Giyim önemliydi! Bunu okula başladığı andan ibaren fark etmişti Ahmet. Memleketinde alıştığı, benimsediği kıyafet sitilini değiştirmesi gerekiyordu. Daha rahat, daha kolay ve kullanışlı! Şık... Giysilerini yıkamak, kurutmak, ütölemek... Hepsi dertti. Çeşitlilik gerekiyordu. Daha iyi giyinmek zorunda olduğu da bir gerçektir.

Başka sebepler de vardı tabii!

İstanbul'a geldikten, aileden uzaklaştıktan ve bireysel özgürlüğün tadını biraz olsun aldıktan sonra, çevrenin, karşı cinsin farkına daha bir varmıştı. Artık gurbette okuyan oğluna gönderdiği paranın hesabını yapmayan ve "Sen yeter ki oku!" diyerek kesenin ağzını açan Ali Emmi'nin desteklediği hayatını, daha özenli bir hale getirme düşüncesiyle, daha iyi giyinmeye başlamıştı. Arkadaşlarının yönlendirmesi ile yaşlı ama becerikli bir terzi olan Hulusi Amca ile tanışmış, üç takım elbise kestirmişti kendine. Memlekette giydiklerinden değil tabii, daha spor, daha şık... Birkaç dik yakalı kazak, bir de kalınca siyah palto. Gerektiğinde kullanmak üzere uygun birkaç da kravat...

Her gün sabah erkenden kalkıp, karmakarışık yaşayanlara inat sinekkaydı tıraşını oluyor, özenle giyiniyor

ve yurttan çıkıp okula gidiyordu. Otelde kısa süre kalmış, daha sonra da arkadaşlarının bütün aksi uyanlara rağmen, "Bu benim hakkım!" diyerek Orman Fakültesi yurduna taşınmıştı Ahmet.

Hem de üç solcunun kaldığı odanın dördüncü sakini olarak. O korkusuzdu! Yürekliydi. Üç değil, otuz farklı tipin içinde dahi olsa tedirgin olmazdı. Önlemine alırdı, o kadar! Yeni yeni tanımaya başladığı fıkirdaşı arkadaşları ya ev tutmuşlardı ya da otellerde kalıyorlardı. Çoğu okula devam etmiyordu. Şaşıyorlardı onun pervasızlığına.

Yurt, çok tehlikeli! diyorlardı, "Gece baskınları oluyor. Kaç arkadaşımızı gece, dövüp hastanelik ettiler! Başka çareleri olmadığı için yurttaki kalan arkadaşlarımız da her an tehlikede. Kendilerini belli etmemeye çalışıyorlar ve susuyorlar! Sen, hemen dikkat çekeceksin! Gel, vazgeç yurttaki kalmaktan!"

Hemen karşı çıkıyordu onlara Ahmet.

Eğer yurttaki kalma hakkım varsa, ben bu okulun öğrencisiyim, bu imkândan yararlanırım. Kimse de engel olamaz. Hele bir denesinler bakalım baskını! Bizim de yapacak bir şeylerimiz vardır!

Kararlıydı. Bir adım geri atmayacaktı. Çünkü bir kez geri çekilince ilerlemek mümkün değildi. Yüreğe korku düşmeye görsün...

Tek başına bir ordu gibiydi Ahmet. Okulda, bir anda dengeleri değiştirmesi mümkündü. Birinci sınıfın

başında olduğu halde hemen fark edilmişti. Fark edilmemesi mümkün değildi ki! Devasa boyu, yakışıklı yağız Anadolu delikanlısı tipi, dik, dimdik yürüyüşü, korkusuz bakışları, duruşu... Ona kafa tutacak yürek yoktu henüz ortalıkta. Bakışlar üzerinde birleşiyordu. Kimi tehditkâr, kimi korkak! O, şimdilik bu bakışlara aldırılmıyordu. Beklemedeydi. Mutlaka bir şeyler olacaktı. Bir nümayiş, bir toplantı veya başka bir şey! En küçük bir baskıya, zorlamaya baş e -memeye kararlıydı Ahmet! İnandığı gibi yaşayacak, konuşacak ve davranacaktı!

Aynı oda içinde, farklı düşünen, farklı yaşayan, farklı hisseden dört kişinin birlikteliği zordu! Karşımdakilerin topluma meydan okurcasına edindikleri tavırlar, giyimleri, inançları... Onlar da Ahmet'i benimsememişti.

Daha ilk gün, kapıdan girdiğinde, elinde tahta bavulu ile kapının önünde dikildiğinde...

Selamın Aleyküm!

Töreydi. Gelenekti. Kibarlıktı. İnsanlığın gereği idi. Bir yere girdiğinde selam verirdin! Selamın da alınırdı. İki kişi vardı odada. Sanki ilk kez birisi selam veriyordu onlara. Ay'dan gelmiş bir Ay adamı karşılarındaymış gibi şaşkın, bakakalmışlardı Ahmet'e. Şaşkınlığın sebebini anlamayan Ahmet, işitilmediğini sanıp tekrarlamıştı.

Selamın Aleyküm!

Karşıdan yine cevap gelmemiş, hemen başlarını yere eğip işlerine dönmüştü ikisi de. Ne "Hoş geldin!"

diyen olmuştı, ne de hatırını soran. Ahmet kıpırdamadan kısa bir zaman beklemişti kapıda. Sonra selamına karşılık vermemelerinin sebeplerini düşünmüştü.

Bir, beni adam yerine koymuyorlar! İki, bir tepki olarak susuyorlar! Üç, Selam almayı bilmiyorlar!

Yapacağı tek şey vardı Ahmet'in.

Aleyküm Selam! deyip kendi selamını aldı yüksek sesle. Tedirginlik artarken tek ses çıkmadı karşıdakilerden. Sağa sola bakındı Ahmet. Tek boş yatağa ve üzerinde kilit bulunmayan tek dolaba yerleşmekten başka çaresi olmadığını biliyordu.

Şimdilik! dedi içinden "Şimdilik, beklemede kalacağız! Bakalım neler olacak!"

Az sonra onu yalnız bırakıp çıktı oda ortakları. Yatağına çarşaf, battaniyesine nevresim ve yastığına kılıf geçirdi Ahmet.

Tahta bavulunu açıp eşyalarını dolaba doldurdu. Bavulunu dolabın üzerine yerleştirdi. Sonra olduğu gibi uzandı yatağına. Düşünüyordu.

Bunlar bana rahat vermez. Ben de bunlara... Bakalım hangi taraf pes edecek? Kim duracak, kim çekip gitmek zorunda kalacak!

Onun gitme, cepheyi terk etme gibi bir derdi yoktu. Bir adım dahi geri atmayacaktı. Diğerleri onunla kalmak istemezlerse, kendileri bilirdi.

Ahmet'i gören ve tedirgin olan oda arkadaşları hemen, lider belledikleri yurt başkanlarına gidip olanları

anlatmaya başlamışlardı. Abartının en üst düzeyinde sürüyordu.tamamları. Kesinlikle faşistti gelen. Tipinden, tavrından belliydi.

Faşistler yurttta kalmaya cesaret edemez! diyordu başkanları, "Eğer faşistse, gerekli önlemi alınız. Geldiği gibi göndeririz onu. Gerekirse paketleriz!"

Yurtta hegemonyalarını en üst düzeyde tutmak, hâkimiyeti yitirmemek zorundaydılar. Faşistler çoğalırsa, yerleşmeye, birleşmeye başarlarsa işleri biterdi. Yurt hâkimiyeti, fakülte hâkimiyeti demekti. Burada kaybedilecek her merhale, okulda da gerileme olurdu. Buna izin veremezlerdi.

Orman Fakültesi Devrimcilerin kalesidir. Faşistlere taviz verilemez!

İki aydır garip bir deneme, üstünlük sağlama, psikolojik rahatsızlık dönemi içindeydi Ahmet. Odada huzur diye bir şey yoktu. Yalnızca birkaç kelime etmişti oda arkadaşları ile. Belli eder derecede laf çakmalar, tehdit dolu sözler karşılıklı olarak sürüyordu. Yalnız odada değil, yurdun her köşesinde, koridorda, kantinde, çalışma salonunda hatta tuvaletlerde sürüyordu sessiz çekişme. İri yarı, eğitimli bir faşistin varlığı konuşuluyordu. Bu arada kendisine sevecen yaklaşan birilerinin varlığını fark etmişti Ahmet. Sol etkinlikten dolayı sesleri çıkmayan Türkçü Gençler varlıklarını hissettirmeye başlamışlardı. Yurtta, okulda birlikte oturmalar, konuşmalar,

taraflarını belli etmeler görölüyordu. Ahmet'in varlığı güven veriyordu milliyetçilere.

İlk tartışmaların, söz dalaşlarının çıkması dergiler yüzünden oldu. Ahmet'in okuduğu, bir kenara bıraktığı dergiyi alıp, hakaret ederek yere fırlatan oda arkadaşının üzerine yürüdü Ahmet. Neredeyse omzuna bile gelmeyen, bir yumruk atsa yansı boşa gidecek cüssedeki bu çocuğun tavrına anında karşılık vermesi gerekiyordu. Hem de en ağır sözlerle. Ahmet bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Bu hareketi bir daha yaparsan, senin boynunu koparırım!

Koparırdı. Ona karşı tek söz edemedi, daha elini bile kaldıramadan saf dışı ederdi çocuğu. Hatta üçü birden üzerine gelseler, çok yorulmadan çözerdi hepsini de. Çocuk donup kalmış, beklemediği bu tavır karşısında sesini bile çıkaramamıştı. O hareketi yaptığına yağıcağına bin pişmandı. Ezilmişti. Üstelik diğer iki arkadaş yardım etmemiş, ona arka çıkmamışlardı.

Bunun yansıması daha bir yalnızlaşma, daha bir sert tavır takınma olmuştu Ahmet'e karşı. Dışarıda görüştüğü dostlarına, özellikle Ahmet Hoca'ya olanları anlattığında, heyecan ve tedirginlik vardı dinleyenlerde.

Bir kancıklık yapmasınlar sana! Önlem alsan! Dik katli olsan! demişti Ahmet Hoca. Doğrudan karşısına çıksalar, zararlı onlar çıkardı mutlaka. Ama gece,

uyurken yapılacak bir saldırıya karşı önlem alması gerekiyordu. Hocanın dediği gibi, kancıkça olurdu saldırı.

Önce yatağının yönünü değiştirdi. Kapıdan uzak tuttu. Bir de duvarla arasına biraz mesafe bıraktı. Bir yandan saldırı olursa, diğer yana atlayabilirdi. Özellikle botlarını, terliklerini dağınık şekilde koydu yaklaşma yoluna. Birinin üzerine basarlarsa ses çıkar, tavşan uykusundan uyanıp... Tedirgin geçiyordu geceler.

Okulda da huzursuzluk artıyordu. Artık düşman belenmeye başlamıştı. Gerilemek aklının ucundan geçmiyordu. "Nereden inceldiyse, oradan kopsun!"

O gün başkaydı. Kapının iki yanında dikilen tiplerin, okulda görmeye alıştıklarından farklı olduğunu hemen anladı. Fakülteden değildiler. Birilerini gözledikleri o kadar belliydi ki! Klasik kılıkları ile militan tavırları ile belirgindiler. Saçları sakallarına karışmış, sırtlarında kabarık parkalar, ayaklarında asker postalı ve Amerikan kotları...

İlginç bir üniforma seçimiydi bu ve komünistler arasında yaygındı. Amerikan karşıtı olduğunu iddia edenler, Türkiye'de üretilmeyen, ancak kaçak bulunan ve yüksek fiyatlara satılan Amerikan kotları giymekten geri durmuyorlardı. Postallar ise askeri depolardan çıkmaydı. Böylece militanlıkları resmedilmiş oluyordu, kendilerince.

Bu hazırlık hiç hayra alamet değil! Beni mi bekliyorlar acaba? diye düşündü Ahmet. Dikkatli gözleri

militanların tedirginliğini seçmekte zorlanmıyordu. Katıldığı toplantılarda, bu tip olaylarla çok karşılaşmış olan tecrübeli arkadaşları onu uyarmışlardı.

Yenisin Ahmet! Bu adamların ne zaman, ne kalış-lik yapacağı belli olmaz! Ama bilinen o ki bir iş yapacaklarsa dışarıdan adam getirirler. Olaydan sonra kolay tanınmasınlar, yakalanmasınlar diye!

Bugün o gün galiba! dedi Ahmet. Ya kendisi olayın başrollerinden birinde olacak ya da bir şeylere tanık olacaktı, ama ne? Bu hazırlık kime karşı olabilir?

Yeniydi, ama az çok olayın kokusunu alacak kadar biliyordu olacakları. Çok da falcılık gerekmezdi bunun için. Günlerdir sol grupla aralarında laf atmalar, ufak tefek tartışmalar, sözle satış malar yaşanıyordu. Üzüldüğü nokta milliyetçiler olarak bir grup kuramamalarıydı.

Kapıya doğru yürürken, bir saldırı anında neler yapacağını düşündü, bir yandan. Sonra onu beklemediklerini anladı.

Bu hazırlık benim için olsaydı bütün gözler üzerimde olurdu. Oysa bu adamlar her yanı kolaçan ediyorlar.

Yalnız başına bu kadar adamla baş edemezdi. Ezilmezdi, ama ardım kollayacak birileri olsaydı, iyi olurdu doğrusu. Mesela dört kişi olsalar, sırt sırta verseler... Mutlulukla gülümsediğinin farkına varmadı. Ama bunu gören, onu dikkatle izleyen birileri nedenini anlamayıp tedirgin oldular. Okula doğru yürüyen, orada birilerinin

beklediğini gören ama gülen biri... Bu adamın güvendiği bir şey ya da kişiler mi vardı acaba? Bu ne güvendi böyle?

Ahmet'e bakanlar çoğalmıştı. Üstelik bakışlar hiç de dostane değildi. Ahmet, beklenenin kendisi olduğu fikrine kapıldı yeniden. Adımlarını yavaşlattı. O da, kendisine bakanların gözüne gözüne bakmaya başladı.

Bakışlarını asla kaçırmayacaksın! Aksine dik dik bakacaksın, sana bakanlara. Sonra, asla yolunu değiştirmeyeceksin! Yürüyüş doğrultundan vazgeçmeyecek, en küçük bir sapma göstermeyeceksin!

Bütün bunları bir düstur gibi ruhuna yerleştirmişti Ahmet. Uygulardı. Korkunun ecele faydası yoktu. Allah ne yazdıysa o olurdu! O halde çekinmenin anlamı ne?

Eğer bana saldırmaya kalkarlarsa, bunlardan bir kaçını hastanelik etmeden yere düşersem yazıklar olsun bana!

Hayıflanıyordu. Gençlik düşlerini süsleyen boks sporuna bir türlü başlayamamıştı. Bir kulübe yazılmak için zamanı olmamıştı. Tanımakla geçmişti iki ay. Çevre, arkadaş edinme, dersler, okul ve İstanbul. En zoru İstanbul'u tanımaktı. Nerede oturacak, nerede çay içecek, nerede gezecek? Daha milliyetçilerin çoğuyla tanışamamış, fikrinin büyüklerini ziyaret edememişti. En başta Atsız Hoca... Onunla tanışacağı günü iple çekiyordu Ahmet.

Of! dedi içinden, "Of! Yapacak ne kadar çok işim var!"

Asıl iş bugün okula gitmek, sağ salim çıkmak ve yurt...

Eğer bana karşı bir hareket olacaksa, bunun kaynağı yurttur. Bunların yoldaşları şikâyetçi olmuşlardır mutlaka!

Kapıdan girerken yeniden keskin bakışlar attı çevresine. Birkaç kişinin gözünü kaçırmasını sağlayıp mutlu oldu. Ana binaya doğru yürürken başını hafifçe çevirip ardını kontrol etti. Hayır! Onu takip eden yoktu. Hala orada bekliyordu dışarıdan gelenler. Canı sıkıldı Ahmet'in. Pusu kokusunu almıştı, ama hedefin kendisi olmadığını anlayıp rahatlaması gerekirken, canı sıkılmıştı.

Ben değilsem hedef, mutlaka başka bir milliyetçi!

Ahmet, okulda yeni olduğu için o kadar da dikkat çekmediğini, belki daha sırasının gelmediğini, pusuya yatanların asıl hedefinin daha kıdemli birileri olduğunu aklına getirmişti. Zaman zaman okula gelmekte direnen birkaç kıdemli Türkçüden, eski öğrencilerden söz etmişlerdi. Henüz tanışmamıştı onlarla.

Birden anladı olacakları. Pusu kurulmuştu, planlı bir pusu. Eğer bu adamlar birilerini bekliyorsa, kendilerince istihbarat almışlardı. Bunların düşmanları Ahmet'in dostları olduğuna göre... Durdu Ahmet. Böyle çekip gidemez, olacakları bile bile bilmezden gelemezdi. Dönüp baktı kapıya doğru. Yaklaşık on kişi vardı

pusuda bekleyen. Bir yerde gizlenmiş başkaları da olabilir. Mutlaka gizledikleri sopalar, demirler, belki zincirler vardı parkalarının içinde. O ise bomboştu. Çevresine bakındı. Eline alıp kullanabileceği uygun bir şey de göremedi. Saatine ilişti gözü. Ders başlamak üzereydi. İkiciklendi yüreği. Ya-nılıyorsa, boşu boşuna derse girmemiş olacaktı. Ama derse girer ve ardından düşündükleri olursa... Kendini bağışlamazdı Ahmet. Bu olayı her aklına düşürdüğünde kendine kızacaktı. Elini cebine attı. Sigarasını çıkardı. Bafra paketinden bir tane yerleştirdi ağzına. Yaktı. Dumanı çekti ciğerlerine. Kafası daha iyi çalışırdı şimdi. Yol kenarındaki irili ufaklı taşlara takıldı gözü.

Hah! dedi içinden sevinerek, "İşte kafan çalışmaya başladı Ahmet!"

Yavaşça yaklaştı kenara doğru. Sanki botlarını bağlayacak-mış gibi çöktü yere avuç içi kadar iki, üç taş, giymeye kıyamadığı yeni paltosunu kirletmek pahasına cebine yerleştirdi. Elindeki defteri yuvarlak yapıp iç cebine koydu. Sonra doğrulup on beş yirmi adım ötesindeki dış kapıya doğru baktı, yeniden. Adamların beledikleri kimlerse, yaklaştıklarında bir hareket başlardı mutlaka. Bunu görünce artları ona dönük olduğundan, Ahmet'i fark etmezlerdi. Önce birine, sonra diğerine nişan alırsa... Yakından... İki militan saf dışı olurdu. Ardından birini daha...

Köylü çocuğuydu Ahmet. Çok karga kovalamış, denizde, dere de çok taş sektirmişti. Eğer bu kalleşler, kendi fıkırdaşlarından birilerine pusu kurmuşlarsa, onlara acımayacaktı. İki taşla ikisini saf dışı bırakır, sonra ikisine dalar...

Yahu Ahmet! dedi içinden, "Gazan mübarek olsun! Bu İstanbul'daki ilk kavgan olacak eğer tahmin ettiğin gibi olursa!"

Gönlü rahattı artık. Kararsızlığı bitmişti.

Kaçırdığı yalnızca ilk ders olmadı. İkinci derse de giremedi Ahmet. Artık tahminlerinde yanıldığını iyice düşünmeye başlamıştı. Üstelik dikkat çekmemek için bir o yana, bir bu yana gitmekten sıkılmıştı. Çok da sigara içmişti.

Bu ders saatine kadar da bekleyeyim de sonra gideyim sınıfıma! diye düşünürken, kapı önünde bekleyenlerdeki hareketlenmeyi fark etti. Önce okuldan, tanıdığı bir solcu, bekleyenlerden birine karşıdan gelenleri işaret etti. Sonra bahçeye girip olacakları izleme durumuna geçti. Görevi bu kadardı demek ki. Böylece olaya hem yön vermiş, hem de karışmamış olacaktı.

Ahmet, hareketlenenlere bakınca sayıyı tutturamadığını anladı. On kişiden fazlaydılar. Karşıdan gelenlere kaydı gözleri. Olacakları belki fark etmişler, belki fark etmemişlerdi, ama kaçmaya da niyetleri yoktu. Yalnızca üç kişiydiler. İkisi ortanın biraz üzerinde boylu, üçüncüsü ise iyice kısa üstelik yaşı da fazlaydı.

Eyvah! dedi içinden Ahmet, "Bu grup gelenleri perişan edecek!"

Zaman yitirmeden kapıya yönelip dışarı çıktı. O sırada sarıldıklarını fark eden üç kişi, Ahmet'in düşlediği gibi, yiğit savaş arkadaşları olarak, sırt sırta verip saldırıyı beklemeye başladılar. Kitap, defter yoktu ellerinde, elleri ceplerindeydi. Belki böylesi bir saldırı bekledikleri için, hazırlıklı gelmiş olabilirlerdi. Öyle olması için dua ediyordu Ahmet.

Kalabalık solcu grubu bir anda saldırdı. Aletleri de ortaya çıkıvermişti. Savunma durumuna geçen üç kişinin de boş gelmediklerini sevinerek gördü Ahmet. Biri- nin elinde zincir, ikisinin elinde kısa sopalar... Demek ki bekliyorlardı böyle bir saldırıyı, ama belki bu kadar kalabalık bir saldırı değil.

Ortalık karışmış, orada tesadüfen bulunanlar, özellikle kızlar kaçmaya, çığlıklar atmaya başlamışlardı. Çok uzun sürmemesi gerekirdi bu tip saldırıların. Üç, bilemedin beş dakikada vurup geçmeliydi vurguncular. Yoksa polis yetişir, ava gidenler av-ları ver irdi.

Garip, adaletsiz bir kavgaydı. Bir nevi linç girişimi! Beklenen buydu! Oysa beklenenin aksine kalabalık saldıranlar umduğunu bulamayacaklardı. Çünkü Ahmet oradaydı!

Durmadı Ahmet! Önce gür sesiyle "Allah!" diye bağırdı. Öyle güçlü çıkmıştı ki sesi, saldıranlar durakladılar bir an. Ardından bir tanesi başına gelen taş ile "Ah!" bile

diyemeden yıkıldı yere. ikinci taşı da yerini bulmuştu Ahmet'in. Kan içinde yere düşen ikincisi sürünerek kaçma çabasıydı. Solcu militanların tam ortalarına daldı Ahmet. Sol elinde yedek olarak tuttuğu taş, sağ elinde ise düşenlerden birinin elinden aldığı demir çubuk... Demir çubuğu çaldığı yerden kemik sesi geliyordu adeta. Bir anda neye uğradığını şaşırان saldırانlar, darmadağınık bir şekilde kaçma çabasına girdiler. Ama kaçamadılar. Gelen destekle daha bir ateşlenen üç kişi de coşmuş, adeta bozkurt kesilmişti. Beş dakika bile sürmedi kavga. Yerde kalanlar ve kaçanlar... Çevrelerinde kimse kalmayınca hemen oradan ayrılmaları gerektiğini fark ettiler. Ne tarafa gideceklerdi?

Okula! dedi Ahmet, "Hemen okula koşalım arkadaşlar!"

Dışarıda kalmaları polise yakalanma riskini artırıyordu. Yaralanan saldırانlar, mağdur durumlarını ileri sürüp şikâyetçi olabilirlerdi.

Öyle yaptılar. Birbirlerinden kopmadan, tanımadıkları bu iri yarı yeni arkadaşlarının ardından bahçeye girip, okulun ana binasına daldılar. Ellerindekileri atmışlardı doğal olarak.

Böylesi olaylardan sonra nedense ilk sığmak tuvalet olur. Adeta toparlanma yeridir. Çok iyi bildikleri binada, en garantili tuvalete doğru koştular. Gülüyorlardı. Kahkahalarla gülüyorlardı. Kavga, özellikle kavganın sonucunu mutlu etmişti onları.

Birkaç kişi vardı tuvalette. "Burayı boşaltın!" diye bağırdı Ahmet. Bugün ikinci narasıydı. Bir buyruk gibi çıkmıştı. Hemen uyuldu bu buyruğa. Az sonra yalnızdılar. Önce musluklara sarıldılar. Ellerini, yüzlerini yıkadılar. Sızlayan, kanayan yerleri vardı. Ceplerden çıkan mendillerle örttüler yaralarını. Daha tanışmamışlardı. Buna zamanlan olmamıştı. Zaman zaman gülmeyi sürdürüyor, olanları yeniden yaşatan sözler ediyorlardı. Bu arada birbirlerine bir şey olup olmadığını da sormadan edemiyorlardı.

Hızır gibi yetiştin kardeş!

Pusuyu fark ettimdi. Bekledim ne olacaktı!

Allah razı olsun senden! Gelmeseydin işimiz kötüydü!

Övgülere karşı duygusuzdu Ahmet!

Bırakın şimdi bunları. Hadi kantine gidip birer çay içelim! dedi.

Şaşırdılar. Onlar okuldan ayrılmanın daha iyi olduğunu düşünüyorlardı. Bu kadar soğukkanlı, üstelik hepsinden genç arkadaşına hayranlıkla baktılar. Olanlardan sonra kantine gitmek, çay içmek, akıllarına bile gelmezdi.

Yanlış olmaz mı şimdi? Yeni bir saldırı!

Aksine, olayın üzerine gitmek lazım! Okuldan ayrılırsak yine de başarılı olmuş, kavganın amacını yerine getirmiş olur solcular. Amaç sizi okula, derslere sokmak değil mi? Aksine okulda kalacağız. Kantine gidip

ay ieeğiz. Derslere gireceğiz! Artık hiçbir milliyetçi bu okuldan atılamayacak!

Bir milattı. Çok kararlı olan bu sese uymalıydılar.

Tamam! dediler, "Haydi kantine! Artık geri adım atmak yok!"

Az sonra hiçbir Şey olmamış gibi çıktılar tuvaletten. Yan yana yürüyorlardı. Koridorda onlara korkuyla, tedirginlikle biraz da hayranlıkla bakan gözler, neler olduğunun farkında olunduğunun işaretiydi. Garip bir saygı duvarı rlmŐt çevrelerine. En önde, ortada yürüyordu Ahmet. Keskin bakıŐlarla çevreyi süzüyordu. Tanımadığı, tanıŐmadıėı, adını bile sormadığı  arkadaşı ile kantinin yolunu tuttu!

Biraz da gösteridir kavga. Korkusuzluğu ayan etmektir. YryŐtr. DuruŐtur. Küçük ayrıntılardır. BaŐların yukarı yönelmesi, en dik duruş, keskin bakışlar...

Dört kişi... Bir baŐkaldırının sembolü gibiydiler.

ÇEKİRDEK KADRO

T) ir akındır. Gönül akındır. Aynı Şeyi hissedenlerin, aynı duygularda coŐanların bir araya gelmesidir. Küçük bir işaret yeter. Bir kişi, bir hareket... Dönüm noktasıdır adeta. Aslında birikim hazırdır. Beklentidedir. Ateş almak için alaza hazır kuru, kupkuru çalıların beklentisinde...

Bir yürek, bir tek yürek yeter aslında.

Bir nokta, bir başlangıç noktası... O gündü!

Sürekli itelemenin, kurcalamanın, ötelemenin, yok farz etmenin beklemesi sona ermişti artık. Okula sokulmayan, derslere alınmayan Türkçüler, her yönleriyle kendilerinden farklı, kalabalık, ama hâkim unsurlara kafa tutmuştu. Hem de sayıca çok az olmalarına rağmen.

Azınlıkta olmak güçsüzlük değildir. Aksine daha güçlü titreşimlerle hazırlanırlar dirilmeye. Yürektir, özde gücün timsali!

Dört kişiydiler. Dört yiğit Anadolu çocuğu o gün ilk darbeyi vurdular solcu militanların fakülte egemenliğine. Zor ve zorlu bir mücadelenin başlangıcıydı. Tarihler 1963 yılının sonbaharını gösteriyordu.

Ben Ahmet, güneyden...

Ben Nurettin, Karadeniz'den...

Ben İbrahim, doğudan...

Ben Faruk, batıdan...

En yaşlıları İbrahim! En gençleri Ahmet... Aralarından yedi yaş vardı. İbrahim evliydi. Çoluk çocuk sahibiydi. Okulu bitirmeye çalışıyor, engellendiği için devam edemiyordu. O gün bu zinciri kırmak üzere okula gelmiş, diğerleri de ona eşlik etmişti. Sonu ölmek bile olsa, büyük bir kararlılıkla...

Olayı irdelediler. Oturup tartıştılar. Saldırganlar hırslıydılar. Mutlaka okuldan birileri haber vermişti, dışarıda bekleyen solculara. Belki içlerinde gizlenen ajanlar, belki ortalığı karıştırmak isteyen birileri. Dışarıdan,

başka okullardan militan getirmişlerdi, kendilerince, okula girmeleri yasak olan faşistleri engellemek için.

Kimin memleketinde, kime neyi yasaklama hakları varsa!

O gün, okul kantini çok değişik bir hava yaşamıştı. Bir masaya çöken dört kişi, diğer öğrencilerin tedirgin bakışları altında, oturmuş, çay içtiler. Hiçbir şey olmamış gibi...

Dört kişi... Dört yürekli Türk Milliyetçisi! Dört ateş parçası!

Bu kadar değildiler tabii. Sayıca bu kadar az değildiler. Onlar beklenen ateşi tutuşturanlardı. Arkası gelecek olan mücadelenin ilk adımcılarıydılar.

Kısa sürede olanlar bütün fakültede duyulmuş, böylesi bir hareketi bekleyen, aynı fikrin sahibi öğrenciler yanlarına koşmuştu. Bir anda, hiç de az olmadıklarını fark ettiler. Diğer taraf da o kadar güçlü olmadığı. Bir tanışma çayına döndü o küçük toplantı. Herkes, daha önce tanışanlar, yeni tanışanlar birbirlerini bilmenin, buluşmanın mutluluğunu yaşadılar.

Bu arada Ahmet'in yaptıkları yeni bir destan olarak kulaktan kulağa yayılıyordu. Kimsenin haberi olmadığı bir zamanda, bek lememiş, kendini tehlikeye atmış, hiç tanımadığı, görmediği, bilmediği insanların yardımı koşmuştu. Kim yapardı ki bunu? Hele böyle bir okulda!

Ahmet yapardı.

Türkçülerin, böyle bir destana ihtiyacı vardı. Çünkü destanlar güç kaynaklarıydı!

Öte yanda, mağrurken mağdur olanlar...

Büyük bir şaşkınlık içindeydiler. Okulun öğrencisi olmadıkları için, o gün neden orada olduklarını izah edemeyeceklerini biliyorlardı. O nedenle iyi bir dayak yemelerine, yaralanmalarına rağmen polise gidememişler, kimseden davacı olamamışlardı. Şimdi olanların nedenini anlamaya çabalıyorlardı.

Kalabalık oldukları halde yedikleri dayağın bir açıklaması olmalıydı. Tek çare abartıydı.

Bir anda saldırdı! diyordu kafasından akan kanı, tamponla durdurmaya çalışan. "Nerden geldiğini anlamadık faşisttin. Bir anda kafama..."

Tarifler birbirini tutuyordu. Hepsi de uzun boylu, devasa, güçlü kuvvetli ve eğitilmiş birinden söz ediyordu.

Eğitilmiş...

Başka türlü olması mümkün değildi. Bu planlı, bilinçli bir saldırıydı. Saldıran da mutlaka silahlıydı! Özel eğitim almıştı. Onları bekliyordu. Demek ki etkin bağlantıları vardı.

Şimdi önemli bir soruya cevap bulmaları gerekiyordu.

Nerede eğitim görmüş olabilir? Nasıl bir eğitim almış olabilir?

Devir komünist propagandanın yükseldiği devirdi. Komünistler bütün kanalları deneyerek, bütün yolları

kullanarak, rejimlerini yerleştirmek istedikleri ülkelerde, Sovyet benzeri devrimler yapma abasındaydılar. Bunun yolu, nc devrimcilerin çoğalması, halka inmesi, halkı kışkırtması şeklinde olmalıydı. Sovyet istihbarat servisi KGB, zel eğitimli ajanlarını, elçilik mensubu olarak bu ülkelere sokuyor, gizli çalışmalarla yandaş topluyor, özellikle gençleri kazanmaya, yönlendirmeye uğraşıyordu.

Bu kadarla kalmıyordu. Oyunun diğer tarafında bulunan, ülkelerin karışmasından medet uman Amerikan'ın rgt CIA' da benzer yöntemlerle provokatörler yetiştiriyor, onları kullanmak yoluyla karışıklıklar çıkmasından medet umuyordu. Olan geri kalmış ülkelerin gençlerine, insanlarına oluyordu.

İsrail'e karşı kurulmuş olan Filistin Kurtuluş rgt, FK, ve onun silahlı gücü El Fetih militanlarının, özellikle komünist militanların eğitiminde görev alıyordu. 1959 yılında Yaser Arafat tarafından kurulmuştu FK. Lübnan'ın doğusundaki Beka Vadisi'ndeki kamplarında komando eğitimi veriliyordu, çeşitli ülkelerden gelen militanlara. Türkiye'den de çok sayıda militanın orada eğitim aldığı, almayı sürdürdüğü biliniyordu.

Solcular, Ahmet'in kavgasını, eğitimli birinin saldırısı olarak bellemeyi propagandaları için yararlı görüyorlardı. Başka türlüsü mümkün olamazdı. Bu faşist mutlaka CIA ajanı bir kışkırtıcı, komando eğitimi almış bir faşist militandı.

Komando eğitimi almış...

Ne?

Üstelik adı da bilinmiyordu. Adı öğrenilene kadar "Komando" kod adı ile anılmasının yararı vardı. Böylece hezimetlerinin bir dayanağı olacaktı.

Yoldaşlarımıza saldıran ve 'Komando' eğitimi aldığı bilmen bir faşist, üç arkadaşımızı ağır şekilde yaraladı! "Ne yapacağız?"

Komando'nun kim olduğunu, nereden geldiğini, o an, orada ne aradığını öğrenin ve...

Solcular, kendilerince masallar üretirken, Orman Fakültesi kantininde, yeni bir teşkilatın, birliğin ilk temelleri atılıyordu. Kararlı bir başlangıç, hızlı bir gelişme ile Türkçü öğrencilerin yalnızlığına, sıkıntılarına son verilecekti. Şimdilik adı konulmamış bir hareketti, ama çok sürmeyecek destansı bir isimle şereflenecekti. O gün aynı sınıfta olanlar, derslere birlikte girdiler. Aralarda yine toplandılar kantinde. Konuştular, anlaştılar. Okuldan birlikte çıktılar. Olacaklara karşı asgari şartlarda tedbirler aldılar.

Bundan sonrası, kalıcı çözümler önemliydi. Nasıl davranacaklar, ne yapacaklardı. O gün Ahmet yurda dönerken, aynı yurtta kalan ve birbirlerinin farkına varan on beş milliyetçi ile birlikte yürümenin huzuru içindeydi. Dağınık odalarda, değişik katlardaydılar. En azından geceleri rahat uyumak istiyorlardı. Bunun yolu, aynı

odalara taşınmak, aynı katlarda yan yana odalar edinip güvenliklerini bir parça olsun artırmaktı.

Bunu nasıl başaracaklardı?

Ben dedi Ahmet, "Bu geceden tezi yok, harekete başlıyorum. Önce benim odadaki solcuları boşaltacak, başka yere kovalayıp, size yer açacağım. Sonra, yavaş yavaş yerleşeceğiz birinci kata.

Yurtlarda birinci kat çok önemlidir. Hem girişte öncelik, hem çıkışta kontrol için. Ahmet, şansı ile düşmüştü yurdun birinci katına. Oradan başlayacaktı. Hem de hiç gecikmeden. Olanların sonrasında okumaları, rahatça okumaları etkinlik kurmalarına bağlıydı. Zorla kabul ettirilmeye çalışılan komünist etkinlik mutlaka kırılıcaktı.

Odaya döndüğünde sadece bir kişi gelmişti oda arkadaşlarından. Ahmet biliyordu ki belli bir yabancı ideolojinin tutsağı olanlar, toplu olarak güçlü ve tantanacı, bireysel etkinliğe sıra gelince çok acizdirler. O nedenle toplu eylemlere taraftardılar. Kendilerini güçlü hissetmelerini kalabalıklara borçlu olanları teker teker yakalamak, yıldırıcı olur. Doğrudan doğruya zafere endeksli dir.

Bu fırsatı kaçırmayacaktı Ahmet. Düşman palazlanmadan, karşı saldırıya geçmeden saf dışı edilmeliydi.

Düşman!

Ağır bir kelime gibi görünse de, değişik fikirlerin kamplaşmaları sonucu karşı taraf sana nasıl bakıyorsa

sen de ona aynı şekilde bakmak zorundaydım Hz. İsa Peygamberin sistemi ile sana bir tokat vurana diğer yavaşlığına da dönmeye kalkarsan sabah akşam çift porsiyon dayak yemekten, üstelik okuyamamaktan kurtulamazsın.

Bana bak! dedi bütün cüssesi ile oda arkadaşı yoldaşın! başına dikilip, "Ne selamımı alırsın, ne selam verirsin! Üstelik sürekli iğneleyici kelimeler, laf çarpmalar! Saygısızca davranışlar... Bugüne kadar verdiğim dostluk çabasını görmezden geldiniz. Anladım, karşı taraftayız, ama bu kadar da insanlıktan çıkmak olmaz. Bugüne kadar verdiğim selamları bile almadınız. İçeri girdiğimde ardınızı döndünüz; sen ve yoldaşların. Böyle ömür geçmez arkadaş! Burada okumaya geldik. Her gün uyuduğumuz odada gerginlik çekmek, adam yerine konulmak hiç hoşuma gitmiyor!"

Yatağın üzerine sinmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu karşıdaki. Konuşma aptala çevirmişti onu. İki aydır sessiz kalan bu oğlan birden hareketlenmiş bülbül gibi konuşmaya başlamıştı. Üstelik hiç de hoş sözler etmiyordu.

Sonunda düşündüm! dedi Ahmet "ve bir karara vardım. Bu böyle sürmeyecek. Böyle suskun, dargın, beş sene geçmez! Bu rada, bir arada kalmaya devam edersek korkarım ki size yanlış şeyler yapacağım!"

Ne?

Yanlış şeyler?

Ne gibi?

Pencereyi işaret etti Ahmet.

Mesela seni ve yoldaşlarını tutup pencereden atmak gibi...

Birinci kattı! O kadar korkutucu bir etkisi olmamalıydı. Yine de tedirgin etti karşısındakini. Ters cevap vermekten geri durmasını sağlayamadı.

Kolay mı?

Korktuğu belli olan çocuk, yine de diklenmeyi seçmişti. Ahmet'e sökmezdi. İki aylık kızgınlığı bir anda boşalmıştı.

Kolay tabi lan! diye bağırdı, "Şimdi seni tuttuğum gibi..." bunu söyleyip üzerine yürüdü, güçlü elleri ile omuzlarından yakaladı oğlanı. Öyle bir sarstı ki...

Kolay!

Sonra sesini alçalttı.

Ama ben derim ki, çatışmaya, kavgaya gerek yok! En iyisi siz, yoldaşlar, gidin bu odadan. Hatta bu kattan gidin! Yoldaşlarınızın yanma... Kararımı verdim ve sahiplendim bu odayı. Bu oda benim artık! Yakın arkadaşlarımı getireceğim. Onlarla huzur içinde yaşamak istiyorum. Anladın mı?

Ayağa kalktı oğlan. Kapıya doğru tek söz etmeden yürüdü. Açtı, Ahmet'e döndü.

Bu, burada kalmayacak! Seninle görüşeceğiz faşist! dedi, "Bak bakalım kim kimi atacak pencereden. Kim gidecek? İstanbul dar gelecek sana!"

Ulan ben seni...

Şakadan bir hamle yaptı Ahmet. Oğlanın kaçışını gülerek izledi.

Önce diğer ikisi yoldaşını bulacaktı, kaçan solcu. Sonra başkanlarına gidecekler, ya da yurt idaresine şikâyet edeceklerdi. Kavgalı günler bekliyordu Ahmet'i. Hazırdı. Nasılsa başlamıştı.

Bir olayı başlatmak kolaydı, ama sonlandırmak!

Akşam olmak üzereydi. Oda arkadaşlarını beklemesi gerekmiyordu. Bu işin sonuçlanmasının iki yolu vardı nasılsa. Ya üç kişi, ellerinde sopalarla, belki yanlarına birilerini daha alıp Ahmet'i dövecek, kolunu bacağına kırıp odadan kovalayacaklar, ya da Ahmet karşı koyup üçünü birden ki hiç zor değildi Ahmet için, dövecek, odayı sahiplenecekti. Üçünü tek başına dövebileceğim biliyordu. Daha kalabalık gelirlerse... Onu o zaman düşünecekti. Ama sanmıyordu Ahmet! Belki dışarıda denerlerdi bunu, yurttta değil!

Bugün tanıştığı üç kavga arkadaşı onu akşam derneğe davet etmişlerdi.

Hem seminer dinleriz hem de diğer arkadaşlarla tanışırız! Neler yapacağımızı da konuşuruz!

Sabah yaptıklarının, akşama destanlaşacağını ve ünleneceğini bilmiyordu Ahmet. Oysa üç yiğit kavga arkadaşı ondan büyük bir övgüyle söz ediyorlardı, o sırada. Önlerine gelen herkese anlatıyorlardı olanları.

Ahmet anlatmazdı. Gerekeni yapmıştı!

Türkçüler Derneği Nihal Atsız Hoca'nın kurduğu, Genel Başkanlığı'nı yaptığı dernekti. 12 Eylül 1962'de kurulmuştu. Tüzüğü'nün ilk maddesinde şöyle yazıyordu:

Bütün Türkçüleri toplayıp, Türklüğe karşılıksız hizmet etmek üzere, 'Türkçüler Derneği' adında bir ülkü derneği kuruldu. Merkezi İstanbul'dadır. Gereken yerlerde ocaklar ve odalar açılır.

Derneğin amacı ise...

Bütün Türkçüler arasında Türklük şuurunu işleyip, Türklük sevgisinin sonsuz derecede kuvvetlenmesine çalışmak olarak belirtiliyordu. Kurucu üyeleri zamanın tanınan Türkçüleriydi. Hüseyin Nihal Atsız, İsmet Rasin Tümtürk, Mehmet İzzettin Yoklan, Muzaffer Adli Eriş, Fahri Ersavaş, Necati Nazım Bozkurt, Faik Tan, İsmail Hakkı Gökhan, Erk Yurtsever...

Önceden adını duyduğu, yayınlarını okuduğu derneğin şubesine ilk kez gidiyordu Ahmet.

Ocak ismi kullanılıyordu teşkilatlan için. Sıcak, sevgi dolu ve çekici bir addı. Ayı zamanda ateşi, aydınlığı, geçmişini işaret ediyordu. Geleneğe çağrı yapıyordu.

Ocağa gidiyordu Ahmet!

Herkes üye olamıyordu derneğe. Yeni üye olmak isteyenler için, eski üyelerden kefil isteniyordu. Ayrıca ritüelleri de vardı. Derneğe girmesine karar verilen üye adayı, ayın belirli gününde bağlı olduğu ocak veya

odada yapılacak özel törenle, yemin ederek üye kabul edilirdi.

Yemin!

İnananların, bir fikre gönül verenlerin, üzerine üstlük yemin vermeleri tuhaf karşılanabilirdi. Oysa dernek kuruculan, eski Türk geleneği olan "And" törenini hatırlatmak için koymuşlardı bu kuralı. "Bozkurtlar" m yazarı, romanında geçen "Göktürk Andı" m kullanmasa da...

Gök girsin, kızıl çıksın!

And'ı gerekli görmüştü.

KAVGANIN TAM ORTASINDA

'Türkçüler Derneği aidatı öğrenciler için beş liraydı. Hemen o akşam, iki resim vermiş, aidatını ödemiş ve yemin edip üye olmuştu Ahmet. Artık tescilli Türkçüydü.

Ben, Ahmet, Türkçüler Derneği'nin işlerinde doğru-luktan ayrılmayacağıma, aldığım görevi eksiksiz yapacağıma, karşılık beklemeden yalnız Türklük için çalışacağıma, her yerde, her zaman Türklüğe elimden gelen hizmeti yapmaktan kaçınmayacağıma, Türkçüler arasında hiç bir sebeple ayrılık yaratmayacağıma, Tanım, Türklüğüm ve şerefim üzerine and içerim!

Mutluydu. Düşlediği, benimsediği, gururlandığı fikri yapının içinde yer almıştı. Bir olma ruhunu damarlannda hissediyordu. Kabul görmenin ve takdir edilmenin sevincini de...

Aidiyet duygusu böylesine yüce bir duygudur. Aynı düşünce içinde, aynı ideallere inananların aralarında güçlü bir bağ oluşur. Zaman zaman akrabalığı bile aşan bir sevgi ile tutunur birbirine insanlar. Acı ve sevincin ortaklığında, ortak direnme gücünün erişebildiği en üst sınırı zorlarlar.

O gece boş gitmemiştii yurda. Uzunca bir zincir almış, ucunu sıkıca tuttuğu ve eline sardığı zinciri paltosunun cebinde gizleyerek girmişti. Her ihtimale karşı ihtiyatlı olmalıydı. Durduk yerde dayak yemesinin, hastanelik olmasının gereği yoktu. Doğru dan odaya giderse bir puştuğa uğrayacağını düşünüp önce yurt kantinine uğradı. Okuldan tanıdığı, kavgadan sonra yanına gelen, artık kendilerini gizlemeyen üç Türkçü arkadaşı bir masaya çökmüş, heyecanla onun gelmesini bekliyorlardı. Kantinin pek çok masasında ise onları düşmanca gözleyen asık yüzler yer tutmuştu. Kavga etmek için küçük bahaneler bekleniyordu.

Kapıdan girer girmez, arkadaşları yanlarına çağırıldılar Ahmet'i. Aralarından geçtiği masalarda, anlaşılmaz mırıltıları duymazdan geldi. Kavga olacaksa, zamanına ve yerine o karar verecekti. Yüksek sesle takılsalardı hemen karşılık bulurdu yaptıkları.

Galiptiler. Kavgayı çıkaran olmamalıydılar.

Selam verip oturdu üç arkadaşının masasına. İlk konuşmalardan sonra açıkladı.

Ocaktan geliyorum! Üye oldum!

Hayırlı olsun! dediler.

Sonra odasında yaşanan olayı anlattı.

Ben başladım! dedi "Zaman geçirmeye, saldırmalarım beklemeye gerek yok. Bakalım ne yapacaklar?" dedi.

Soğukkanlılığı şaşırttı arkadaşlarını.

Bunu karşılıksız bırakmazlar! dedi biri "Mutlaka koridorda ya da odada pusuya yatmışlardır."

Belki de gece baskın yaparlar! dedi bir diğeri.

Göreceğiz! dedi Ahmet, "Allah'ın dediği olur!"

Çayını içip kalkmak için doğrulduğunda hemen kalktı arkadaşları da. Onu yalnız bırakmayacaklarını, odaya birlikte geleceklerini söylediler. Reddetmedi Ahmet. Okuldan sonra belki yurttaki ilk kavgasını yaşayacaktı.

Kavgalar çağı...

Merdivenleri çıkıp sağa dönünce, koridorun sağ yanında en sondaydı odası. Saat 22.00 civarıydı. Kattaki oda ışıklarının çoğu kapalıydı. Koridor da karanlıktı. Önce ışıkları yakıp koridoru kontrol ettiler. Kimse yoktu. İlerlediler.

Oda kapısının hemen üstündeki küçük pencereden ışık görünmüyordu. Koridorun ışığı işlerine yarayacaktı. Hemen kapının ardında bir pusu kurulmuş olabilir, girer girmez saldırıya uğrayabilirdiler. Ses çıkarmamalarını işaret etti Ahmet. Eğer geldiklerine dair bir haberleşme mekanizması kurulmamışsa, onları gafil avlayabilirlerdi.

Ahmet, kapının önünde durdu. Zincirini çıkardı. Ucunu eline dolayıp diğer ucunu serbest bıraktı. İki arkadaşı kapının yanlarında durdular, ellerinde sopalarla. Diğerisi ise Ahmet'in arkasında... Eğer aniden içeri girerlerse...

Kapının kolunu çevirip sıkı bir tekme attı Ahmet. Kapının ardında biri varsa mutlaka ses verirdi. Yüzüne kapı çarpıp suskun kalacak kimsenin olamayacağını biliyordu. Yüz seksen derecelik bir açı ile hızla geri giden ve duvara vuran kapı aynı hızla geri döndü ve kapandı. Hayret, ne bir ses gelmişti ne bir hareket olmuştu. Işığın yerini hatırlamaya çalıştı Ahmet. Kapının yan tarafında, hemen sol tarafta, yüksekte. Kapıyı yeniden açtı ve içeri girmeden, kolunu sokarak çevirdi elektrik anahtarını. Bir anda aydınlandı ortalık. Yine hareket yoktu. Uzun boyunun avantajını kullanıp kafasını içeriye soktu Ahmet. Kimseyi göremedi. Hızla içeri daldı. Ardından da arkadaşları!

Şaşkınlık nidaları döküldü ağızlarından. İçerde hiç kimse yoktu, üstelik yatakların çarşafaları kaldırılmış, battaniyeler ve yastıklar ortadan kaybolmuştu. Biri hemen dolapları kontrol etti. t "Boş!" diye bağırdı, "Dolapları da boşaltmışlar!" "Nereye gitti bunlar?" "Kaçmışlar!" Bundan daha doğru bir açıklama olamazdı. Kaçmışlardı. Gülmeye başladılar.

İşte! dedi Ahmet, "Bunların cesareti bu kadar! Küçük bir ikaz, çekip gitmelerine yetti. Üstelik hem yurttan çoğunluktalar, hem de burada üç kişiydiler!"

Ne yapacağız? dedi birisi.

Ne mi yapacağız? Hemen üç arkadaşımız bu odaya taşınacak! Odalarında sıkıntıda olan üç kişi... Buradan başlayacağız. Bu odadan! Dokuz numaralı oda, bu yurttaki ilk Türkçü oda olarak geçecek tarihe. Bundan sonrası kolay! Göreceksiniz, bir ay içinde bu kat bizim olacak!

Bir ay içinde mi?

Evet!

Karar vermek başarmanın yarısıdır! Kaç yıldır ikincil olmak, etken gücün karşısında susmak, küçük bir başkaldırı ile tersine dönmüştü.

Çöktüler yataklara. Sigaralarını yaktılar. Yüzlerinde mutlu gülümsemeler... Olanlara inanamaz haldeydiler. Durup durup,

Adamlar kaçmış! diyordu birisi. Neredeyse gece yansı olmuş, dışarıdan hiçbir hareket gelmemişti.

Yatma zamanı dedi Ahmet "Kimler gelecek buraya?"

Tahsin, "Bizim odada iki kişiyiz. Yani yüzde elli... Çok sıkıntımız yok şimdilik!" dedi.

Bizim durum da o kadar sıkıntılı değil! dedi Cengiz. Gözler Metin'e döndü. Ahmet'in yaptıklarından sonra ortaya çıkıp "Benim durumum kötü! Tehlikedeyim!" diyemiyordu. Bunu anladı Ahmet.

Arkadaşlar! diye başladı söze "Herhalde beni burada yalnız bırakmayacaksınız! Eğer kimse gelemirse, idare birilerini verir. Uğraşımız da boşa gider!"

Ben gelirim! dedi Metin, sonra da ekledi "İki arkadaş daha bulurum!"

Gözü kara arkadaşlar olsun! diye uyardı Ahmet, "Zorlu günler bekliyor bizi!"

9 numaralı oda...

Çok hızlı hareket ettiler. Üç milliyetçi o gece taşındı odaya. Geceyi nöbetleşe uyuyarak geçirdiler. Nöbet tutmak artık hayatlarının bir parçası olacaktı. Her zaman uyanık ve hazırlıklı olmak zorundaydılar.

Hemen ertesi gün idareye başvurup oda değişikliğini tamamladılar. Bir anda huzurlu bir hayata geçiş yapmıştı Ahmet. Bu huzuru kişisel gayreti ve kararlılığıyla sağlamıştı. En azından odasında gerginlik olmayacak, kaçak da olsa zaman zaman elektrik ocağını kullanıp arkadaşları ile çay yapabilecek, belki kahvaltı için bir şeyler hazırlayabileceklerdi. Daha da önemlisi odaya girdiğinde selamını alacak, onunla sohbet edecek arkadaşları vardı.

Belki ilk kez, Türk Milliyetçileri hem okulda hem de yurttan etkinliklerini artırma mücadelesini kazanmaya, komünistlere karşı üstünlük kurmaya başlamışlardı. Çekimlen bir hareket olma yolundaydılar. Yurdun birinci katında 9 nolu odada Ahmet, Metin, Şeref ve Hüseyin her gün her şeye hazırlıklı olarak büyük bir kavgayı

paylaşmaya başlamışlardı. Ahmet bu üç yürekli arkadaşlarına tutununca, daha fazla şeyler yapma gereğini duyuyordu. Hüseyin, onun gibi yeni gelmişti okula. Metin ve Şeref ise ikinci sınıftaydılar.

Türkiye, ihtilalin etkisini kırmaya çalışıyordu. Yeni Anayasa, eski Anayasa'ya göre daha fazla özgürlükler sağlıyordu. Bu da komünistlerin işine geliyordu. Teşkilatlarının çeşitliliğini ve sayısını artırmaya başlamışlardı.

Türk Milliyetçileri de teşkilatlarını güçlendirmeye, yaymaya, öte yandan da partileşmeye çalışıyorlardı. Sola karşı sağ olarak adlandırılan partilerde yer alanlar dâhil, bütün milliyetçiler, yeni bir partinin beklentisi içine girmişlerdi.

Bu hareket sahipsiz kalmayacaktı!

Alpaslan Türkeş...

27 Mayıs 1960 ihtilalinin güçlü albayı! 27 Mayıs sabahı radyolardan, tok sesi ile ilk ihtilal bildirisini okuyan, Milli Birlik Komitesi'nde yer alan, ihtilalin başbakanlık müsteşarlığı görevini üstlenen, ama iktidarın CHP'ye terk edilmesine karşı çıktığı için emekliye sevk edilip yurt dışına gönderilen Alpaslan Türkeş...

1944 Türkçülük olayında, genç bir üsteğmenken tutuklanmış, tabutluklarda tutulmuş, işkencelerden geçmişti Alpaslan Türkeş. Türkçüler arasında efsane bir isimdi. Sürüldüğü Hindistan Yeni Delhi'den 23 Şubat 1963 yılında yurda dönmüş, dava arkadaşları ile birlikte, davası için ilk adım olarak "Huzur ve Yükseliş

Derneği" ismiyle bir dernek kurmuştu. Siyaset yapması çok zordu. Gözler üzerinde, polis gözetiminde, her hareketi izleniyordu. Buna rağmen çalışıyor, didiniyor, Türk Milliyetçileri'ni bir çatı altında toplamaya çalışıyordu. Kapalı ve açık alanlarda toplantılar düzenliyordu. Yanında güvendiği arkadaşları, büyük bir fedakârlıkla çabalıyorlardı.

Türkeş çalışmalarını sürdürürken, Talat Aydemir olayı patlak verdi.

27 Mayıs 1960 İhtilali öncesinde, Demokrat Parti karşıtı çalışmalara katılmıştı Talat Aydemir. Ancak ihtilal olduğunda Kore'de görevliydi. Bu nedenle harekete doğrudan katılamamıştı. Yurda döndüğünde Kurmay Albay rütbesinde olduğu halde Harp Okulu komutanlığına atanmıştı.

Uygulamaları beğenmiyordu. İhtilal yönetiminin yaptığı tutuklamalara ve atamalara karşı çıkmak amacı ile bir direniş örgütlemiş, 22 Şubat 1962 yılında askeri öğrencilerin de desteğini alarak hükümete karşı ayaklanmıştı. Bu ilk direniş hareketi uzlaşma ile sonuçlanmıştı. Ancak, kısa bir süre sonra Talat Aydemir, emekliye sevk edilmişti.

Talat Aydemir, tutuklanmış ancak 10 Mayıs 1962'de çıkarılan özel afla serbest bırakılmıştı. Kızgındı. Demokrat Parti'nin kapanması sonucu iktidara yerleşen CHP iktidarına kızgındı. Bunu hapisten çıktığı gün

İsmet İnönü'ye dönük "İsmet'i asacağım! Sözü ile ortaya koymaktan çekinmemişti.

Talat Aydemir, Anayasa'da öngörülen reformların gerçekleşmediğini öne sürerek, 20 Mayıs 1963'te ikinci kez darbe girişiminde bulundu. Emekli olduğu halde kal-kışmıştı bu harekete. Bu kez yine başarısızlık bekliyordu Aydemir'i. Tutuklandı. Yargılandı ve onunla birlikte hareket eden arkadaşı Süvari Binbaşı Fethi Gürcan ile birlikte idama mahkûm edildi.

Bu ihtilal girişimi Alpaslan Türkeş'i de sıkıntıya soktu. Hiç ilgisi olmadığı halde, darbe teşebbüsüne karıştığı iddiası ile 21 Mayıs 1963'te tutuklandı. Mamak Askeri Cezaevinde, dört ay hücre hapsinde yattı. Yargılama sonucu beraat etti ve 5 Eylül 1963'te tahliye oldu.

Çok karışık bir dönemdi. At izi it izine karıştı derler ya, öylesine... Kurunun yanında yaşın da yandığı, insanların, gençlerin harcandığı...

Darbe girişimi başarısız olan Talat Aydemir'in arkadaşı Fethi Gürcan'ın idam cezası 27 Haziran 1964'te, kendisinin ise 5 Temmuz 1964'te infaz edilecekti.

Onunla birlikte hareket etmek, ihtilale katılmak iddiası ile 1459 Harp Okulu öğrencisi okuldan atıldı.

Konuşmalarda sık sık Alpaslan Türkeş'in adı geçtikçe, Ahmet'in aklına, babasının düşünceleri geliyordu. 27 Mayıs İhtilaline katılan ve Menderes'i deviren herkese düşmandı Ali Emmi. Sonradan ihtilalin dışına itilse

de Türkeş ismi, onu kızdırmaya yetiyordu. Fikrini değiş-tirmek çok zordu.

Eski Demokrat Partili, yeni Adalet Partili Ali Emmi, ihtilal subaylarına dūřmanlıęını her fırsatta dile getirir-ken, onun, okumak üzere İstanbul'a gönderdiği oęlu, taşıdığı fikri birlik nedeni ile yollarını Alpaslan Türkeş'in yolu ile kesiştiriyordu. Bu iřin gelecekte aile içinde so-runlar çıkaracağı o kadar açıktı ki. Üstelik aynı durumda olan aile sayısı hiç de azımsanmayacak derecedeydi.

İstanbul'da ilk kış...

Buranın kışı, bizim memleketin kışına hiç benzemi-yor!

Dilinden dūřmeyen bir söz haline gelmiřti Ahmet'in. Hele řubat ayı geldięinde, yaęmurlu, puslu, zaman za-man karlı İstanbul havası periřan ediyordu onu. Özlü-yordu memleketini. Çok ozlüyordu.

İlk geldiğinde aldığı siyah palto yetmez olmuş, gidip bir de kapūřonlu parka edinmişti kendine. Kaim, uzun bir de kaşkol. Başını mutlaka bir bere ya da şapka ile örtüyordu. Ayağına uzun konçlu bot giyiyor, zaman za-man da pantolonunu konçların içine yerleştiriyordu. Ya-kışıyordu giyimi Ahmet'e. Daha bir heybetli, daha bir gösterişli oluyordu. Bir de bıyık bırakmıştı. Eski Türk bı-yığı... Kalın bıyıkları dudaklarının yanlarından aşağıya doğru hafifçe uzanıyordu. Deęiřmeyen tek řeyi saç ke-simiydi. Yine kısa ve erkek iři...

Hey gözünü sevdiğimin İstanbul'u! Bu ne soğuk böyle! Bizim oralarda palto, parka nedir bilmez kimse. Kış dediğin ocağın on beşinde başlar, Şubatın sonunda biter. Sonra kısa bir bahar ve yaz.

Öylesine kızıyordu ki kendine.

İyi oluyor sana Ahmet! diyordu, "Sen mi memleket-
teyken sıcaktan şikâyet edersin! Al işte!"

Zaman zaman soğuk rüzgârlar esiyordu. Adam uçurur gibi. Gemiler kalkmıyor, elektrikler kesiliyor, telefonlar çalışmıyor, hayat felç oluyordu. Memlekette de eserdi rüzgâr ama bunlarla karşılaştırılmazdı ki!

Kış bastırdıkça "Bahar ne zaman gelecek?" diye soruyor, güldürüyordu arkadaşlarını. Doğudan gelenler daha fazla gülüyordu. Hele İbrahim, kendine has şivesi ile takılıyordu Ahmet'e.

Bu da kış mı gardaş? Sen bizim oranın kışım bir gör hele! Öyle kar yağar ki... diye başlayan muhabbet memleketler arası kış yarıştırmasına doğru sürüp gidiyordu.

Her hafta memleketini aramak zorundaydı Ahmet. Sırf ailece rahat konuşsunlar diye, o zamana kadar gerek görmeyen Ali Emmi, eve telefon çektimişti. Büyük bir ayrıcalıktı zamana göre. Çoğunlukla cumartesi günleri öğleden sonra postaneye gidiyor, ödemeli telefon yazdırıyor ve saatlerce bekliyordu. Babası genelde öğüt veriyordu konuşmalarında. Anasının korkusu ise şehirli sosyete bir kıza tutulmasıydı. Ağlıyordu anası. Her telefondan sonra babasıyla çekiştiğini, onu İstanbul'a

gönderdiği için kızdığını biliyordu Ahmet. Mutlaka aynı cümleleri, aynı kelimeleri kullanıyordu.

Ne gerek vardı sanki okumaya? Dükkanımız, o kadar aramız, varlığımız varken...

Babasının cevabı da hep aynıydı.

Benim çocuklarım okuyacak kadın! Okuyacak ve memleketi yönetenlerden olacak!

Onun sesini duymak isteyen kardeşleri sıraya giriyordu. Onlara derslerini soruyor ve iyi çalışmalarını söylüyordu Ahmet.

Babamızın sözünü unutmayın! Hepiniz okuyacaksınız!

Onu çok özlemişlerdi. Söz arasında bunu sık sık söylüyorlar ve "Ne zaman geleceğini soruyorlardı.

Tatilde! diyordu, "Tatilde!"

Yarıyl tatili yakındı. Zamanın çoğunu ders çalışarak geçiriyordu Ahmet. Çoğu solcu olan hocaların tersliğine rağmen iyi notlar alıyordu. Buna mecburdu. Beş yılın sonunda Orman Yüksek Mühendisi olmak, düşlerine kavuşmak için çalışıyordu. Odasındaki fikirdaşlarını da etkiliyordu çabası.

Zaman buldukça dergiye, İsmet Bey'in, Ahmet Hoca'nın yanına gidiyor, İstanbul'a geldiğinde ilk çaldığı kapıdan feyz almayı sürdürüyordu. Dergide çalışıyordu gönüllü olarak. Ahmet Hoca da dergi müdürü İsmet Bey de, yanlarındaki cevherin, bu fedakâr milliyetçi gencin

farkındaydılar. Onun fikri yapısını geliştirmek için yardımcı oluyorlardı.

1964 Yılı bilinmezlerle ve karmaşayla gelmişti. Öyle de sürüp gidiyordu.

En büyük ideali Orman Yüksek Mühendisi olmaksa ondan sonraki boks öğrenmekti. Görüşünün dergilerini ve gazetelerini öncelikle okuduktan sonra, günlük gazetelerin spor sayfalarını okur, boks haberlerini takip ederdi Ahmet. Maalesef okulun boks kulübü yoktu. Ama bu engellemedi onü. Ahmet Hoca'nın yardımını istemiş, onun tanıdığı biri vasıtasıyla, İstanbul Boks İhtisas Kulübüne kaydolmuştu. Daha ilk antrenman günü, fiziği ve kuvveti ile dikkati çekmiş, hocası onun üzerinde özellikle durmak gerektiğini düşünmüştü. Artık haftada üç gün, akşamları, okul sonrası, boks yapıyordu Ahmet. Birkaç arkadaşını daha çekmişti ardından. Birlikte gidiyorlardı antrenmanlara.

Ahmet, çok yakında adının "Boksör Ahmet" olarak duyulacağını hesaplıyordu.

Ama aklına bile getirmediği bir lakap onu bekliyordu.

Y arıyı 1 tatilinde eve gitmişti. Hem de hiç zaman geçirmeden.

İlk gidişin güzelliğinde. İlk dönüşün heyecanında. İstanbul'da karakış sürerken, kendini baharın içinde bulmuş, çok sevinmişti. İstanbul'da kavgaya sürerken ilçesindeki huzuru özlemişti.

Gözyaşları, gurur ve sevgi sözleri ile karşılanmıştı. Kapının önünde, bütün ailesi, hatta akrabaları, komşuları...

Ne kadar da büyümüşsün!

Bıyık da bir yakışmış ki!

İlgiden sıkıldı Ahmet. O, duygularını kısıtlı yaşamaya alışmıştı.

Uzaktan gelenin içinde garip bir merak duygusu oluşur. Ne değişmiş, kime ne olmuş? Küçük ayrıntılar bile sorgu sebebidir. Dört bir yanı kolaçan etmek ve sorular sormak, bilinen bir tepkidir.

Odası, eşyaları, kitapları olduğu gibi duruyordu. Her yana baktı sanki ilk kez görmüş gibi. Uzun bir yolculuk, üç vasıta değiştirmişti. Çok yorgundu. İyi bir banyoya ve uykuya ihtiyacı vardı. Banyo hazırды mutlaka, ama uyumasına izin verilmeyeceğini biliyordu. Önce onun için özel hazırlanmış yemekler yenecek, sonra anlatılacak...

Evin içinde bir küçük banyo vardı. Odun sobası ile ısınan bakır kazanlı bir banyo. Genelde orası yakılırdı. Bir de özel günler için ayda bir kez yakılan, bahçedeki hamam! Evet! Özel hamamları vardı. Evden ayırdı. Özel yapılmış çok büyük bir sobası, büyük kazanı, tecrit edilmiş duvarları ile sıcacık olan, bütün yorgunluğun, kırım düşmanı hamam. Hamamı özlediğini söylemiş, anası hemen yakmıştı.

Deden de burada! demişti babası, "Amcanlarda! Eğer bugün bize gelmezse, varıp elini öpersin!"

Tamam baba!

Uyuması ne mümkün! Ziyaretler bir başlayınca...

Ama hamama girerse bir...

Ne güzel bir memleketim var! diye düşünüyordu, "Karakışın ortasında, parkama sarılmış, kaşkole dolanmış yaşarken, bugün güneşli bir havada, ceketle gezebiliyorum!"

İstanbul! İstanbul'u oradaki hayatı, ortamı, arkadaşlarını düşününce içi bir tuhaf oluyordu. İkiye bölünmüş bir hayat gibi. Oradayken burayı özlüyorsun, buradayken orayı! Ne zamana kadar böyle olacağı, bir yanın diğer yana üstün gelip gelmeyeceği, bunun ne zaman olacağı belli değildi şimdiden. Ama bir gün olacaktı. Şimdi sorsalar "Memleketim" derdi düşünmeden. Burası başkaydı.

Aklının bir köşesine yazdı.

Lisedeki hocalarımı da ziyaret etmeliyim! Onlarla konuşacak çok şeyim var! Hele Aydın Hoca...

Ona gönderilen selamları iletmeli, aldığı küçük armağanları..."

Ahmet'ti o! Kendinden bekleneni vermeliydi!

Örnekti. Örnek gösterilendi. İlçeden üniversiteye okumaya giden ilklerdendi.

Çok güzel geçti kısa tatili. Günler yetmedi. Ne anlatacakları bitti, ne dinleyecekleri. İlk seferin etkisi ile olsa

gerek, zaman çok hızlı geçiyordu. Hemen herkesi ziyaret etti. Konuştu, anlattı. Ayrılmadan önce de veda ziyaretleri aldı önemli bir zamanını.

Anasının serzenişleri bitmedi. Muazzez kıza övgüler düzerek Ahmet'e yakıştırması da! Babası ise yalnızca "Oku!" dedi.

Ayrılık çok zor oldu yine. Gözyaşlarının sonu gelmedi. Çok ağladı anası. Ahmet ne derse desin ağladı!

Yeni bir dönem...

Sarışın bir kızın varlığı rahatsız ediyordu Ahmet'i. Bakışları, yakıcı bakışları... Duruşu, kendine güveni ve neredeyse, hâşâ "Yüksek dağlan ben yarattım! Alçakları kendiliğinden oldular!" duruşu... Davranışları...

Çok güzel, çok alımlıydı. Üstelik bunun farkındaydı!

O kadar rahattı ki! Ahmet'in kaldıramayacağı, kabul edemeyeceği kadar rahat! Anlayamayacağı kadar rahat! Erkeklerle özenen, erkek gibi hareket etmeye bayılan, cebinde taşıdığı, kaçak Amerikan sigarasını pervasızca tüttüren, modayı yakından takip etmekle mutlu bu sarışın kız çok rahatsız ediyordu Ahmet'i! Okula başladığı günden beri dikkatini çekiyor, zaman zaman bakışları çakışıyor, yolları, dersleri kesişiyordu. Kız, Ahmet'e öylesine derin bakışlar fırlatıyordu ki! Tek yanlı bir sinyal... O kadar! Karşılığı...

Aldığı aile terbiyesi, yöresel tavır nedeni ile doğrudan, gözlerini dikip bakamaz kızlara Ahmet. Gençliğin atadığı bütün dürtülere rağmen dikkatlidir. Hep böyle

olmuştur. Memleketinde, yaşadığı küçük çevrede her davranış dikkat çeker. Bir kez yakalanmak bile yeterlidir, isim almak için. Kızlar daha da şanssızdır tabii.

Aile içinde en çok konuşulan, uyan sebebidir davranışlar. Aileye söz gelmemelidir. O nedenle karşı cinse ilgi duysa da pervasızca bakamaz Ahmet! Kaçamak bakışları tercih eder. Gençtir sonunda.

Bakmamak, dikkat etmemek mümkün değildi. Dikkat çekecek derecede güzeldi kız. Bir o kadar da alımlı. Kılığından nefret etse de, davranışlarını beğenmese de...

Ah! der zaman zaman Ahmet içinden, "Keşke böyle olmasaydı da..."

Sonra kendi kendini düzeltir.

Olsa ne olur olmasa ne olur Ahmet? Sen buraya okumaya geldin! O kadar?

Anasının uyarısı kulağına küpedir.

Sakin bir sosyete kızma tutulup...

Tutulmak sevdanın karşılığıdır. Bilinen ve yaşanan bir gerçek olsa da sevdanın adını söylemesi kolay değildir. Oysa İstanbul'da sevda hızlı ve çekinmeden yaşanmaktadır.

Gençtir Ahmet!

Tavırları gibi okuması da darmadağınktı ki Işık'ın, kızın adı buydu, o dönem birinci sınıftan ders alıyordu. Oysa ikinci sınıfta olmalıydı. Garip tavırları vardı. Bu tavırlarını takınıp dikkat çekmeye bayılıyordu. Adeti

olduğu üzere erkenden gelip amfinin en arka sıralarından birinin, koridora açılan sıra ucunda yer tutar, sonradan gelenlere engel çıkarmak en çok yaptığıydı. Öylesine yayılır, öylesine rahat otururdu ki sıraya, sanki başka kimse girmesin isterdi. İyi yanı ise, özellikle en arka sıraları tercih etmesiydi.

Amacı okumak olan Ahmet, hep ön sıralara otururdu. Bu seçimde çıkabilecek olaylara karşı bir önlemin etkisi de yok değildi. Arkadaşlarını da ön sıralara oturmaya, dersi dinlemeye zorlardı.

Gurup olarak gelen solcu militanların seçimi ise tam aksi olurdu. Onlar arkalarda kendilerini daha emniyetli hissediyorlardı. İki gurubun sayılan neredeyse birbirlerine yakın olduğu halde, değişik bir çekince içindeydiler. Uzun zamandır kavga, çatışma olmamıştı. Ama bu durumun fazla sürmeyeceği, mutlaka üstünlük denemeleri olacağı biliniyor, bekleniyordu.

Her zaman yaptığı gibi derneğe uğramış, toplantıya katılmış, biraz geç yatmıştı Ahmet. Üstelik nöbet sırası sabah yakın saatlere denk gelmişti. Her gün sıra ile nöbet tutma, yapılacak bir kalleş baskına karşı önlem alma sistemi sürüyordu.

Arkadaşları zorla uyandırmış, kahvaltı yapmadan ayrılmışlardı yurttan. Birlikte çıkmışlar, okula birlikte gelmişlerdi. Ders hocasının hemen önünden girdiler derse. Hep birlikte sınıfa girmeleri bile bir güç

gösterisiydi. Aynı zamanda yalnız yakalanmamak için önlem. Genelde birbirlerine yakın oturlardı sınıfta.

Her zaman oturdukları yerler, doluydu o gün. Mecburen, basamakları hızla çıktılar. Bir yandan da boş yer arıyorlardı gözleriyle. Üzerlerindeki kem bakışlara ay-nen karşılık vererek çıktılar merdivenleri. Grup halinde oturacakları kadar boş yeri bir arada bulamadıkları için, boş buldukları yerlere oturmak zorunda kaldılar.

Ahmet hiç istemediği halde, Işık'ın oturduğu sıranın başında durdu. Baştaki iki koltuğun hemen yanında, birkaç koltuk boştu. İşaret etti ardındaki arkadaşlarına. Üç kişi onunla birlikte, sıraya yöneldiler. Işık, oturuşunu hiç değiştirmemiş, yol verme zahmetine bile katlanmamıştı. Kimsenin o sıraya girmesini istemiyor gibiydi.

Kısa bir süre kendiliğinden geçit verilmesini bekleyen Ahmet, beklediği olmayınca, izin istedi geçmek için. Işık, gözlerini neredeyse kızgınlıkla dikti üzerine. Ardından gelenleri de görünce, adeta "Neden beni rahatsız ediyorsunuz!" dercesine baktı.

Zengin ailesinin, her istediğini yaptığı küçük bir kızın, oyuncaklarını paylaşmama içgüdüünün yansıması vardı yüzünde. Ah* met bir kez daha seslendirdi izin isteğini. Hoca derse başlamıştı. Böylesi sıradan bir iş için laf yemek istemiyordu Ahmet.

Üzerinde yakası kürklü açık renk bir kaban vardı Işık'ın. Sınıfın soğuk olmasından olsa gerek onu çıkar-mamıştı. Amerikan kotunun paçalarının içine

sokulduğu, kaliteli, yine kabanının rengindeki pahalı çizimleri dikkat çekiciydi. Hemen yanında, Ahmet'in sı- nıfta ilk kez gördüğü bir başka kız vardı. Aynı Işık'ın kı- lığında... Yapısında... O da devasa boylu delikanlıya keskin bakışlar atıyordu. İsteksizce verilen yoldan, ba- kışlara aldırmadan ilerlemeye çalıştı Ahmet. Tam o sı- rada yanındaki kızın Işık'a "Bu kim?" diye fısıldadığını duydu. Işık'ın ne cevap vereceğini özellikle merak ettiği için ağırlaştırdı hareketlerini. Kulak verdi. Duyduğu ce- vap karşısında afalladı!

Bu mu o?

Hıhı!

Yerine otururken hala duyduğuna bir anlam veremi- yordu Ahmet. Ne demekti bu? Işık neden böyle söyle- mişti. Eğilip sorsa... Arkadaşlarının dikkatini çekmek is- temiyordu. Kızın aldırmaz yapısı, çok ters bir cevap vermesine sebep olur, tartışma başlayabilirdi. Kimseden korkmayan, delikanlılığını korkusuzluğunu defalarca göstermiş olan Ahmet, çekindi. Işık'tan çekindi. Vaz- geçti sormaktan. Nasılsa bir fırsat bulur...

Kendini derse vermeye çalıştı. Gecenin yorgunluğu ve az önceki olaydan sonra bunu pek başaramadı. Dik- kati dağılmıştı. İyice çöktü yerine. Defterini, kitabını yanlığa bıraktı. Gözlerini yumdu. O sırada kendisini dik- katle izleyen iki kızın bakışlarını görmüyordu.

Sonra biraz kendine geldi. Derse verdi kendini. Söy- lenen söz canını sıkıyordu. Nerden çıktığını merak

ediyordu. Dersten sonra bu konuyu Işık'la konuşur, ya kendi sorar, ya da birini gönderirdi kızın yanına. Hala bir anlam veremiyordu ve yanlış duyduğunu düşünüyordu. "Komando!"

Teneffüs zili çaldığında, koridorda bir sigara içme ihtiyacı duydu Ahmet. Arkadaşları ile birlikte dışarı çıkmak için doğruldular. En başa oturmasına rağmen, iki kız kıpırdamadılar yerlerinden. Yüksek sesle gereksiz konuşmalarla, şakalarla konuşmayı sürdürdüler. Ahmet sinirlense de bir şey söylemeye niyetlenmedi, ama aynı sırada oturan kızlardan biri çıkıştı.

İzin verseniz de çıksak! Sohbeti ya dışarıda yapın ya da biz çıktıktan sonra...

Işık sertçe sözünü kesti bunu söyleyen kızm.

Öndeki koltuğa atlayıver canım! İlla da bizi rahatsız etmen gerekmez!

Bazıları yapardı bunu. Ama geçmeye çalışan kızm eteği vardı üzerinde. Bu şekilde ön tarafa atlaması mümkün değildi. Zaten denemezdi de. Bu, herkesin yapacağı bir davranış değildi.

Dayanamadı Ahmet! Saygısızlığa, haksızlığa alışmamıştı. Haklı olanın yanında yer alacaktı. Üstelik geçmesi engellenenlerin arasındaydı. Setçe baktı Işık'ın gözlerinin içine.

Hemen toparlanın ve yolu açın! dedi yüksek sesle. Kız beklemediği bu tepki karşısında donup kaldı. Birkaç

kişinin daha sesi çıkınca, kalktı iki kız yerinden. Ahmet çıktı. Kapiya doğru yürürken şu fısıltı geldi kulağına.

Faşist ne olacak!

Aslında solcu değildi Işık. Guruba da katılmıyordu. Nerden kulağına çalmdıysa, adeta moda olan bu sözü söyleyivermişti. Hem de Ahmet'e! Bunu militan solcular bile yüzüne karşı söylemeye cesaret edemezlerdi.

Kızlarla dalaşmaz, karşılık vermezdi Ahmet. Kendisine yakıştıramazdı böyle bir hareketi. Ama dayanamadı. Hemen döndü geriye, hızla çıktı merdivenleri.

Ne dediniz siz?

Kızın korkusu gözlerinden okunuyordu. Söz ağzından çı-kıvermişti, ama o çok pişmandı. Birkaç adım attı geriye doğru. Yaklaşan fırtınaya karşı çaresizdi. Ne olacağını bilmiyordu.

Böylesi ortamlar provokatörler için bulunmaz fırsattır. Aslında haklı ve haksız tarafların olduğu, birinin diğerinden özür dilemesi yoluyla çözülebilecek basit bir sorun, büyüyüp siyasi bir çatışma haline dönebilir. Olayı kaşımak, ideolojilerine uygun bir propaganda ortamı doğurabilir. Karmaşayı büyük bir mutlulukla tetikleyenler için uygun ortamları kollamak bir görevdir.

Işık, sol grup içinde birkaç arkadaş edinmişti ki beş kişilik bir grup hareketlendi o yana doğru. Sonra diğerleri...

Ahmet, Işık'ı solcuların arasında görmemişti hiç. Kılığı ve tavırları ile tarafsız, onların "Ot" tabir ettiği

öğrencilerden sanıyordu. Örgütlenen solcuların derneği olan Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun, kısa adıyla FKF'nin, fakülte başkanı olduğu bilinen genç en baştaydı. Tamer... Dikildi Ahmet'in önünde. Bu arada Milliyetçi, gençler de gelip saf tuttular. Tartışma siyasi kavgaya dönmek üzereydi.

Büyük bir saçmalıktı. Ülkenin geleceği olan gençler kavga etmek, birbirlerini hırpalamak için adeta bahane arıyor, fırsat kolluyorlardı. Bugün, orada, kavganın önüne geçebileceği gibi yanlış bir fikre kapıldı Ahmet. Sonuçta, sıradan, yüzde yüz haklı olduğu şahsi bir olaydı. Tartışılacak bir yönü bile yoktu. Konuşarak çözülebilirdi. Edeceği sözlerin karşı tarafı cesaretlendireceğini düşünmemişti.

Bak arkadaş! Sen neler olduğunu biliyor musun? Bu bir... 'Siyasi mesele değil!' diyecekti. Sözüünü kesip diklendi karşısındaki. Başkan olduğunu göstermek ihtiyacı duymuştu.

Ben senin arkadaşın değilim lan! dedi biraz daha diklenerek, Tamer. Ahmet'in boyuyla dengelendiği iki basamak yukarıdaki merdiven basamağında, "Hiçbir faşistin arkadaşısı değilim! Burada Hitler, Mussolini yönetimleri sökmez. Burası Orman Fakültesi! Haddinizi bileceksiniz! Yoksa..."

Ahmet'in ardındaki Osman hareketlendi.

Yoksa ne olur lan, Rus Uşağı!

Kargaşa artmış, itiş kakış başlamıştı. Atılacak ilk yumruk büyük bir kavgayı getirecekti ardından.

Işık, yaptıklarının ulaştığı dereceden rahatsız olmuştu ama yine de kendisinden yana olan guruptan ayrılmıyor, kendisini korumak adına hareketlenen arkadaşlarının ardında duruyordu. Ahmet, Osman'ı engelledi koluyla. Arkadaşlarını da susturdu. Karşısında kilere döndü.

Bakın! dedi "Amacımız kavga değil! Burası kavganın yeri değil. Yanlış bir davranış, yapılan bir hakareti..."

Sözünü yine bitiremedi.

Amacınız kavga olsa ne yazar lan?

Ahmet tanınıyordu. Etkinliği biliniyordu. Gücü de... Buna rağmen böylesi bir dikilme şaşkınlık yaratmıştı. Bu cesareti ne zamandır gösteremeyen solcular, nasıl olmuştu da...

Ahmet düşünüyordu.

Ya çok büyük bir karşı hareket planladılar ve bunun ilk provasını yapıyorlar. Bu sınıfta ortaya çıkacak gerilimi bütün fakülteye, belki de üniversiteye yayacaklar! Ya da benim için özel bir hareket planladılar ve bunu uygulamaya koydular!

Romantizmi öldüren, romantizm katili bir çağa denk gelseler de gençtiler onlar! Bir yandan ideallerinin peşinde koşabilirler, öte yandan yürekleri sevgilere yelken açabilirdi. İşte o an anladı Ahmet bu hareketin sebebini. Işık adındaki bu havalı, aldırılmaz kıza karşı bir gösterinin

içinde yer almak üzereydi, farkına varmadan. Solcuların başkam, Tamer, kıza yangındı. Önüne çıkan ilk fırsatta kendini göstermek üzere, onun korumacılığına çıkmıştı.

Gülümsedi Ahmet! Şaşkın bakışlar arasında gülümsedi! Elini uzattı karşısındakinin omzuna. Onun irkilmesine aldırmadan dokundu. Sesini iyice alçalttı.

Anladım seni! dedi, "Derdini anladım! Delikanlının halinden anlanz! Bak keyfine! Bugün senin günün olsun, ama sakın bir daha karşıma çıkma. İkinci seferde affetmem seni!"

Başka kimse bir şey anlamadı. Belki iki erkek, bir de Işık! Belki...

Ardına döndü Ahmet. Tamer şaşkın... Birkaç solcu laf atmaya hareketlendiler. Onları durdurdu Tamer. Bugün değişik bir şeyler olmuştu. Ahmet'in söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Nasıl anlamıştı acaba? Zaman kaybetmeden Işık'la ilgilenmeye yöneldi. Bu fırsatı bulamayabilirdi.

Ahmet, arkadaşları ile birlikte kapıdan çıkarken Osman kızgınlıkla çıktı ona.

Neden vazgeçtik kavgadan? Bu bir fırsattı! Neden?

Ahmet cevap vermeden cebinden Bafra paketini çıkardı. Bir sigara alıp yaktı. Arkadaşlarına da uzattı. Alan aldı. Can sıkıntısı ile türtürmeye başladılar. Bir köşeye çekildiler. Hala gülüm-süyordu Ahmet. Osman'a döndü. Kendisinden beklenmeyecek bir söz etti.

Ucuz atlattık!

Ne? Asıl onlar ucuz atlattılar. İyi bir dayak atacaktık onlara. Yanlış yaptın Ahmet!

Yanlış mı? Ne yanlış? Neden kavga edecektik bugün?

Neden olacak? Bu nasıl soru? diye söz karıştı Hüseyin!

Ahmet tekrarladı sözünü.

Bugün, sınıfta bu adamlara çok iyi bir dayak atabildik! Ama neden kavga edecektik, farkında mısınız?

Kimse konuşmuyordu. Bilinen bir cevabı vermenin anlamsızlığı ortadaydı onlara göre. Sigarasından derin bir nefes çekti Ahmet. Havaya doğru üfledi. Sonra açıldı.

Biz Türk Milliyetçisiyiz! Ülkümüz var bizim! Yüce bir ülkemiz! Kavgamız yiğit bir kavga. Hep yiğit olmalı. Delikanlı ve mert olmalı. Kızların adının karışacağı bir kavga bana yaramaz. Tamer'in amacı, gönlüne düşen Işık'a hava yapmak, onun gözüne girmektir. Babamın bir sözü vardır, hiç çıkmaz aklımdan. Derdi ki 'Sevda söz konusuysa, akan sular durur!'. İşte o nedenle durdum ben! Varsın havasını atsm Tamer! Varsın bir gün ezilelim. Ama bir delikanlı muradına ersin sayemizde!

Böyleydi Ahmet. Anlamak zor olurdu zaman zaman.

Arkadaşları onu anlama çabasımdayken, onun derdi, Işık'ın ona söylediğindeydi.

Hadi solcuların hatta artık sosyetik takılanların "Faşist" yakıştırmalarına alışmıştı artık. Onlara kalsa herkes faşistti. Ama bu "Komando" nereden çıkmıştı.

Askeri bir terimdi. İkinci Dünya Savaşı sırasında, İngilizler kurmuşlardı ilk komando birliklerini. Ardından Filistin Kamplarında komando eğitimi verildiğini yazmıştı gazeteler. Türk Ordusu da komando birlikleri kuruyordu yeni yeni. Ama bir Türk Milliyetçisine "Komando" demek!

Bana 'Komando!' dedi

-"Kim?" diye sordu Osman.

O kız, Işık! Önünden geçerken, yanındaki kıza beni gösterip 'Komando' dedi! Nerden çıktı bu? "Sen komandosun da ondan!" "Ne diyorsun sen Osman? Nerden çıktı bu?"

Bu kez gülme sırası Osman'a gelmişti.

Komünistlerin düş dünyası çok zengindir Ahmet! Uydurmaya, kaydırmaya bayılırlar. Bükemedikleri bileği öpmek yerine, yıpratmayı, kirletmeyi bir de büyütmeyi tercih ederler. Denir ya 'Düşmanını büyüt ki başarın da büyük görünsün!' Onlara karşı çıkan herkese 'Faşist' demelerinin gerekçesi de budur. Komünist değilsen, tartışıyorsan, fikir üretiyorsan, susmuyorsan, faşistsindir. Sen bu okulda, yurttta yaptıklarınla, varlığınla çok etiledin komünistleri. Gerilemelerini sağladın. Bugün aldığın tavır bile değişikti. Neden yaptın bunları? İnandığın değerler için değil mi? Hayır! Komünistlere göre sen

eğitilisin. CIA veya başka bir faşist örgüt tarafından komando eğitimine tabii tutuldun ve burada görevlendirildin!

Şaşkınlıkla ne diyeceğini bilemedi bir an!

Ama bu saçmalık!

Komünizmin kendisi saçmalık değil mi?

Öyleydi. Ütopik düşlerin ideolojisiydi komünizm. Olmayan, olmayacak dünyanın özlemiydi. Üstelik Rus Emperyalizmini gölgeleyen, Rus işgallerine perde olan bir gerekçe olarak uydurulan bir reklamdı. Sloganları, çağrıları saçmaydı.

Bütün dünya işçileri birleşin!

Bunu söylerken birleştirici görünürdü. Ama "Halklara özgürlük!" sloganıyla bölücüydü. Kan rengi bayrakların üzerine işlenen orak-çekiçler, en baştan esaret kabulünün işaretiydi. Birbirleri ile anlaşılamayan fraksiyonları ise kavgacılığın... Millet kavramına, din anlayışına, aile ve sosyal yapıya ait değerlere, geleneklere karşı gelmeyi maharet ve gelişme sayıyordu.

İnsan sevgisi ve barış üzerine söylevler yüklüyken, nasıl olur da savaş ve kanlı devrim nutukları, bunlarla birlikte atılabilirdi? Bu kadar tezada göz yummanın gerekçesi neydi?

Üstünlük savaşının iki parçaya böldüğü dünya huzursuzdu. Birbiri ile didişen, aralarına kan girmiş iki parça. Kapitalizm ve komünizm! İkisi de acı ve yokluğu, sınıf çatışmasını, kan ve ölümü çağırıyordu tavırları

ile. Kapitalizmin temsilcisi ABD, Komünizmin temsilcisi Rusya ve Çin... Küçük biraderler olarak Arnavut'un Enver Hoca'sı, Yugoslavya'nın Tito'su, Romanya'nın Çavuşesku'su, Küba'nın Castro'su...

Türk Milliyetçileri, bütün bu yabancı ideolojilere karşı çıkıyordu. Üstelik "Dünya Türklüğünün Birleşmesi" gibi büyük bir "Turan" idealinin peşindeydiler. Türkçü Fikirlerin öncüsü Ziya Gökalp'in deyişiyle,

"Zemini mefkure, seması hayal

Bir gün gerçek fakat şimdilik masal... olan Turan düşüne yüreklerini bağlamışlardı."

Aklına bile gelmeyecek bir lakaptı.

Ali Emmi'nin oğlu Ahmet, "Komando" olup çıkmıştı.

SOĞUK SAVAŞ DÜNYAYI ISITIRKEN...

Osmanlı Devleti olarak katıldığımız Birinci Dünya Savaşı sonunda taşlar tam yerine oturmamıştı. 1917 Rus Devrimi doğu sınırlarımızdaki savaşı bitiren bir gelişme olarak çıkmıştı karşımıza. Üstelik Kurtuluş Savaşı boyunca, Türk-Sovyet ilişkileri, değişik boyutlara ulaşmıştı. Hatta silah ve yardım aldığımız ülke olmuştu Sovyetler.

Sovyetler Birliği'nde 1922 yılına kadar süren iç savaş, Bolşeviklerin galibiyeti ile sona ermiş, dünya yeni bir rejimle böylece tanışmıştı.

Türkiye Cumhuriyeti adını alan yeni Türk Devleti, ilk Dünya Savaşı'nda iğreti kalmış taşları yerine tam

oturtmak üzere çıkan İkinci Dünya Savaşı'na girmemiş, ama o dönemi çok büyük sıkıntılarla geçirmişti. Garip ittifaklara tanık olan bu savaştan sonra, özellikle 1947 yılından sonra başlamıştı dünyanın kamplaşması. Bu dönemin adı tarihe "Soğuk Savaş" olarak geçecek, tarafların reisi durumunda olan ABD ve Sovyet Rusya, doğrudan cephe savaşı yapmak yerine güçlerini başka yöntemlerle deneyeceklerdi. Çok hızlı bir silahlanma yarışı başlayacak, ardından bu iki ülke uzayda da yarışa kalkacaktı. Nükleer başlıklı füzelerle oynanan tehlikeli satranç oyunu sürerken, dünya gerginlikten kurtulmayacak, değişik ülkelerde güç savaşları çıkacak, kendi adına bağımsızlık ve özgürlük savaşı verdiğini sanan pek çok millet, silahların denendiği ideolojik paylaşım adına kan dökeceklerdi. İç savaşlar çıkacak, uydu devletler oluşacak ve casusluk faaliyeti en üst seviyede sürecekti!

Sıkıntılı bir bölgede yer alan, üstelik Sovyetler Birliği'nin komşusu olan Türkiye, bir de NATO üyesi olmasının verdiği yapılanma ile soğuk savaştan en çok etkilenen ülkelerden biriydi. KGB ve CIA ajanlarının at koşturduğu, karanlık planların uygulamaya konulduğu şanssız bir ülke... Huzuru arayan, hak eden, ama bir türlü bulamayan bir ülke... Üstelik beceriksiz politikacıların elinde hırpalanan bir ülke!

En büyük oyunlar gençler üzerine planlanıyordu. Heyecanlı, enerjik, bağımsız üniversite gençliği hedefti. Komünist faaliyetler, Rus ve Çin yanlısı gençleri birer

ideoloji uşağı haline getiriyordu. Ne söylenirse inanan, ne buyrulursa yapan, kendini harcamaktan çekinmeyen, tutsağı olduğu ideolojiye körü körüne bağlı olan bir gençlik, etkilenmenin anlamını bile bilmeden, etkileniyordu. Meydanı boş bulmuşlardı.

Oysa Türk Milleti'nin güçlü yapısı, bu boşluğu dolduracaktı. Devletin geleceği söz konusuydu. Milletini seven insanlar bir araya geliyor, teşkilatlanıyor dernekler kuruyorlardı. Yazıyorlar, uyarıyorlar, kurtuluş reçeteleri hazırlıyorlardı. Türk Milliyetçileri oynanan oyunların farkındaydılar. Buna karşı durmak için çırpınıyor, mücadele yöntemleri geliştirmek için çalışıyorlardı.

Olaylar gittikçe büyüyordu. Türkiye gittikçe karışıyor, kanlı bir oyunun içine çekiliyordu. Geleceğe bakma çabasmdakiler, orada, karanlık bir tünel görüyorlardı. Üstelik ucunda ışık yoktu bu tünelin.

Çar Deli Petro'nun varisi olan Sovyet Rusya'nın. Türk Boğazlarını ele geçirme ve sıcak denizlere inme düşünün önündeki en büyük engel Türkiye'ydi. Batıda ve doğuda, çevresinde bir devletler kalkanı kurmuştu Sovyet Rusya. Bulgaristan, Romanya, Polonya, Çekoslovakya ve Macaristan Rus Tankları tarafından çiğnenmişti. Doğuda Ermenistan, Azerbaycan ve Gürcistan sınırı komşularımız olmasına rağmen birer Sovyet devletiydiler. Bölgede, ordusu en güçlü NATO ülkesi olan Türkiye'nin komünist saldırının ve kültür emperyalizminin ana hedefinde bulunması şaşılacak bir durum

değildi. Yetmezmiş gibi NATO müttefikleri olan Yunanistan'la da sorunları vardı.

Kıbrıs'ta 1950'li yıllarda başlamış olan sorunlar, artarak devam ediyordu. Kıbrıs bir türlü Türkiye'nin gündeminden düşmüyordu. Çözüleliyordu da. Yunan ideali olan ve adayı Yunan Adası yapma hevesi ile şekillenen ENOSİS tehlikesi sürüyordu. 1959'da imzalanan Londra ve Zürih Anlaşmaları ile kurulan, Türklerin ve Rumların birlikte yaşayıp yönettikleri Kıbrıs Devleti de sorunlara çözüm olmamıştı. Altmışlı yıllar Kıbrıs olaylarının tırmandığı yıllardı.

Rumların kurduğu EOKA örgütü Türklere karşı planlı saldırılar yapıyordu. İşler anlaşmalarla ve görüşmelerle çözölmez hale gelince Türk Hükümeti bir şeyler yapma gereğini duydu.

21 Aralık 1963 tarihinde Türk jetleri, Kıbrıs Semaalarında uyarı uçuşu yaptılar. Bu, Türkiye'nin kararlılığını göstermesi bakımından önemliydi. Olaylar biraz durulsa da sona ermedi.

Dört yanı ateş çemberi içindeki Türkiye, içinden de yanmaya başlamıştı.

Türk Milliyetçileri, komünist tehlikeye karşı teşkilatlanırken, başı 22 Ocak 1963'de İzmir'de kurulan "Türkiye Komünizmle Mücadele Derneği" çekiyordu. Ankara, İstanbul, Adana, Bursa, Konya ve birçok şehirde şubeler açmıştı bu dernek.

Başka bir dernek... Kısa adı MTTB olan Milli Türk Talebe Birliği, 1916 yılında, I. Dünya Savaşı sırasında Dar-ül Fünun, yani üniversite öğrencileri tarafından kurulmuş, Türkçü, milliyetçi düşüncenin ilk temsilcilerinden olmuştur. 1936 yılında kapatılan bu dernek, 1946 yılında yeniden faaliyete geçmiş, o günden itibaren mücadelenin içinde aktif olarak yer almıştır.

Türk Milliyetçiler Derneği, Türkçüler Derneği ve daha birçok dernek Türk Milleti'nin bekası için mücadele etmeye başlamıştı. Birbiri ardına pıtırak gibi çoğalan komünist dernekler ise ortalığı kızıştırmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı.

1964 yılı Türk Milliyetçiliği için çok önemlidir. Alpaslan Tür-keş ve Muzaffer Özdağ başta olmak üzere birçok Türkçü, fikirlerini anlatmak ve yaymak üzere harekete geçtiler. Bunun yansıması bütün yurttaki karşılık buldu. Türk Milliyetçileri yeni lideri ile tanışıyor, o güne kadar süren dağınık teşkilat yapısına birliktelikle son verme dönemi başlıyordu.

O tarihlerde Kıbrıs yeniden gündeme geldi.

Türkiye Kıbrıs'taki olayların ve Türklere karşı saldırıların durmaması üzerine 1960 tarihli "Garanti Anlaşması"na dayanarak, 7 Haziran 1964 tarihinde gerçekleştirmek üzere, Kıbrıs'a çıkarma yaparak, müdahale karar almıştı.

Ama Amerikan'ın bu karara tepkisi çok sert oldu.

5 Haziran 1964 Türkiye için kara bir sayfa olarak geçti tarihe. Amerika'dan bir mektup geldi.

Gelecekte "Johnson Mektubu" diye anılacak olan mektup, dost bilinen, NATO ortağımız Amerikan Başkanı'ndan geliyordu. Mektup metni o tarihlerde tam olarak açıklanmadı. Açıklanmaya cesaret edilemedi. Sonraları gazetelerde yer alan bu mektup ağır hakaretler içeriyordu.

ABD Başkanı Johnson mektubunda şu noktaları belirtiyordu:

Türkiye, Garanti Antlaşmasını tam işletmeden adaya müdahale kararı almıştır. Türkiye, henüz müdahale hakkını kullanamaz. Türkiye tarafından Kıbrıs'a yapılacak askeri bir müdahale, kendisini Sovyetler Birliği ile bir çatışma durumuna sokabilir. Türkiye, NATO'lu müttefiklerine danışmadan, onların rıza ve onayını" almadan böyle bir harekete giriştiğine göre, acaba NATO'nun Türkiye'yi savunma yükümlülüğü var mıdır? Türkiye bu noktayı herhalde düşünmedi. Türkiye ile Amerika arasında mevcut 12 Temmuz 1947 tarihli yardım antlaşmasının 4. Maddesine göre, Türkiye, Amerika'nın vermiş olduğu silahları Kıbrıs'a müdahalede kullanamaz. Çünkü bu silahlar Türkiye'ye savunma amacı ile verilmiştir. Ayrıntılı görüşmeler için Türkiye Başkanı Washington'a gelirse, Başkan Johnson bundan memnun olacaktır."

Yani Amerikan Başkanı diyordu ki "Ben sana silah hibe ettim. Ama bu silahları Kıbrıs'ta kullanamazsın. Çünkü bu silahlar benim." Bu aşağılayıcı tanımdan sonra başbakanı da ayağına çağırıyordu Amerikan Başkanı. Bu, tam bir müstemleke zihniyetiydi.

Bu mektup Türkiye'de büyük tepki gördü. Adeta bir milat oldu. Bundan sonra Amerikan karşıtı olaylar arttı. Amerikan düşmanlığı hemen her fırsatta dile getirildi halk tarafından. O artık "Dost Amerika" değil, "Çirkin Amerika'ydı"

Zamanın başbakanı olan İsmet İnönü, bu mektuba cevabi bir mektupla karşılık verdi. Şunlar yazıyordu mektupta.

Mektubun 'gerek yazılış tarzı, gerek içeriği' Amerika'nın Türkiye gibi bir müttefiki için hayal kırıcı" olmuştur. Bu son teşebbüs ile 1963 sonundan beri Kıbrıs'a askeri müdahale ihtiyacı dördüncüdür ve Türkiye bu işin başından beri Amerika ile danışma halinde bulunmuştur. Kıbrıs Rum Hükümeti açıkça silahlanmaya başlamış, Anayasa dışı faaliyetlere girişmiş, Türklere karşı "zulmünü" artırmış ve bütün bunlar Yunanistan taraftan, kendisinin imzaladığı milletlerarası antlaşmalara aykırı olduğu halde, desteklenmiş, lakin Türkiye'nin bütün uyarılarına rağmen Amerika bir şey yapmamıştır. Birbirine karşı antlaşmalardan doğan zorunluluklarını, yükümlülüklerini istediği zaman reddeden devletlerarasında bir ittifaktan söz edilebilir mi?

TSfATO müttefiklerinden herhangi birine yapılacak saldırı, saldırgan tarafından doğal olarak daima haklı gösterilmeye çalışılacaktır. NATO'nun bünyesi saldırganın iddialarına kapılacak kadar zayıf ise, gerçekten tedaviye muhtaç demektir.' Türkiye'nin anlayışına göre, NATO, saldırıya uğrayan bir üyeye derhal yardımı mecburi kılmaktadır. Üyelerin takdirine bırakılan husus, yardımın mahiyeti ve genişliğidir."

İnönü, Bu mektubu gönderdikten sonra, Johnson'un mektubundaki teklifi ve daveti kabul ederek, 21 Haziran'da Washington'a gitti. Johnson, herhalde mektubunun kötü etkisini silmek için Başbakan İnönü'nün seyahati için kendi özel uçağını tahsis etti.

Yapılanlar Türk Milleti'nin Amerika'ya karşı sarsılan güvenini değiştirmede.

Türk Milliyetçileri haklı çıkmışlardı. Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktu.

Yaz tatilinde, memleketinde, boş durmadı Ahmet. Bilgi birikimini kullanmayı, kendinden küçükleri eğitmeyi, teşkilatlanmaya yardım etmeyi görev bildi. İlçesinde gördükleri şaşırtmıştı onu. Bu kadar kısa sürede gerçekleşen değişim ürkütücüydü. Doğrudan doğruya "Komünist" kelimesini kullanamayanlar, kanunla yasak olan komünizmin, açıkça propagandasını yapamayanlar değişik isimlerle dernekler kurmuşlar, gittikçe gelişen, büyüyen ilçesini de hedefleri arasına almışlardı. Özellikle öğretmenler dernekleşmenin başını çekiyorlar,

çocuk yaştaki gençleri, lise öğrencilerini etkilemek için her şeyi yapıyorlardı. Kullandıkları sloganlarda geçen kelimeler öylesine akılcı, öylesine etkileyiciydi ki! "Barış" diyorlardı. "Özgürlük" diyorlardı. Dernek isimlerinde bunları ön plana çıkarıyorlardı. Barışa, özgürlüğe kim karşı gelebilir, kim ne söyleyebilirdi? İşçi sınıfının gelişmesi ile ortaya çıkan ve 1961 Anayasası ile şekillenen sendikalar da bu faaliyetlerin merkezleri, aynı zamanda hedefleri haline gelmişlerdi.

İlk olarak "Kurtarılmış Bölgeler" tanımı ile karşılaşılıyordu halk. Komünist ideoloji, bir ülkeye yerleşmek adına kanlı bir devrim planlarken, sözde, devrim öncesi, gerillaların eğitimi, halkın kazanılması ve devrim için gerekli enerjinin yapılanması için, kurtarılmış bölgeler elde edilmesi fikrini uygulamaya koyuyordu. Bu bir okul olabilir, bir sokak, bir mahalle, daha gelişmiş bir köy, kasaba, il... Dış destekli faaliyetler öylesine sinsi ve hızlı ilerliyordu ki, akıl alacak gibi değildi. Kimi eski arkadaşlarının bu fikrin esiri olduğunu görüp üzülüyordu Ahmet. Azınlıkta da kalsalar, büyük kentlere okumaya gidenlerden, komünist fikirlere kapılanlar oluyordu.

Önce ailesinden başladı anlatmaya Ahmet. Okuyan kardeşlerini her fırsatta uyardı. Aslında Türk kültür ve geleneğine, İslam inancına bağlı aile yapıları o kadar sağlamdı ki...

Ali Emmi, Ahmet'in etkin halini görüyor, bir yandan onu desteklerken, öte yandan da yaptıklarının,

okumasına zarar vereceğini düşünerek üzülmüyordu. Sık sık uyarıyordu oğlunu.

Bak evladım! Fazla girme bu olayların içine. Siyasete bulaşma. Yarın ne olacağı belli olmaz. Hem bu devlet bir gariptir, hem de bu millet. Sırtım sıvazlayıp yola koyar, sonra da arkadan vuruverir. Memleketini seven bir başbakanı, iki bakanı ipe çeki-verdi bu devlet. Sen okumana bak! Boş ver siyasete. Ben bile çok pişmanım ucundan kıyısından bulaştığıma! Sonra, girince çıkması çok zor oluyor.

Ali Emmi, Menderes'e vefasının gereği gördüğü için girdiği siyasetten hoşnut değildi. Onun gibi doğru ve dürüst adamlar için eziyetti siyaset.

Siyasetin vefasızlığının Ahmet de farkındaydı. Bugün yükseltir, yarın yere vuruverirdi seni. Ama okumak da kolay değildi. Karşılarındaki fikri yapı, kendisinden başkasına okuma hakkı tanımıyor, huzur vermiyor, tartışmıyor, konuşmuyor "Faşist" damgasını vuruveriyordu. Ya ondan yanaydınız, ya da karşıda!

Kabul edilesi fikirleri yok bunların baba! Türkiye'yi Rus güdümüne sokmaya, onu bir Macaristan, Polonya, Çekoslovakya yapmaya çabalıyorlar. Rus kölesi mi olalım bu yaştan sonra? Allahsız mı olalım, hâşâ? Dinimize, kültürümüze, milletimize mi sövdürelim?

Olur mu hiç?

Bunların yöntemi bu baba! Karşı durmak zorundayız!

Karşı durmak!

Nasil yapılacaktı bu? Fikir mücadelesini asla kabul etmeyen insanlarla neyi, nasıl konuşacaktınız? Karşınıza çıkıp, inandığınız bütün değerleri yok sayan, milleti, bayrağı, dini reddeden, başka bir ülkenin hayranlığını sürekli dile getiren insanlara ne söyleyecektiniz?

Kavga kaçınılmaz oluyordu zaman zaman, ama kavga bile ne kazandırır? Geçici bir üstünlük mü? Varlığını kabul ettirmek mi? Adam kazanmak, gençleri hatta çocukları zehirlemek için adeta bir ihtisas haline gelen propaganda yöntemlerinin tamamını, hem de büyük bir ustalıklarla kullananlara nasıl karşı durabilirdiniz? Üstelik hem gelir dağılımının dengesizliği, hem yoksulluk ve geri kalmışlık sürerken, bunları kolayca kullanabiliyordu komünistler. Ülke içindeki etnik ayrımcılığı körüklüyor, milleti bölmek için her şeyi yapıyorlardı. Kürtçü, bölücü dernekler kurulmaya başlamıştı. Üstelik basında ve aydın geçinen yazarlar arasında, sinemada, tiyatrodaki çok sayıda taraftarlar bulmuşlardı. Adamlar yazıyorlar, çiziyorlar, yönetiyorlar, oynuyorlardı. Mizah yaparak işliyorlardı fikirlerini. Resim çizerek anlatıyorlardı. Gazetelerde, köşelerinde yazıyorlardı. Kitaplar basıyorlardı. Kulla nacakları meta o kadar fazlaydı ki, üstelik haklı konulara el atıyorlar, mesela Amerikan düşmanlığını işliyorlardı. Hangi milliyetçi karşı olabilirdi ki Amerikan karşıtlığına. Komünist tehdide karşı bir

are olarak görülen NATO'ya katılmak bile bağımlılıktı. Milli birlik içinde engel olunabilirdi buna.

Amerikan karşıtı görünenler, söz konusu olan Sovyetler olunca, Çin olunca susuyorlardı. Bu nasıl bir anlayıştı?

Devrim!

Kimi devireceksin?

Her şeyi herkesi?

Düşman kim?

Devrimci olmayan herkes!

Bu nasıl bir kindi?

O yaz büyük bir heyecan daha yaşadı Türkiye. Kıbrıs'ta Rum hücumlarının artması zerine Türk Jetleri, Amerika'nın karşı uyarılarına rağmen, harekete geçmiş ve belirlenen Rum Mevzilerini bombalamıştı. Bu sırada açılan ateşte isabet alan bir uçağımız düşmüş, pilot Yüzbaşı Cengiz Topel Şehit olmuştu. Büyük infial uyandı Türkiye'de gösteriler düzenlendi.

Kıbrıs, hemen ilçesinin karşısındaydı. Etkileşim daha fazla oldu bu nedenle.

Yaz tatili sürerken, İstanbul'u özledi Ahmet. İlçesinde yapabildiklerini yapmış, tatil olmasına rağmen erken dönmüştü İstanbul'a. Artık hareket çağırıyordu Ahmet'i. Bir şey yapmak için çırpınıyordu. Her olayda, her kavgada vardı! Neredeyse kavgasız gün geçmiyordu. Her yer şiddet kokuyordu.

Okullar açıldığında artık kimse onu adıyla çağırmiyordu. Kim bilir kimin ilk kez seslendirdiği unvan, yapışıp kalmıştı üzerine.

Özel eğitimli asker... Komünistlerin anlatmakla bitiremedikleri, övündükleri gerilla savaşlarının bir öykünmesi gibi! Özellikle FKÖ Gerilla kamplarında eğitilen komünist militanlara söylenmesi gerekirken... Neden Ahmet? Neden komando?

Öyle bir özentisi de yoktu Ahmet'in. Her Türk genci gibi ordusunu sever, ama komando eğitimi Türk Ordusu'nda bile yeniydi daha. İkinci Dünya Savaşı'nda komando eğitimi alan askerlerin başarıları dikkat çekmiş, hemen her ülke bu amaçla asker yetiştirmeye başlamıştı. Ama bununla Ahmet'in ilgisi yoktu ki!

Türk milleti destanı severdi. Kahramanlık öykülerine tutunurdu.

Orman Fakültesi Ahmet ve arkadaşlarının gayreti ile Milliyetçilerin rahatça okuduğu bir okul haline gelmişti. Yurdu temizlenmiş, kalınır olmuştu. Bu işi başaranlardan biriydi "Komando". Komünist derneklerde bir "Komando"nun varlığı fark edilir olmuştu. Zamanla tanımın etki alanı genişlemiş, Türk Milliyetçilerine "Komandolar" demek adet olmuştu.

Komandolar saldırdı!

Komandolar okulu bastı!

Komandolar yurttta kavga çıkardı!

Basın, bu ismin üzerine balıklama atladı. Etkileyici bir isimdi. Güçlü bir isimdi. Yazınca bir işe yarıyor, bir grubu simgeliyordu.

Önce kim söylemişti acaba "Komando" diye? Ahmet'e bu lakabı kim yakıştırmıştı? Ahmet ilk kez o kızıdan, Işık'tan duymuştu. Peki, o nerden duymuştu? Kişiden başlayıp genele yayılan, ya da genelden başlayıp bir kişinin üzerinde yapışan bir isim miydi?

Bilinmiyordu! Ama yerleşmişti bir kez. Kimisi artık ona her zaman "Komando" diye sesleniyor ve anıyordu. Kimisi de "Komando Ahmet" diyordu. Yalnızca "Ahmet" diyenlerin sayısı gittikçe azalıyordu. O, özel isim gibi bu şekilde anılırken, Türk Milliyetçileri de "Koman-dolar" ismini taşımaktan övünç duymaya başlamıştı.

Derler ki, bir kişiye aynı unvanı kırk kere kullanırsan, sonunda o unvanı sahiplenir!

Türk Milliyetçileri, gelecekte kendilerine büyük sıkıntı verecek, yanlış çağrışımlarla, menfi propaganda aracı olarak kullanılacak bu unvanı, severek kabul ettiler.

1965 yılı...

Türkiye siyasi gelişmelerden ve soğuk savaştan etkilenecek, dünyada meydana gelen olayların benzerleri, çok az boyut değiştirerek yaşanıyor. Haberleşmenin gelişmesi, beşinci kol faaliyetlerinin artması, büyük kentlerde halkın anlayamadığı, ka-bullenemediği olaylara sebep oluyordu. Yeni kavramlarla tanışıyor

Türkiye. Artık "Öğrenci olayları" adıyla anılan gençlik hareketleri boykotlarla, işgallerle yansıyor üniversitelere. Üniversite öğrencileri, halktan kopuk, apayrı, sanki başka bir gezegenden gelmiş canlılar olarak görülmeye başlamıştı.

Başlangıçta, belki haklı gerekçelerle, hak arama amacıyla başlayan öğrenci olayları, kısa zamanda şekil değiştirmiş, dış etkiler ve yönlendirmelerle, siyasi propaganda ve etkinlik gösterisine dönüşmüştü.

Milliyetçi gençlerle solcuları karşı karşıya getiren bu olayların garip bir yansıması vardı. İki yanın hak anlayışı farklıydı. Biri hak olarak bakıyordu olaylara, diğeri ise karmaşa için gerekçe. Birisi beklemek ve konuşarak anlaşma yöntemini seçiyordu, diğeri alabildiğine şiddet ve olay çıkması yöntemini. Biri milletini tanıyan devletin imkânlarını bilen, daha kanaatkar, diğeri ala bildiğine isyankardı.

Hakkımızı isteriz!

Tamam! Ama nasıl?

Faşistler dışarı!

Solcular için amaçları önündeki her şey, herkes düşmandı. Asker, polis, yönetenler... Milliyetçiler ise ne olursa olsun devletin polisini, Mehmetçiği ve en önemlisi, devleti, gözden çıkaramazlar, onu düşman belleyemezlerdi. Devletsiz olmazdı. Olamazdı.

Okul yemekhanesinde olay çıktı o gün.

İki grup. Birbirinden uzak köşelerde yemek yedi yemekhanede. Aralarında görünmez, güçlü bir duvar var gibi... Bu duvarın çevresinde ise otlar, yani tarafsız öğrenciler yerleşirdi. Yemek alış sırasında bile fark edilirdi guruplaşmalar.

O gün çıkan öğle yemeğini beğenmedi öğrenciler. Gerçekten kötü bir yemekti. Beğenmemekte haklıydılar. Yönetimle kaç kez görüşülmüş, şartların düzeltilmesi için isteklerde bulunulmuştu. Bu haklı istekler karşılık bulmamıştı. Öğrenciye ayrılan istihkaktan gayrimeşru yararlananlar olmasa, böylesi bir yemek konulmazdı önlerine.

Önce küçük mırıltılarla ortaya kondu hoşnutsuzluk. Sonra kelimeler büyüdü. Sesler yükseldi. Ani verilen kararlar hareketlendi sol grup. Yemekleri yerlere döktüler. Metal yemek kaplarını sağa sola fırlatıp slogan atmaya başladılar. Milliyetçiler yalnızca izlemekle yetindiler olanları. Ortada bulunan, hiçbir guruba dâhil olmayan öğrenciler de bu haklı isteğe taraf oldular. Bir zaman oldukları yerde slogan atan solcu öğrencilerden bir grup Ahmet'in bulunduğu masaya yaklaştılar.

Bakın! dedi başlarındaki, "Bu yemekler yenmez. İdare bizi insan yerine koymuyor. Bugüne kadar isteklerimizi dikkate almadılar. Biz yemekleri boykot kararı aldık. Eğer siz de katılırsanız..."

Kısa bir süre düşündü Ahmet. İşbirliği yapılacak birileri değildi karşısındakiler ama haklı bir olay vardı

ortada. Kararını verdi, ama küçük bir ayrıntıyla belirledi farklılığı.

Yemek boykotuna katılırsınız, çünkü haklısınız. Ama biz nimeti yere dökmeyiz! Biz, sizden farklı olarak, şöyle yapacağız. Şimdi yemek kaplarımızı masada bırakıp çıkacağız ve siz sürdürdüğünüz ve saptırmadığınız, içine siyaset bulaştırmadığınız sürece boykote eşlik edeceğiz! dedi. Bunu sevinçle karşıladı karşıdakiler. Öğrenciler ilk kez bir bütün olarak hareket edecekler ve hak arayacaklardı.

Basın büyük ilgi gösterdi bu olaya. Birinci sütundan haber yaptı. Bir süre her şey iyiydi. Ama...

Milliyetçilerin düşündükleri gibi olmadı. Bu ortaklık uzun sürmedi. Zaten eşyanın tabiatına aykırıydı. Boykot uzamış, yemekhane boykotu, okulda derslere girmeye kadar varmıştı. Hele işe siyasi boyut karışınca...

Solcular boykotu "Turan Emeksiz" boykotu haline çeviriverdiler. Sloganlar, pankartlar artık devleti hedefliyordu.

Turan Emeksiz, Orman Fakültesi öğrencisiydi. Demokrat Parti'nin, muhalefete karşı çıkardığı "Tahkikat Komisyonu Kanunu"nun mecliste kabul edilmesi üzerine, Orman Fakültesi bahçesinde 28 Nisan 1960 tarihinde düzenlenen protesto mitingine katılmıştı. Olaylar büyümüş, polis okul bahçesine girmiş ve öğrenciler Beyazıt Meydanı'na yürümüşü. Polisin öğrencilere ateş açması sonucu, Malatyalı, yirmi yaşındaki Turan

Emeksiz ölmüştü. Şimdi, yemek boykotu olarak başlayan öğrenci hareketini çığırından çıkarmış, Turan Emeksizi anma törenlerine dönüştürmüştü solcular. Asılan pankartlar, atılan sloganlar, komünist etkinliği haline gelince Milliyetçi gençler huzursuz olmaya başladılar.

Artık bu boykotun sona ermesi gerekiyordu. Oysa başka okullardan da büyük destek alan solcular, okula ve derslere girişlere engel oluyorlardı.

Önce konuşmayı denedi Milliyetçi öğrenciler. Ahmet'in başkanlığında bir heyet görüşmeye gitti. "Bu iş çığırından çıktı. Başlangıçta böyle konuşmamıştık!" dediler. Ama anlatamadılar derdlerini.

O zaman kararını verdi Ahmet. Boykot kınılacak, hak arama çalışmasını provoke edenlere hak ettikleri ders verilecekti. Kimse milliyetçileri, komünist propagandaya alet edemezdi. Haber gönderdi milliyetçi arkadaşlarına.

Bugün toplanıp, okula yürüyeceğiz! Boykotu kırarak, barikatları kaldıracak ve derslere gireceğiz. Bu iş bizim için bitmiştir.

Karşı koyarlarsa...

Bu sorunun cevabım düşünmeden verdi Komando Ahmet.

Hak edene, hak ettiği cevap verilir!

O gece heyecanlı bir hazırlık yapıldı. Kavga ihtimaline karşı küçük hazırlıklardı bunlar.

Nasıl olur bilinmez, milliyetçi ve sol guruplar hakkında bilgi akışını sağlayan bir mekanizma her zaman yürürlükteydi ve görevini yapar. Her iki gurubun'ine giren ajanlar, satın alınmış, haber sızdıran öğrenciler, bulunmaktaydı ki, olanlar önce polise sonra da karşı tarafa bildiriliyordu. Hareket öğrenildiğine göre, önlem almak yerine neden karşı tarafa iletilirdi haber? Neden iki tarafında, olaylara alabildiğine hazırlanması beklenirdi? Neden gençlerin karşı karşıya gelmesi ve kavgası istenirdi?

Provokasyon ve karmaşa, birilerinin istediği, amaçları için gerekli olan gerekçeydi Karmaşadan ve çatışmadan menfaat bekleyenler vardı bu ülkede.

Komandolar saldıracak!

Haber böyle iletilirdi solculara. Onlar da hazırlandılar. Sayılarını artırdılar. Sopalar, demir çubuklar, zincirler, bıçaklar... Kavgada kullanılacak her şey...

Hep birlikte okula gideceğiz. Kitaplarımızı, defterlerimizi yanımıza alacağız. Biz öğrenciyiz ve okumak istiyoruz! diyordu Komando Ahmet. Karşı çıkılmazsa, önleri kesilmez, öğrenim hakları engellenmezse kimseyle kavga etmeyecekler, derslerine gireceklerdi. "Ya engel olmaya kalkarlarsa!"

Okul bizim! Biz okulumuza gireriz! Buna kimse engel olamaz! Engel olmaya çalışanın kafası kırılır!

Ertesi gün, belirlenen toplantı yerindeydiler. Böylesi günler yiğitle korkağın, mertle namerdin ayrıldığı

günlerdir. Fikirdaşını yarı yolda bırakan, verdiği sözden dönenler bir bahane ile gelmeyeceklerdi tabii. İyi gün delikanlısıydı onlar. Çünkü zor vardı ortada. Zorluk, kavga ihtimali vardı. Korku, dağları bekliyordu.

Ahmet üzüntü içinde bakıyordu toplanma yerine gelenlere. Elli yiğit ancak vardı orada. Söz verenlerin yarısından fazlası gelmemişti.

Atsız Hoca'nın bir şiiri geldi aklına. "Yufka yürekli-lerle, çetin yollar aşılmaz Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na Hâlbuki yoldaşını bırakıp kaçanların Değişiriz topunu bir sokak kaltağına!"

Bugünler geçerdi nasıl olsa. Dönülmeyecek bir noktaya gelmişlerdi. Ertelemek bile mümkün değildi. Ya bugün, bütün güçlerini kullanıp, ne pahasına olursa olsun okula girecekler ya da bir daha asla başaramayacaklardı bunu! O güne kadar elde ettikleri bütün ilerlemeler boşa gidecekti.

Bazı dönüm noktaları vardır. Sonuç alan ve geleceği çizen tarihler ve olaylar. Ahmet biliyordu ki eğer boykot kırılmazsa, eğer o gün okula giremezlerse, okumak artık çok zordur milliyetçiler için. Var güçleri ile yüklenmek, başarmak zorundadırlar. Başka okullardan yardım istemeyi düşünmemişti. Şimdiye kadar böyle bir şeye gerek olmamıştı. Bu işi kendilerince çözmeliydiler. Oysa boykotu destekleyen, kapının önünde bekleyen öğrenci sayısı neredeyse onların on katıydı.

Yüzlerdeki umutsuzluğu, yıkımı görüyor, yüreği kanıyordu Ahmet'in. İlk kavgayı birlikte verdiği üç arkadaşı "Nurettin, İbrahim, Faruk" oradaydı. Oda arkadaşları "Metin, Şeref Hüseyin" oradaydı. Tahsin ve Cengiz oradaydı. Daha önce pek çok olayda birlikte olduğu arkadaşları oradaydı.

Yeter! dedi "Yeter! Yüzlerce yüreksizdence, elli tane yürekli yeter!"

Sonra, dev cüssesi ile en öne geçti.

Yürüyün! diye bağırdı, "Yürüyün! Bu boykotu kıracığız! Biz bu boykotu kılarız. Allah haklıların yanındadır!"

Yürüdüler. Kararlı ve güçlü adımlar, asfaltı inletiyordu. İzleyenler vardı onları. Sık sık duyulan söz ise ilginçti.

Komandolar!

Basın çıkardığı yaygara ile vatandaşları etkilemeyi başarmıştı. Adları belliydi ve değiştirilemezdi.

Komandolar!

Oysa okumaya çabalayan, okullarına girmeye çalışan öğrencilerdi onlar. Kızıl ihanetin önlerine çıkardığı engelleri aşmaya gidiyorlardı. Ama bakış açısı aynıydı.

Komandolar!

Gülüyordu Ahmet.

Tamam! dedi içinden "Tamam! Komandoysa komando! Komandolar geliyor! Tamam!"

Komandolar yürüyordu. Başlarında Komando Ahmet!

Büyük kavga çıktı. O güne kadar İstanbul'un yaşadığı en büyük kavga! Okullarına girmek, derslerine devam etmek üzere yürüyen elli kadar milliyetçi öğrenci, onları engellemeye çalışan beş yüzden fazla solcunun zorladığı boykotu kırmak için kavgaya girdiler.

Sonuç!

Ortada ne boykot kaldı ne gösteri. Milliyetçiler artık anlam-sızlaşan boykotu kırdılar. Okulun önündeki etten duvarı dağıttılar. Var güçleri ile vuruştular. On katlan kı-zılları sürdürdüler.

Yaralandılar. Yerlere düştüler. Kanları aktı, ama okullarına girdiler. Derslerine devam etmek için sınıflarına girdiler.

Bu kadarla kalmıyordu tabii! Öğrencileri kışkırtan, onları destekleme nutukları ile sokağa taşıyan, karmaşayı devrim için aracı gören öğretim üyeleri, hocalar, derslere girmediler bu kez. Buna da izin vermedi milliyetçiler.

Geleceksiniz! dedi Ahmet, "Sınıflara geleceksiniz ve dersinizi vereceksiniz! Sizin göreviniz bu! Eğer gelmezseniz..."

Odalarından hocaları topladı öğrenciler. Neredeyse zorla görevlerini hatırlattılar onlara. Ders yaptırdılar. Zorla...

Bunları görünce biraz daha iyi anlıyordu olanları Ahmet. Gençlerin hiçbir suçu yoktu aslında. Onlar gençliklerinin gereğini yapıyorlardı. Asıl suçlu, onları yanlış yönlendiren zehirleyen, ateşleyen büyüklerdi. Çoğu muhafazakâr, milletin ana damarını oluşturan, dar gelirli ailelerden gelen bu gençler, yanlış fikirleri, beyinleri kiralık hocaların eğitim verdiği okullarda alıyorlardı.

Hemen ertesi günü gazeteler olayı anlatıyordu. Ama ne anlatış !

Klasik sol gözü açık, diğer gözü ve aklı kapalı yazar tipinin ortak sloganları ile...

Komandolar okul bastı!

Oysa öğrenciler, okumak için okullarına girmek istemişti.

Yüzlerce komando, ellerinde sopalarla, bıçaklarla yurtsever öğrencilere saldırdılar!

Komandoların sayıları elli kadardı ancak! Aksine onları okula sokmak istemeyenler, yüzlü sayılarla tanımlanabilirdi. "Yüzlerce yaralı..." Bu doğruydu işte!

Bu hareket başka bir başlangıç oldu. Çok önemli bir başlangıç! Fakültede komünist baskının beli kırıldı. Milliyetçi saflar sıklaştı ve kalabalıklaştı.

Arkası geldi bu hareketin. Komünistler önemli bir mevzi kaybetmişlerdi. O zamana kadar solcuların yönetiminde olan ve dekanlığın tek yetkili kabul ettiği, öğrenci isteklerini dillendirme yetkisine sahip olan Orman Fakültesi Talebe Derneği, milliyetçiler tarafından ele

geçirildi. Çok önemli ve etkili bir çalışma yapılmış, solcuların engelleme ve hile çabaları boşa çıkarılmıştı. Ahmet'in artık başka bir unvanı daha vardı. Dernek başkanlığına seçilmişti. Öğrenci temsilcisi olarak, sorunların iletilmesinde doğrudan görev alacaktı. İlk icraatı yemeklerin düzeltilmesi oldu Ahmet'in.

Ardından MTTB yönetimine de girdi Ahmet. Böylece Milliyetçi yapılanmanın her aşamasında yer almış yavaş yavaş adı herkesçe bilinen biri haline gelmişti.

O yıl, Türk Milliyetçileri önemli bir olaya daha tanıklık ettiler.

Kararlar verilmiş, hareketin parti ayağı ile ilgili adımlar atılmış Nihal Atsız Hoca'nın da teşviki ile Türkeş ve arkadaşları Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi'ne katılmıştı.

Tarih 31 Mart 1964...

Alpaslan Türkeş, parti genel müfettişliği görevini aldı üzerine. Bu ilk adım, ilk unvandı.

Milliyetçilerin siyasal birleşik bir güç olma, meclise girme çabası sürüyordu. Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi çatısı altında sürüyordu bu mücadele.

CKMP' si ihtilal sonrası yapılan 1961 genel seçimlerinde % 14 oy almış, CHP ve AP'nin ardından üçüncü parti olarak meclise girmişti. Fikri yapısında ve ideallerinde, belirledikleri hedeflerde değişim oldukça, içerde çözümler oldu. CKMP bölündü! 1962 yılında bazı

üyeler istifa edip Osman Bölükbaşı'mn başkanlığında Millet Partisi'ni kurdular.

1965 yılı yaklaşırken, CKMP yeni gelişmelere ge-beydi!

Durağan dönemlerden sonra enerji patlaması olur ya öylesine bir patlama gibiydi Milliyetçilerin yaşadığı! Susmak, durmak, beklemek devri bitmiş, meydanı boş bulanların karşısına çıkılmaya başlanmıştı. Milliyetçiler, birlik olmayı başarmışlardı bir kez daha. Yürekerin bir-leştiği yer artık CKMP'ydi. Lider olarak da "Albay" diye andıkları Alpaslan Türkeş vardı. Çevresi her biri birer abide şahsiyet olan fedakâr, bilgili insanlarla kurulmuş kadro ile örtülmüştü.

1965 yılında yapılan kurultayda Alpaslan Türkeş partinin genel başkanı seçildi.

CKMP İdare Heyetinde idare heyetinde; Mehmet Altunsoy, İ. Hakkı Yılanhoğlu, O. Yüksel Serdengeçti, Dündar Taşer, Sad-rettin Tosbi, Kâmil Koç, Muzaffer Özdağ, Kâmil Turan, Hüseyin Üzmez, Ahmet Er, Abdulhadi Toplu, Lütfi Önsoy, Vehbi Ünal, Tevfık Fikret Kılıçkaya, M. Kemal Erkovanlı, Arif Ramazanoğlu, Kemal Cabioglu, Necati Uslu, Sadi Somuncuoğlu, Oğuz Özgür, C. Yüksel, Süleyman Sürmen, İsmail Metin, Hasan Çulhaoğlu, Alâartin Emmezoğlu, Turgut Öztaşkın ve Süleyman Ramazanoğlu yer alıyordu.

Bu kadro düşünüyor, planlıyor ve uygulamaya çalışıyordu.

10 Ekim 1965...

Genel seçim sonuçları yeni bir dönemin başladığını ilan ediyordu. Demokrat Parti'nin siyasi mirasına sahip çıkan, her fırsatta onun devamı olduğunu söyleyen, Demokrat Parti'nin pek çok eski üyesini bünyesine alan Adalet Partisi, % 52.9 gibi çok yüksek bir halk oyu alarak tek başına iktidara geldi. 29 Kasım 1964 tarihindeki AP kurultayında, genel başkanlığı Sadettin Bilgiç'ten alan Süleyman Demirel, uzun bir süre Türk Siyasi Hayatında adını duyurmak, imzasını atmak üzere başbakan oluyordu. İhtilaldan sonra yalnızca beş yıl gibi kısa bir süre sonra her şey eskiye dönmüş gibiydi. Ardından siyasi aflar çıkacak, ihtilal mahkemelerinin cezaevlerine doldurduğu Demokrat Partililer serbest bırakılacaktı.

Alpaslan Türkeş'in yönetiminde CKMP de girmişti aynı seçime. Beklediği başarıyı maalesef yakalayamamış, % 2,24 oy oranı ile meclise 11 milletvekili sokabilmişti. Genel Başkan Alpaslan Türkeş Ankara milletvekiliydi.

Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi, yeni bir açılım getirmişti Türk Siyasi hayatına. O güne kadar değinilmeyen konulara değiniliyor, 9 Işık doktrini parti programına almıyordu. Üstelik Sov yet Rejimi altında inimin inleyen esir Türkler konusunda da çalışmalar yapıyordu.

Alpaslan Türkeş yaptığı bir konuşmada Dış Türkler konusunda şunları söylemişti

Türkiye dışında bulunan Türklerin iyiliğini istemek bizim milli ve insani bir vazifemizdir. Bugün Afrikalı zenci için kendi mukadderatına hâkim olmak mukaddes bir prensip olarak tanınıyor ve her gün birisi istiklâlini ilân edip bağımsız bir devlet haline geliyor da, Türklerin bu prensipten faydalanmasını istemek, düşünmek niçin aklın alacağı bir şey olmuyor? Benim gönlüme hiç kimse hükmedemez. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun Türk olan insanlar benim insanımdır. Dış Türklerle ilgilenmek, onları sevmek Turancılıksa, Turancıyım.

SEVMEK ZAMANI

Sevmek Zamanı! Yaşanan zamana göre ne kadar anlamsız ^ düşen bir tanımlama. 1965 yılı için böylesi bir sözü kullanmak çok güçtü tabii, ama bu isim hafızalara yazılacak kadar etkin olmuştu. Gelişmeye çalışan Yeşilçam'a ait bir filmin adı. Yönetmen Metin Erksan'ın yıla damgasını vuracak bir filmiydi, "Sevmek zamanı!"

Beyaz perdeye yansıyan siyah beyaz görüntüler insanları etkiliyordu. İnsanlar sinema salonlarını dolduruyorlar, "Yedinci sanat dalı" olarak ortaya çıkan sinema Türkiye'de de yükseliyordu.

Hafızalara kazınan sözlerde yaşıyordu zaman, "Sevmek Zaman"mda!

Sen dostlukların, aşkların kolay mı kurulduğunu sanıyorsun?

Filmde geçen etkileyici cümlelerden biri... Ne kadar aykırıydı yaşananlara. Bir o kadar da uygun! Dostluklar, omuz omuza vererek kavgaya koşmak, olarak anlatılabilirdi. Aşk ise uğruna savaşılan ülkü için söylenebilirdi. Kolay kurulmazdı ikisi de! Kolay bulunmazdı! Bu zamanda "Aşk" yaşanmazdı! Yaralanırdı yürekler yalnızca. Sevmenin zamanı değildi.

Ama "Sevmek Zamanı!" bir milat oldu Yeşilçam için!

Başrollerini Müşfik Kenter ve Sema Özcan'ın paylaştığı, alışlagelmişin dışındaki sinema anlayışı, konusu ve konuyu ele alma şekliyle dağıtımcı bulamadığı için yapıldığı o yıl gösterime girememiştir film. Geniş halk kitleleri izleyememiştir. Gazetelerin, dergilerin sayfaları arasında kaybolmuştur. Zaman zaman sinemaya giden Ahmet de izleyememiştir o filmi. Ama kavganın arasında. .. Gönünün erdiğince

Aslında "Sevmek zamanı" dır Ahmet için. Gençliğin en güzel döneminde...

Ülke "Kavganın zamanı" içindedir. Kavgadan, mücadeleden kaçamaz Ahmet... Kaçmaz... Ahmet, Komando Ahmet, kavganın zamanının yitirdiydi.

Kızlar kavgada saf tutmakta hevesliydim aslında. Karşı taraf da, onları öne sürmekte kararlı oluyordu. Bağırarak, slogan atarak, temsilci ilan edilip ileri çıkmak, bildiri okumak, dağıtmak, önlerde durup kavgalarda taş atmak, polise, askere, milliyetçi gençlere, laf atmak ve

en önemlisi, adam kazanmak için... Bu konuda milliyetçi kesimde bir dengesizlik, bir eksiklik hissediliyordu. Milliyetçiliğin gereği olsa gerek...

Ahmet'i düşünün! O cüssesi ile en önde gitmeye alışmış Ahmet, milliyetçi bir kızın öne geçmesini, ondan fazla bağırmasını, sağa sola laf atmasını, elinde taş... Asla kabul etmezdi bunu. Yalnız Ahmet değil, hiçbir milliyetçi...

Bakış açısı!

İki fikir arasındaki fark!

Kadının yeri!

Gelenek asla izin vermezdi Milliyetçi eylemlerde kızların ön saflarda yer almasına. Yakıştırılmazdı. Pek derneklere falanda gelmezdi kızlar.. Bilinirlerdi yalnızca. Korunup kollanırlardı. Belki biraz fazlaydı bu kadarı. Belki gelecekte bunun zararını görecektlerdi, ama öyleydi işte. "Bacı" kavramı etkindi. Güzeldi de!

Sol ise tam aksine, eşitlik adına, erkeklerle kızları aynı statüde militan sayardı.

En önemli farklardan biri...

Okulu ve yurdu çözmüşlerdi Ahmet ve arkadaşları. Rahat nefes aldıkları mekânlardı. Ama yollar, cadde-ler... Komünist manifesto, Türkiye'deki yeni düşmanını seçmiş, mimlemişti. Türkiye'de yerleşmesine, oturmasına, etkinliğine engel olan düşman, Türk Milliyetçileriydi. Bütün savaş yöntemleri kullanılacak, hatta psikolojik savaş yöntemleri devreye sokulacak ve önce halkın

gözünden düşürülecekti milliyetçiler. Yakıştırmalar hazırdı.

Faşist!

Daha da ötesi, katmerlisi "Faşist Komando!"

Öyle sıradan söylemeyeceksin! Ağzını dol dura dol dura! En etkileyici ses tonu ile... Gazetelerde büyük, kaim, kapkara harflerle yazacaksın! Her kötü işi onlara havale edeceksin! Durmadan yükleneceksin! Köşe yazılarında sık sık tekrarlayacaksın. Amerika'nın istihbarat örgütlerine, hatta derinlerle gizli bir yerlere bağlayacaksın! Polisin, Mit'in, askerin ortağı, arkadaşı yapacaksın! Mizah dergilerinde, çirkin, vampir gibi, ağzından kan damlayarak çezeceksin! Eline mutlaka silah tutuşturacaksın!

Of! Böylesi bir yıkıma kim, hangi milliyetçi dayanır? Hangi insan katlanır? Susup oturur! Karşılığında ne yapar?

Bu, planlanan iç savaşın ön çalışmasıydı. Silahlanmanın gerekçesiydi.

Birlikte dolaşmak zorundaydılar. Yalnız yakalandıklarında, eğer yiğitliğin onda dokuzu olduğu iddia edilen eylemi gerçekleştirip kaçamazlarsa, gözlerini hastanelerden birinde açmaları kaçınılmazdı. Genelde öğütlenen aynı şeylerdi.

Aman dikkat edin! Yalnız dolaşmayın! Gereksiz kahramanlıklara kalkışmayın! Gerekmedikçe kavgaya

etmeyin! Başınızı belaya sokmayın! Okulunuzu ihmal etmeyin!

Kışın, parka giymenin avantajı ile üzerlerinde sopa, demir çubuk, zincir falan taşımak daha kolay oluyordu. Buna zorunluydular. Aralarında az da olsa tabanca taşıyanlar vardı. Riskliydi tabii. Yakalanmak, yakalatmak veya kullanmak!

Silah taşıdığını fark ettiği Garip ki asıl adı Bilal'dı. Dini bütün, sesi güzel bir hafızdı Bilal. Karadenizliydi. Nerden edin-mişse, el yapımı, daha doğrusu Karadeniz yapımı, ufak bir tabanca, 7.65, sürekli üzerinde...

Neden? diye sormuştu Ahmet! Silah yüzünden arkadaşının başı belaya girsin istemiyordu. İki yıl cezası vardı.

Hasımlarım var kardaşım! demişti kendine has lehçesi ile "Kan davamız vardır memleçetten da! Pulurlarsa penu!"

Kendince haklı gerekçesi vardı. Üstelik şimdi bir de siyasi kavgalar... Ahmet'in hiç unutmadığı bir söz etti o gün Garip!

Ha bu maçına öyle bir iştur ki! Turur turur bir gün lazım oluverur. Öyle bir durum çıkar ki karşuna! 'Ah ula!' dersun 'Şimdi, ha burada pelumda pir silah olaydu!' İşte penum derdum pudur da! Kötü pir yerda çaresuz kalmaktansa, çeker fururum kardaşım! Penum anam ağlayacağına, onun anası Ağlasun da!

Haklısın! diye karşılık vermişti Ahmet "Kendince haklısın! Ama Allah kullandırmasın diyelim!"

Âmin!

O gece yılbaşı gecesi idi. Garip bir koşuşturma hâkimdi İstanbul sokaklarına. 1965 yılının bu son gecelerini gönlünce geçirmek isteyenlerin telaşı... Bir şeyler planlayanlar, eğlenecek olanlar öylesine belli oluyordu ki.

Yılbaşı kutlaması batıdan girme bir kutlamaydı. Ne olduğu, ne yapılacağı, nasıl kutlanacağı yeni yeni öğreniliyordu. Klasik devlet baloları dışında ya da küçük bir azınlığın geniş salonlarda yaptığı kutlamalar dışında; geniş halk kitlelerine inmemiş, kabul görmemişti. Radyo, özel eğlence programı düzenliyordu yılbaşı için. Yeniye özentisi ve eğilim özelliği ile küçük mahallelerde, büyük bir genelleme ile reddedilen, ama evlerde, yakını akrabalar ve komşular arasında ya da çekirdek aile içinde yapılan bir kutlamaydı. Mazbut ailelerin, çerez ve meyve alarak, radyonun başında, tombala, fırdöndü oynayarak geçirdikleri bir gece! Bunu yapmak bile bir ayrıcalık sayılırdı. Ertesi gün kapı sohbetlerinde konuşulurdu.

Yılbaşını kutladınız mı kız?

Kutladık işte! Tombala oynadı çocuklar! Meyve, çerez... Açtık radyoyu. Bir de güzel pasta yaptım!

Çok ender çıkardı büyük salonlarda, lüks gazinolarda, turistik otellerin salonlarında kutlayanlar! Zaten, "Sosyete" diye tabir edilen zengin ve Avrupa hayranı

kesimin, büyük salonlarda verilen içkili balolarla yaptığı kutlamalar, ertesi gün gazetelerin cemiyet köşelerinde yer bulurdu. Kimilerinin özendiği, kimilerinin yerdiği, lanetlediği kutlamalar...

Ahmet, garip bir kültür katmanlaşmasının farkındaydı, bütün Türk Milliyetçileri gibi. Milli değerlerin terk edildiğini, geleneklerin unutulduğunu, kendimize yabancılaştığımızı düşünüyor, koşuşturan kalabalığa acıyarak bakıyordu. Hoş karşılaması mümkün değildi. Milletine yabancılaşanları ayıplıyordu. Bu işin önüne nasıl geçilecek, yeniden o güzelim öze nasıl dönülecekti? "Dönüş mümkün mü? Kayıpları telafi etmek mümkün mü?" Bu umuttu onların yüreğindeki. Bir araya gelmelerinin, teşkilatlanmalarının, mücadele etmelerinin nedeniydi bu umut!

Dernekte toplantı vardı. Oldukça uzun sürecek, kimileri evinde ya da dışarıda yılbaşı kutlarken onlar memleket meselelerini konuşacaklardı.

Türkiye nasıl kurtulacak? Türk milleti tarihi yükselmesini ne zaman ve nasıl yakalayacak? Türkiye Cumhuriyeti Amerikan yardımlarını ne zaman elinin tersiyle itecek?

Daha birçok soru.

Filmler "Sevmek zamanı!" diyor, sokaklar "Kavga zamanını! İşaret ediyor, İstanbul 1965 yılma veda edilen geceyi kutlamak için koşturuyordu. Bu ne anlamsız karmaşaydı!

Nereye kadar gidecek? Ne olacak?

En büyük korku olan "Komünistleşme" Sovyet boyunduruğuna girip şahsiyetsizleşme bir kâbus gibi geliyordu üzerlerine. Parti, dernekler mücadele için değişik yollar planlıyorlardı.

Çeşitli sorular geliyordu aklına.

Devlet, neden önlemler almaz? Açık ve kapalı çalışmalara, legal, illegal örgütlere neden izin verir? Bu kadar güçsüz ve çaresiz mi?

Devlet! Hem içinde hem de dışında oldukları bir kurumlar birliği. Askeri, polisi, istihbaratı ile mutlaka yıkıma karşı direnecekti. Belki en büyük hata, tehlikeyi küçük görmektir. Yeni hükümet, bu güne kadar etkin bir mücadeleye girişmemişti. Çarenin, yalnızca polisiye tedbirler olmadığını biliyordu, Ahmet. İnsanları bilinçlendirmek gerekiyordu. Özellikle gençleri. Bunun için uğraşıyorlardı. Dernekleri çalışıyor, parti, eğitim için seferber oluyordu. Tuzağa düşmeden önce gençleri kapmak, yetiştirmek gerekiyordu.

Komünist propaganda çok etkin çalışıyordu. Dış destek alabildiğine güçlüydü. Bir yerlerden kaynak akıyordu içerdeki bağlantılara.

Adamların radyoları var! diye söylendi Ahmet, "Türk Devletinin resmi radyosundan bile güçlü radyoları var. 'Bizim Radyo'"

Asla bizim olmayan "Bizim Radyo".

Komünist Doğu Almanya'nın Leibzig şehrinde faaliyet gösteren Bizim Radyo, 15 Mart 1958 yılından beri yayındaydı. İlk yöneticisi Türkiye'den kaçan Nazım Hikmet'ti. 1963'te ölünce, yerine, yine Türkiye'den kaçan komünistlerden Yakup Demir takma isimli Zeki Baştım getirilmişti görünürde. Asıl yönetici ise Profesör Herbert Melzig'di. İkinci Dünya Savaşı sırasında Ankara'da hocalık yapmış, kimliğini gizlemiş bir Alman!

Durmadan, dinlenmeden, bıkmadan yıkıcı, bölücü yayınlarını sürdürüyordu Bizim Radyo. Yalan yanlış haberler veriyor, halkı devlete karşı isyana çağırıyordu. Bir cennet tasviri olarak sunduğu komünizmi övüyordu. İçerde yayın yapan solcu gazete ve dergiler onun haberlerini kullanmaktan çekinmiyorlardı. Zaman zaman direktifler de veriyordu Bizim Radyo.

Adı "Bizim" ama kendisi "Başkalarının" olan bir radyo... Kızıl Radyo...

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ikiye bölünmüş Almanya'nın, Doğu kesimine hükmeden ülke Sovyet Rusya olduğuna göre bu radyonun beslenme kaynağı da orasıydı. Bir yandan dost görünen Rusya, bu radyonun faaliyetlerini neden engellemezdi ki?

Komünizm propagandası yasaktı Türkiye'de. Kanunlar komünist parti kurulmasına izin vermiyordu. Komünistler 1965 seçimleri ile meclise giren Türkiye İşçi Partisi içinde çöreklenmişlerdi. Oysa bir Türkiye

Komünist Partisi vardı. TKP... İlegal bir partiydi. Kuruluşu da çok eskilere dayanıyordu.

10 Eylül 1920'de, Moskova güdümlü olarak, Sovyetler tarafından kurdurulmuştu TKP. Kurucusu da Ahmet Suphi'ydi. Sinop'ta sürgünde iken Rusya'ya kaçmıştı. 1956 yılından itibaren faaliyetlerini artırmış, içerdeki komünistleri dışarıdan yönetmeye ve yönlendirmeye çalışmaktaydı. 1960'dan sonra ise TKP içinde, Moskova ve Çin yanlıları arasında ayrımlar çıktığı biliniyordu.

Gittikçe artıracaklar faaliyetlerini! diye düşünüyordu Ahmet, "Buna karşı önlemler almak gerek. Böyle durarak, bekleyerek, sürekli savunmada kalarak baş edilemez bunlarla. Mutlaka yeni yöntemler, yeni sistemler..."

Alpaslan Türkeş...

Bir umuttu. Ahmet seviyordu ve takdir ediyordu Albay'ı. Ardından gitmekten şeref duyuyordu. Hayatı mücadele ile geçmiş, durmamış, yılmamış, direnmiş savaşmış... Gerçek bir Türkçü, çağdaş düşünen, geleceğin Türkiye'si üzerine planlar yapan bir lider.

Lider! diye düşünüyordu Ahmet, "Gerçek bir lider... Eğer birisinin bir şeyler yapmasını bekliyorsak bu Albay'dır"

Bu güven, yalnız Ahmet'i değil, pek çok milliyetçi genci ayakta tutuyor, mücadele gücünü artırıyor. Tabii halkın içinde, çok kişinin kafasında 27 Mayıs ihtilali nedeni ile soru işaretleri vardı, Albay'la ilgili. İktidara

gelmek için seçim kazanmak gerekiyordu ve Türkeş, ihtilalci tarafı ile geniş halk kitleleri tarafından sevilmiyordu. Özellikle eski Demokrat Parti seçmeni desteklemiyordu onu. Bu nedenle geçen genel seçimde hezimet yaşanmıştı. Ama inanmak, anlatmak ve inandırmak gerekiyordu. Yapılacak çalışmalar, hazırlanacak projeler bütünü gerçekten amaçlarının düzgün olduğunu kanıtlayacaktı.

Albay ve CKMP'de toplanan Türk Milliyetçileri...

25 Kasım 1917'de Kıbrıs'ta Lefkoşe'de doğmuştu Türkeş. Aslen Kayseriliydi. Ailesi çok eskiden Kıbrıs'a göçmüş, Türkeş, ilk ve orta öğrenimini Kıbrıs'ta yapmış, sonra Anayurda dönüp İstanbul'a yerleşmişlerdi. Türkeş, 1933 yılında Kuleli Askeri Lisesi'ne girmiş, daha sonra Harp Okulu'na başlamıştı. 1939'da mezun olmuş ve Türk Ordusu'nda yerini almıştı. Harp Akademisine de giden Türkeş, Kurmay Subay olmuştu.

3 Mayıs 1944 Türkçüler olayından sonra tutuklanmış, uzun bir süre yargılanmış, hapis yatmış, ama sonunda berat etmişti. 27 Mayıs 1960 İhtilalinin güçlü isimlerindendi. Milli Birlik Komitesinde yer almış...

Babam hiç sevmez Türkeş'i deyip gülümsedi Ahmet. Bu, sık sık aklına geliyordu. Onun adını bile anmak istemezdi Ali Emmi. Yalnız Türkeş'i değil onunla birlikte hareket eden eski MBK üyelerini, Menderes'in idamından sorumlu tutardı. Oysa Türkeş idamlar olurken yurt dışındaydı. Hindistan'da sürgündeyken, idam kararları

çıkınca, Cemal Gürsel'e bir mektup yazmış, idamları önlemeye çalışmıştı.

Şöyle yazmıştı mektubunda...

"Yeni Delhi, 7 Eylül 1961

Orgeneralim,

Size asla yazmak niyetinde değildim. Fakat bugün memleketin yüksek menfaatleri bakımından bazı hususların dikkatinize sunulması zarurî oldu. Şöyle ki: Yüksek Adalet Divanı birkaç güne kadar eski iktidar mensupları hakkında hüküm verecektir. Adaletin hükmüne müdahale etmemek ve daima hürmetkar bulunmak şarttır. Ancak hükümlerin infazı, yurttaki mevcut durumun göz önüne getirilince ayrıca incelenmeye değer görülmüştür. Yüksek Adalet Divanı'nın vereceği cezalar içinde idam hükümleri bulunduğu takdirde, bunların tadil edilerek hafifletilmesi cihetine gidilmesi çok faydalı olacaktır. Çünkü: a) İdam cezalarının infazı, 13 Kasımdan beri atılan çok hatalı adımlar dolayısıyla memlekette meydana gelmiş olan huzursuzluğu daha çok arttıracaktır. b) Ölüm cezalarının infazı, yurt dışında ve milletimiz ve devletimiz aleyhinde tepkilere yol açacaktır. c) Ölüm cezalarının infazı hâlinde, milletimizi bölen kin ve garez duygulan şiddetlenecek ve 27 Mayısın amacı olan millî birlik ruhunun geliştirilmesi güçleşecektir. ç) Yukarıda sıralanan mahzurlarına karşılık, cezaların infazı ile memlekete sağlanacak hiç bir fayda yoktur. Esasen siyasî

suçlardan dolayı ölüm cezaları verilmesi, bugünün insanlık duygularına uymamaktadır.

Buraya kadar sıralanan mütalâalara ilâveten, hukuk bakımından da şu hususların incelenmesi lüzumludur:

I. Yüksek Adalet Divanı'nın vereceği idam cezalarının nihai incelenmesi, bununla ilgili kanunun yürürlüğe girdiği tarihte tek meşru yasama organı bulunan 27 MAYIS MİLLÎ BİRLİK KOMİ TESİ' ne aittir.

II. Bugün ise yasama organı yalnız başına 13 KASIM KOMİ TESİ değil, Temsilciler Meclisi ile birlikte Komiteden meydana gelen Kurucu Meclis'tir.

III. Türk Anayasasına göre, idam hükümlerinin nihai incelenmesi, Yasama organlarına aitti. Şu hâlde bugün Yüksek Adalet Divanı'nın vereceği idam kararlarının yalnız 13 Kasım Komi tesince incelenmesi hukukî ve meşru olamaz. Aksi hâlde, millet ve tarih önünde sorumlu olacağınızı hatırlatırım. Saygılarımla.

Alpaslan Türkeş"

Yine de bir ihtilalcıydı Türkeş Ali Emmi'nin gözünde.

İhtilalcı!

Evet! Bugün Türkeş' e bakış açısı buydu. Ali Emmi eski Demokrat Partili, yeni Adalet Partili; oğlu Ahmet Türkeş'in partisine gönülden bağlı...

Babam çok kızacak duyunca!

Kızardı mutlaka, ama anlatırdı Ahmet. Olanları, yapılmak istenenleri... Neden bu yolu seçtiğini... Yapılması gerekenleri ve

Fikri yapıda verilen mücadele her geçen gün geliyor, Türk Milliyetçiliği fikir sistemi çağdaş hale getiriliyordu. 9 Işık doktrininin geliştirilme çalışmalarının sürdürdüğü de biliniyordu.

Ama yine de karşıdaki güçlü düşmana karşı, onun uyguladığı yöntemlere benzer yöntemlerle karşı koymak gerekiyordu.

Mutlaka yeni bir sistem gerek! Komünistlerle onların anladığı dilden konuşmalı, mücadele etmeliyiz! Zaman yitirmemeli-yiz!

Durmadan kanlı bir devrimden söz eden bu insanların anladığı dil ne olur ki? Kavga!

Kavga haklı olmalıdır! Kavga hak için, adalet için olmalıdır! Millet için, devlet için!

Üzüldüğüm şey! derdi zaman zaman Ahmet, "Üzüldüğüm şey, karşımıza çıkanların, beyni yıkanmış, robotlaşmış zavallılar olması. Kullanıldığının farkına bile varmayan, bu ülkenin çocukları. Çok acı bir kardeş kavgası bu. Ne olursa olsun, onlar adma da üzülmemem mümkün değil. Onların anaları da bizim analarımız gibi inançlı, geleneğine, milletine, devletine, bayrağına bağlı. Onların babaları da bizimkiler gibi, çocuklarını okutmak için büyük bir çaba içindeler. Onlar da umut, aileleri için! Keşke bunlar, bu inandırılmış saf Anadolu

çocukları değil de, bunların ağa babalan, perde gerisindeki kuklalar meydana çıksa da onlarla kavga etsek. Onlara derslerini versek!"

Kavgaya giren bütün Türk Milliyetçilerinin yüreğinde sızdır bu durum ve dilekleri ortaktır.

Moskof uşakları yerine, Moskofların kendisi, uzantıları çıksın karşımıza...

Zoraki süslemelerle yeni yılın geldiğini vurgulamaya çalışan sokakların yabancılığında yürüyor şimdi Ahmet. Düşüncelerin den sıyrılıp o güne döndüğünde, insanların anlamsız telaşım yeniden fark edip şaşırıyor.

Bizim orada yeni yıl falan olmazdı! Burada duydum! Burada gördüm bu telaşı.

Yalnız yeni yılı değil, daha birçok şeyi burada duymuştu Ahmet! Bütün olanlara rağmen, değişmemek düsturuydu!

İstanbul! Beni değiştiremeyeceksin İstanbul!

BÜYÜK DEĞİŞİM ii Ben Milletimi çok seven bir Türk Milliyetçisiyim. Tarihimle, geçmişimle övünmüştümdür her zaman. Devletler, büyük imparatorluklar kurmuşuz. Birbirinin devamı olan bu devletler, dünyaya hükmetmişler. Ancak..."

Derin bir nefes aldı konuşmacı. Çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu dinleyiciler, küçük salonu tıka basa doldurmuşlardı. Çoğu ayakta... Seminer toplantılarına ilgi gün geçtikçe artıyordu. Komünist saldırılar artıkça,

solcular okullara hâkim olmaya çalıştıkça, milliyetçi gençler bir çıkış noktası arıyor, bir araya geliyordu.

Ancak... Türk Milleti'nin bildiğimiz huylarından biridir ki, zaman zaman, kurduğu devletleri sıkıntıya sokmuştur. Adapte olmak, benimsemek, unutmak... Geçmiş çabuk unuttur Türk Milleti. Orta Asya'da koskoca bir abide diken, Orhun Kitabeleri'ni, taşlara kazınmış büyük eseri yazdıran; Türk Bilge Kağan da budununa bunu hatırlatmakta, Ey Türk! Titre ve kendine dön!" diyerek onu benliğine dönmeye çağırırmaktaydı. Bu çağrı hala sürmektedir. Hala geçerlidir!"

Seminerden hemen sonra, fakülte öğrencileri ile toplantı yapılacaktı. Bu toplantıya Ahmet Başkanlık edecekti. Yeni bir yapılanma gerektiğine karar vermişlerdi. Yalnız o değil, bütün üniversitelerde, bütün fakültelerde bir hareketlenme içindeydi milliyetçiler. Derneleşmeye giden bu yolun sonunda, derneklerin bir araya gelmesi, federasyon halinde tek elden yönetilmesi, ey-lemelerin, yapılacakların tek merkezden planlanması sağlanacaktı.

Karşıdaki güç, komünist devrim yanlısı, kan düşkünü, kargaşa meraklısı bir güçtü ve tek bir merkezden yönetiliyordu. Bu merkez dışarıdaydı ve iç uzantıları sayesinde haberleşiyordu. Bu tek merkeze karşı durmak için içerde tek vücut olmak gerekiyordu. Milliyetçilerin dağınık teşkilat yapısının tek çatı altında toplanması baskıyı artıracaktı

Konuşmacı sözlerini tamamladı. Bir süre de soruları aldı. Sonra toplantı dağıldı. O gün karşılaşanlar, selamlaşanlar kısa bir süre birbirleri ile ilgilendiler. Ardından, kalabalığın büyük kısmı çıktı. Fakülte öğrencileri, artık kendilerine kalan salonda, bir kenara çekildiler. Masalar birleştirildi. En başa Ahmet geçti.

Solcular, adını kullanmıyordu artık. Öce ona atfedilen bu ilk isim "Komando" bütün arkadaşları için de bir genel isim olarak kullanılıyordu. Nereye gitseler "Komandolar geldi!", kavgaya girseler "Komandolar saldırdı!" diyorlardı. Sol basın bu tanımı üzerine basa basa tekrarlamaktan çıkar umuyordu.

Komünistlerin en iyi başardıkları iş, mağduru oynamaktı. Olayı çıkarıyorlar, okulları basıyorlar, öğrencileri yönlendiriyor, yürüyüşe, mitinge, boykota zorluyor, milliyetçiler karşı çıkınca da hemen baskından söz ediyorlardı;

Komandolar saldırdı!

Aşağı mahallede yalan söyleyip, yukarı mahallede kendileri de inanıyorlardı.

Zaman zaman arkadaşları arasında konuşuluyordu bu konu.

Yahu Komando Ahmet, neden bize 'Komandolar' diyorlar?

Bilmem! diyordu, "Bildiğim bir şey varsa hem ben, hem de bütün Türk Milliyetçileri bu isimden zor kurtuluruz!"

Kurtulmasak ne olur ki?

Çoğunun hoşuna da gidiyordu. Gururlanıyorlardı hatta. Önemsenmenin verdiği bir kabullenme gibi...

Ahmet, "Komando" adını, ilk kez duyduğu günü, kişiyi unutmamıştı. O gün kavgaya engel olmuştu, ama hemen ertesi günlerde, bir öncekinin etkinliğini sürdürmek isteyen solcular, buna pişman olmuşlardı. Yedikleri dayağı hala hatırlıyor olmalıydılar. Hele Tamer!

Dayağı yedi, ama kızı da kazandırdı gurubuna!

Maalesef...

İnanamıyordu Ahmet! Zengin, giyimine, süsüne düşkün bir kız komünist olmuştu!

Macera isteğinin bir yansıması gibi! diyordu Ahmet. Sonra düşünüyordu.

Acaba konuşsaydım! İkna edebilir miydim? Sol grup yerine, bizimle...

Aklı yatmıyordu bu duruma. Çok, ama çok değişmesi gerekiyordu Işık'ın. Aklında ne varsa, inandığı ne varsa silinmeli, yeni baştan anlatılmalıydı her şey. Neredeyse materyalizme yakın bir fikri yapı, dünyaya dört elle yapışan bir akıl, nasıl olur da hiçbir maddi getirisi olmayan, hatta meşakkatten ve sıkıntıdan başka hiçbir şey vaat ermeyen "Ülkü"ye tutunur.

Konuşsa mıydım? İkna edebilir miydim acaba? Bu toprakları sevmeyi, Al Bayrağa tutkuyu aktarabilir miydim? Türk olmanın gururunu, İslam olmanın şerefini...

Düşünüyor, mümkün değilmiş gibi görünüyordu Ahmet'e. Yine de denemeye karar verdi.

Bir gün, uygun bir fırsat doğarsa...

Bu fırsat doğmadı! Işık değişmiş, bambaşka biri olmuştu. O kadar hızlı bir değişime akıl, sır erdirmek mümkün değildi. Komünist tuzak, ideolojisinde etkilemeyi planladığı kesime ait olmayan bir kızı etkilemişti. Kızıl propaganda kazanmıştı yine!

Artık okula devam etmiyordu Işık. Ahmet'in aldığı duyumlar, onun da Beyrut'taki kamplara eğitime gittiği yönündeydi. Yazık olmuştu kıza. O oğlanla dolaşmaya başlamış, bakımlı süslü kız gitmiş, yerine tam bir komünist militan gelmişti. Sırtında büyükçe bir parka, ayağında asker postalı... Her olayda en önde, her gösteride en faal, en çok konuşan, en çok bağırان...

Sonun da seçildi ve Beka kamplarına gönderildi!

Bilinen oydu ki, dünyanın bütün ülkelerinden gelen komünistler, orada Rus Subayları, KGB Ajanları ve Filistin Gerillaları tarafından eğitiliyorlardı.

FKÖ, Filistin Kurtuluş Örgütü, 2 Haziran 1964 tarihinden beri faaliyetliydi. İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarını kurtarmak için verilecek mücadeleye savaşçı yetiştirmede kullanılacaktı FKÖ. Lübnan'ın Beka vadisinde süren eğitimlere, Türkiyeli komünist militanlar da katılıyor, orada gerilla eğitimi alıyorlardı. Bu eğitimler, silah ve bomba eğitiminden, adam kaçırma, uçak kaçırma, baskın, pusu, banka soymaya kadar gidiyordu.

Kanlı devrimin öncüsü olacak militanların okulu olmuştı Beka...

Türkiye üniversitelerinden Beka'ya giden militanların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Bunların, gelecekte ne iş yapacakları, nerelerde kullanılacakları belliydi. Birer ölüm makinesi haline gelecekler, Türkiye'yi, güzelim memleketi kana boğacaklardı.

Gerilla eğitimini alan onlar, 'Komando' unvanını alan biz! diyordu Ahmet... Hele Ahmet! Aldığı bütün eğitim, lisede milliyetçi hocalarla sohbetler, seminerler... Bir de boks... Ama Ahmet "Komandoydu!", Beka'da eğitim görenler ise, zavallı yurtseverler! Akim mantığın almayacağı bir görüş açısı! Ama kalemi sol eliyle tutanlara göre durum böyleydi. Onları "Usta" bilip takip eden zavallı akılsızlar ise çanak tutuyorlardı bu taraftarlığı.

Toplantı başladı. Yirmiden fazla fakülteliydiler. Gittikçe disiplinli, düzenli ve yararlı oluyordu toplantılar. Herkes sırasını biliyor, fikrini söylüyor, ortaya atılan yeni fikirler tartışılıyordu.

Konuşmaya başladı Ahmet.

Bütün Türkiye'de bir hareket başladı. Türk Milliyetçilerinin dağınık derneklerden sisteminden kurtarılıp...

Kararlar alındı. Tarihi bir gündü. Bir ilk gerçekleşiyordu. Buradan başlayacak hareket bütün okullara yayılacaktı.

Ülkücü Milliyetçiler Derneği

Yüreği millet sevgisi ile dolu bir avuç genç, ilk adımı atmıştı.

Komando Ahmet bu derneğin başkanı oldu. Artık Türk Milliyetçileri, onurla taşıdıkları adlarına yeni bir ad daha eklemişlerdi "Ülkücüler"...

Kutlu bir davaya adanmıştı bu ad.

Ama solcular için değişmeyen tanım devam edecekti.

Komandolar!

Bir anda diğer fakültelere de yayıldı yeni dernekleşme hareketi! Ülkücüler, daha büyük ve kalabalık kitlelere ulaşmaya çalışıyorlardı. Her yerde teşkilatlanmak amacındaydılar. Dışarıdan gelen büyük paralan yoktu, çok şükür. Onlar kendi cüzi harçlıklarından artırdıkları paralarla yapmaya çalışıyorlardı bu işleri.

Komando'nun dersleri biraz aksıyordu. Büyük fedakârlık isteyen dernek işleri okuldan uzak kalmasına sebep oluyordu.

Ülküsü için her türlü fedakârlığa hazırdı yüreği!

Temelleri atıldı bu hareketin! Şimdi duvarlarını inşa ediyoruz. Çabamız, bu duvara bir tek tuğla koyabilmek için!

Edebiyat fakültesini basmışlar!

Bu cümlelerin anlamı ne kadar karanlıktır. Söz konusu olan bir eğitim ocağıdır. Yapılan eylem ise eğitimle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir eylemdir. Bu memleketin hocalarının ders verdiği, bu memleketin

çocuklarının eğitim aldığı, Türkiye'nin geleceğinin çizildiği mekânlarından biri basılmıştı.

Dernekte oturuyorlardı.

Böyle bir haber geldiğinde beklenmez, soru sorulmazdı. Basanlar belliydi, basılanlar ve zorda olanlar belliydi. Maalesef zaman zaman oluyordu bu tip baskınlar. Okulun içinden haber gidiyordu. Ülkücülerin azınlıkta olduğu, kendini savunamayacak-ları bildiriliyordu. Solcular hemen bütün okullara, derneklere haber veriyorlar, toplayabildiklerince militan topluyorlardı. Bir anda toplanma yeri belirleniyor, çoğunluk sağlanıyordu.

Amaç!

Yıldırma, engellemek, yaralamak, ezmek, kovmak, moral bozmak... Psikolojik üstünlük sağlamak!

Dayak yemek, hem de kalabalıkların arasında kalıp linç edilmek çok yıldırıcı olurdu. Bu duruma düşenler uzun süre hastanede kaldıklarının yanı sıra ruhen de perişan oluyorlar, kendilerine gelmeleri aylar yıllar alıyordu.

Düşünün! Ortadasınız! Korumasız ve yalnız! Çevrenize üşüşenler ellerindeki sopalarla, demir çubuklarla, zincirlerle her bir yanınızdan darbeler indiriyorlar. Ne elleriniz, kollarınız ne de çabanız korunmaya yetmiyor. Canınızın yandığının farkında bile değilsiniz. Aklınıza gelen tek şey ölüm ve oradan kurtulmanız gerektiği. Çırpıyorsunuz, çabalıyorsunuz, kaçacak yer bulamıyorsunuz. Yere düşüyorsunuz. Kalkma çabanız boşuna

artık. Bu sefer aşağılanıyorsunuz. İç organlarınızı koruma derdi ile dertop ediyorsunuz vücudunuzu. Tekmeler ekleniyor darbelere. Postalların sivri uçları ile...

Durmak bilmiyor vuranlar. Ölmenizi isteyen bir kinle... Kimse araya girmiyor. Sizi kimse kurtaramıyor. Çünkü azınlıkta yakalandığınız için arkadaşlarınız da benzer durumdalar...

İşte yıkım budur. Bunu sağlamak için Milliyetçileri azınlıkta yakalayıp saldırır solcular. Ne kadar çok Ülkücü yaralanırsa, hastanede yatarsa, asıl hareketliler saf dışı edilmiş, okuldaki güç tükenmiş olur.

Azınlık ve çoğunluk oranı nedir?

Bire on! Bir Ülkücüye on militan düşerse eğer, başarı garantidir. Bunun altındaki bir sayıda. Komandolar" baskını bozabilir!"

Bunun nedenini bir kızıl uşağa sorsanız cevabı hazırdır!

Çünkü onlar eğitilmiş! Komando eğitimi alıyorlar. Devrimcileri yıldırmak için CIA ve Amerikan güçleri...

Kilitli mantıklı bu insanlara Beka'dan oradaki kamlardan, silahlı eğitimden söz ederseniz buna da cevapları hazırdır.

Dünyadaki sınıfsal mücadeleye, emperyalistlerin saldırılarına karşılık vermek için, bütün dünya halkları bir dayanışma içindedirler. Bütün devrimci güçler...

Masallar üzerine kurulu bir inanç "Biz ne yaparsak haklıyız, ama onlar komando! Faşist!"

Fırladılar... Orada kim varsa... En baştaydı Ahmet. Koşuyorlardı. Ne buldularsa almaya çalıştılar ellerine. Onları gören, yolda karşılaştıkları Ülkücüler sorgusuz katıldılar kalabalığa. Koşu yolunu anlamışlar, hedefi bellemişlerdi.

Beklenen bir saldırıydı. Ülkücüler çok azınlıktaydı o okulda. Üzerinde sürekli çalışma yapılan, düşürülmeye çalışılan, Komünist kurtarılmış bölge yapılmak istenen bir okuldu. Durum vahimdi. Zaman zaman seslendirilen "Komünistler edebiyatı basmış" sözleri koşanlara yeni katılanlara, her şeyi yeterince anlatıyordu.

En önde koşan Ahmet, daha önce benzeri çok kavgaya katıldığı için zamanın kısıtlılığının farkında, sporcu luğunun verdiği nefes gücü ile ama sigara içtiğine lanet ederek, kavgaya alanına güç ve nefes ayırarak koşuyordu. Yüz elli, iki yüz kadar Ülkücü olmuşlardı.

Koşuyorlardı. Ülküdaşları sıkıntıdaydı. Ölüm kalım koşu-suydu adeta. İleri atılan her adımda tehlikenin, ateş çemberinin içine doğru ilerliyorlardı.

Bir ülkünün ardında koşmak, paylaşım gerektirir. Aim teri, emek ister. Çalışma, yorulma, uykusuz geceler ister.

Paylaşım! Yol arkadaşlığının gereğidir. Ülküdaşlığın gereğidir.

Bu paylaşım bazen bir slogan olur, bazen bir bildiri ya da bir kitap. Bazen kavgada payına düşen... Gelecekte belki de kurşunlar...

Ülküm için payıma ne düşerse razıyım! Ülkücüyüm ben! Büyük bir devletin, bağımsız bir devletin düşü süler dünyam! Duygu yüklü gönlüm, Dünya Türk Birliği için atar! Bu kavgada payıma ne düşerse razıyım!

"Ülkü denen nazlı gelin, erde şan ister

Büyük devlet kurmak için büyük kan ister!"

Kan!

Kutlu bir dava uğruna da olsa ıstırap veren bir konudur! Hele söz konusu olan aynı ülkenin çocuklarının kanıysa! Kardeş kavgasının inanılmaz sonuçları bilinir. Karşı taraf "Devrim! Kanlı bir devrim!" diye tutturdukça, satılmış beyinlerin "İlla da Sovyet hegemonyası, illa da orak çekiçli kıvıllı bayrak!" dayatması sürdükçe... Elden ne gelir? Yapacak ne var? "Kan" kaçınılmazsa...

Yine de çok acıdır gençlerin birbirine düşmesi. Yine de katlanılmazdır!

Yaklaştılar! Çok az polis vardı. Önlem almak, baskını durdurmak yerine izlemedeydi polis.

O yıl kurulan ve toplumsal olaylarla mücadele etmek üzere görevlendirilen "Toplum Polisi" birimleri güya önlem almışlardı.

Yeşil renk üniformaları ve beyaz renkli miğferleri ile dikkat çeken bu polis birimi, devlete ait her şeyi küçültme, aşağılama, böylece dejenere ederek halkın gözünden düşürme propagandası içindeki kıvıllar tarafından "Fruko" diye adlandırılıyorlardı. Gazlı bir içecek olan "Fruko" ile benzerlik kurmuşlardı kendilerince.

Eğer üzerlerine gelirlerse "Faşist Polis" diye bağırarak da onların terminoloj isindeydi.

Kalabalık bir solcu grubu fakülteyi basmıştı, ama Toplum Polisinde hiçbir hareket yoktu. Belki yedek güç istemişler belki de büyük bellenen birilerinin sarf ettikleri, güya "Devlet Adamı" geçinenlerin duygulannı yansıtan "İti, ite kırdırmak!" buyruğunun gereğini yerine getirmek üzere beklemedeydiler.

Çok iyi bir hazırlık yapıldığı belli oluyordu komünistlerin. Okulun önünde önlem almışlardı. Gelebilecek yardımı engellemek için bekliyorlardı. Beş yüz kişi kadardı. Demek ki içeride oda oda, sınıf sınıf sürüyordu saldı. Komandolar, önce bu beş yüz militanı aşacaklar sonra içeridekilere yardıma gideceklerdi.

Bekleyenler, en önde koşan Komando Ahmet'i görünce, zaten yüreklerinin yansını yerlere düşürdüler. Diğer yansı da boştu! Onun heybeti, duruşu karşısında dizlerinin bağı çözüldü. Oysa azınlıktaydı gelenler.

Komando! Komandolar geliyor!

Moralleri alt üst eden çılgınlardı.

Çılgınlardı, canhıraş feryatlara denkti! Daha işin başında kaybetmişlerdi kavgayı. Ne için orada olduklarını bile unuttular. İteklenmiş ideolojiler, kale kurmazdı ruhlarda. İnançla inanmadıktan sonra, Allah sevgisi ile yoğunulmadıkça harcı; ne için, kimin için dayanacaklardı? Bozgunu hak etmişlerdi. Çünkü yanlışlar!

Komando Ahmet daldı kalabalığa. Elinde uygun bir sopa, bir solcu militana yalnızca bir kere vurarak yolu açıyordu. Ülküdaş-ları çevresinde, bir yürek olmuş, vuruyorlardı. Canı yanan, silinmek yok edilmek istenen Ülküdaşlarına adım adım yaklaşıyorlardı. Bir ülkünün uyanışıydı, topyekûn uyanışın müjdecisi...

Çok sürmedi. Bir anda dağittılar karşılarındakileri. Okula giden yolu açtılar. İçeriden sesler geliyordu. Acı feryatların sahipleri kardaşlarıydı. Canlarıydı. Onların yanan canları ile canlan yanıyordu. Daha çabuk ulaşma-lıydılar.

Seslendi!

Yalnız diğer kapıdan girin! Çabuk olun!

Ayrıldılar ikiye.

Komando Ahmet, ana kapıdan daldı. Hayret! Orada da polis yoktu.

Bir an dinledi sesleri. Sonra...

Bir saate yakın sürdü çatışma. Kalabalık bir polis grubu geldiğinde, zaten her şey bitmişti. Saldırı kırılmış, baskıncılar amacına ulaşmadan darmadağın edilmişti. Çok yaralı vardı iki tarafta da, ama kendilerinden en az on kat fazla sayıdaki baskıncıları emellerinden etmişlerdi komandolar.

Güven en üst düzeydeydi. Karşılannda yeniden gruplaşıp "Faşist komandolar!" diye çığırnlara, inadına bir sahiplenme ile cevap veriyorlardı.

Faşist değiliz biz! Ama komandoyuz! Aynen sizin dediğiniz gibi! Bu adı duyunca titreyin! Okullarımızı bırakmayacağız satılmışlara! Komandoyuz biz!

Büyük kavgadan arta kalanları hırpalama süreci, sürdü bir süre daha. Toplum Polisi'nin kapılan tutması ve elebaşı bildiklerini toparlaması başlamadan uzaklaşmalıydılar komandolar oradan. Polise verecek adamları yoktu!

Gidelim! dedi Ahmet. Kalması gerekenler oraya, o okula ait öğrencilerdi. Diğerleri yakalanırsa, dertlerini anlatamazlar, mutlaka tutuklanırlardı. Adam eksilmesi demek güçten düşmek demektir. Bunu göze alamazdılar.

Arka taraftan! Duvarı aşalım!

Kısa bir koşu gerekiyordu. Kahkahalar, eğlenmeler başlamıştı. Her kavga sonrası olduğu gibi, haklı davalarının vermiş olduğu neşe içinde gülüyorlardı. Duvarın üzerine çıktı Ahmet! Son kez, eserini görmek isteyen bir sanatçı gibi dönüp geriye baktı. ' Vermedikleri, kızıl-lara teslim etmedikleri okulu gururla seyretti bir süre.

Gözü ikinci katın penceresine takıldı bir an! Bir kız gördü orada. Ne işi varsa, oradan onları seyreliyordu. Ajan tipi bir izleme değildi yaptığı. Sanki sevinmiş, mutlu... Anlam veremedi Ahmet! Merak içinde, tanı-maya çalıştı kıızı. Uzaktı! Yüzünü seçmesi mümkün değildi. Yalnızca sırtındaki dik yakalı kırmızı, önü işlemeli kazağını gördü ayırtıcı olarak. Hafızasına işlemeye çalıştı. Son bir deneme, elini kaldırıp selamladı onu!

Hemen karşılık geldi. Hem de iki elini sallayarak... Garip bir şekilde geri dönmek, o kızı tanıma isteği doğdu içinde Ahmet'in. Yapamadı!

Hadi! diye bağırdı biri, "Gidelim! Yakalanacağız!"

Duvardan aşağıya atladı Ahmet!

Çekildiler. Bildikleri, belledikleri yolları denediler yine... Kaçma değildi. Kaçmazlardı!

Olayların bir aslı vardır. Bir de basma yansıması.

Aslı: "Yüzlerce komünist militanın, emellerine engel gördükleri Ülkücülere ders vermek için, Edebiyat Fakültesine yaptıkları bir saldırıydı" Bu saldırıda azınlıktaki milliyetçi öğrenciler hedeflenmiş, dövülmüş, yaralanmış okuldan atılmak istenmişti. Tam her şey bitmek üzereyken ülküdaşlarına yardıma gelen komandolar işi tersine çevirmişti.

Ama sol ağırlıklı basın, büyük gazeteler, hem saldırıp hem ağlayan, kedi cinsi kızıkların söylediklerini, anlattıklarını yazmaktan çekinmedi. Olay tam aksi yansıtıldı gazete sayfalarına. ÜLKÜCÜ GENÇLİK KAMPLARI DÜŞÜNCEİ Aji tasyonun sınırları zorlandı.

Komandolar fakülteyi basıp, yurtsever devrimci gençlere saldırdı! Çok sayıda devrimci, yurtsever yaralandı. Polis, olayı yalnızca seyretti

Dağ gibi dursa da zulme karşı, dayanmanın en üst sınırlarında dayansa da, savaşçılığını kuşansa da, adı "Komando" olarak anılsa da; Ahmet 21 yaşında bir Türk Genci'dir. Gençlik, başlı başına bir etmendir "Deli"

fırtınalara kucak açmak için. "Türk" olması, bu deliliğin ki delikanlılık anlamında kullanıyoruz bu sözü, katmerleşmesidir. Titremez yüreğine Ülkü ateşini, Allah inancım, İslam sevgisini doldurunca, bir de adı "Ahmet" olunca... Unvanı "Komando"ya çıkınca...

Yine de gençtir. Daha 21'inde. Yirmi bir bahar görmüş! Baharında seçmiş yolunu. Gençtir Ahmet!

Orada, ikinci katın penceresinde, öylece bakıyordu bana doğru! Gözlerindeki sevinç ışığını gördüm! Yüzünü, şeklini, semaimi tam seçemesem de anladım bizi doğruladığını. Yaptıklarımızı alkışladığını anladım! Bir işaret gibiydi. Cesaretimizi artırmak ister gibiydi. Orada öylece...

Yurdun hüzünlü havası...

Kalabalıklarda yalnız olmanın dürtüsüyle, yurt denen belki eski Türklerin Orta Asya'da sürdürdükleri bozkır hayatının gereği olarak kullandıkları keçe çadırların adından esinlenerek ve 176 rilen isimle, öğrencilerin yuvası olan yurt, baba ocağı, ana kucağı kadar sıcak ve samimi değildir. Garip bir hüznün tüter odalardan dışarıya. Şen kahkahalar yayılsa da zaman zaman, şen değildir o kadarda...

Sınav zamanı... Odanın ışığını söndürmüşler, sabah erken kalkacak arkadaşlarını rahatsız etmemek için. Ama uyku tutmamış Ahmet'in gözleri. İlk gece değil böyle geçen. Neredeyse üç aydır, aynı hikâye, aynı

hüzün, aynı sözler! Hemen az ötesinde, üzerine zimmetli demir karyolasında uyumaya çalışan Cengiz'e anlatıyor!

Yurt arkadaşlığı, kader arkadaşlığıdır aynı zamanda. Zamanı paylaşırken, duygulara da ortaklık gerektirir. Anlatılırsa, dinlemek zorunda...

Çok aradık Ahmet'im biliyorsun! Bulamadık! Kaç kez gittik Edebiyat'a. Kapısında bekledik. Sormadığımız, soruşturmadığımız kimse kalmadı. Ne tanıyan var ne bilen!

Çünkü tanımlayacak bilgi çok az!

Üç ay! Üç aydır, bıkip usanmadan o kızı bulmaya çalıştı Ahmet! Neredeyse platonik bir takıntı haline geldi.

Üzerinde kırmızı, önü işlemeli bir kazak...

İyi de Ahmet'im, kış bitti. Bahar bitti. Yaz geldi neredeyse. Neredeyse bütün kız yurtlarında 'Kırmızı kazak' kovaladı bacılarımız. Moda mıdır nedir? O kadar çok giyen var ki dediğin tip kazağı! E! Havalar ısınınca o da gitti! Kızlar kazak giymiyor!

Saçları siyahtı!

Söylemiştin kardaşım! Zaten kızların % 60'ı siyah saçlıdır!

Merak ediyordu Ahmet! O gün o desteği, o sevinç hareketlerini, selamlaşmalarını... Nedenini... Başka da bir amacı yoktu! Ne olabilir ki? Görmemiş, konuşmamış!

Gazetelere ilan versek bile çıkmaz Ahmet'im! Bizim istihbaratımız da kuvvetlidir biliyorsun. Aradığımızı buluruz ama elde veri yok ki!

Bir gün bulacağım ve soracağım ona!

Bulursun İnşallah! Vallahi ben de öyle merak ediyorum ki!

Gençtir Ahmet! 2i yaşında. Hayatının baharının başlarında! Gönlü delidir. Düşleri de delidir! Delikanlıdır, Komandodur Ahmet! Bütün komandolar delidir biraz. Delikanlıdır.

Bulacağım! Mutlaka bulacağım!

Kararlıdır da.

Anlaşılmaz bir kabul içinde milliyetçiler! Komandoluğu kabul ettiler. Yalnız gençler değil, büyükler... Lider bile...

Bir yakıştırmaydı. Belki bir Ülkücünün, kendi gayreti ve yetenekleri ile edindiği lakabı iken, bütün Ülkücülere söylenmeye başlamıştı. Ama garip bir şekilde kabul edilmeye, sevimliye, benimsenmeye de başlanmıştı.

Türk Milliyetçileri "Komando" adını sevdiler nasıl olursa. Bir de "Bozkurtlar" unvanını. Parti amblemindeki bozkurttan dolayı olsa gerek...

Bu benimseme normaldi. Bir adama kırk kere "Komando" dersin... Kendiliğinden "Komando" olur!

Öyle diyordu basın! Bir gün yoktu ki büyük gazetelerde bir "Komando" haberi, köşelerde "Komando yazısı" olmasın! Olmadık isnatlarla güç ve görev

yüklüyorlardı. Farkına varmadan büyütüyorlardı. Şimdi garip bir şekilde kabul başlamıştı. Dışarıda, kılığına, bıyığına bakanlar, eğer sorarsa...

Sen komando musun genç?

Cevap çekincesizdi.

Evet! Komandoyum!

Bu adı duyunca daha dikkatli tavırlar sergileniyordu. İsim yayılıyor, büyüyordu.

1967 yılından itibaren Ülkücü gençlerin eğitimi meselesi CKMP Genel Merkezini çok ilgilendiren bir konu olmuştu. Düşman gittikçe güçleniyordu. Sürekli taktik ve yöntem değiştiriyordu. Ortam tuzaklarla doluydu. Gençlik, hatta çocuk yaştakiler bu tuzağın içine çekiliyorlardı. Özellikle üniversite gençleri hedefteydiler. Ailelerinden ve çevrelerinden uzaklaşıp, büyük kentlere okumaya gelen bu gençler, sudan çıkmış balık misali şaşkınlıklarını üzerinden atamadan solcu militanların eline düşüyorlardı. Yoksul Anadolu'nun, yoksul, sahipsiz çocukları, söylenenlere, kullanılanlara inanıyorlar, ezilmişliklerinin karşılığını devlete isyanda buluyorlardı. Çevrelerini bir anda onlara değer veren erkekli kızlı militanlar sarıyor, solcu hocalar, aydın geçinen tipler; onlara kol kanat olma ve yardım etme bahanesi ile saflarına çekip, kandırıyorlardı. Sahipsiz her genç, komünist militan olma adayıydı.

Işık, öyle gitmiş, yitmişti.

Gençlik değişime açık, maceralara susamış...

Amerikan karşıtlığı çekici bir meta oluyordu. Keza, özgürlük, halkların kardeşliği ve barış sözleri... Türkiye'yi, memleketini, memleket sorunlarını unutup dünyadaki sorunlarla meşgul olmaya başlıyordu gençler. Vietnam'dan, Kamboçya'dan, Çin'den, Kore'den, Afrika'dan söz ederek oradaki savaşları, ezilen halkları dillerine doluyorlardı solcular. Söyledikleri doğrular arasında asıl gayelerini gizlemekte çok başarılıydılar. ABD'nin Vietnam'a karşı giriştiğı savaşı telin mitinglerine koşarken, burnumuzun dibindeki Kıbrıs sorununu, oradaki Türklerin ya da Sovyet Buyruğı altında inim inim inleyen Türklerin sorunlarını görmüyorlardı.

Garip bir anlayıştı. İlginç ve çekici bir yaklaşımdı.

Komünist ideoloji, kendi kahramanlarını yaratıyor, gençlerin beyinlerini yıkayarak orak çekicinin hizmetine sunuyordu. Bir anda komünist olmayan herkes düşman görülmeye başlıyordu. Aileye kadar uzanıyordu bu düşmanlık. İnançlı ana baba bir anda "Gerici" oluveriyordu, aynı evden çıkmış "İlerici!" evladın gözünde. Geleneklere bağlı halkı "Tutucu" namaz kılanlar "Yobaz" ve komünizme karşı çıkanlar "Faşist"...

Ya sen nesin?

Devrimci, yurtsever!

Vatan bile demiyorlardı. Bu kutlu anlamı "Yurt"la sınırlıyorlardı.

Buna işaret etmek için zaman zaman şaka yapıyordu Ahmet.

Ben yurdumu sevmiyorum!

Ne?

Valla yurt hayatı sıkıcı oluyor! Aslında eve çıksak!

Bu yurdu hiç sevmedim!

Kahkahalar! Söylemek istediği yurt şimdi kaldığı yurt... Oysa "Vatan"... Çok geniş anlamı, şiirsel bir söylemi... Ruhları doyuran bir kavramı!

Ülkücüler "Vatansever"... Devrimciler "İlerici yurtsever!" Bu nasıl ayırım!

Küba'nın ABD'ye kafa tutması, efsaneleştiriliyor, Castro ve Militan arkadaşı Che Guevara kahramanlar sınıfında başa tırandırılıyordu. Türk gençliği bunların ardından gidiyor, resimlerini göğüs ceplerinde, posterlerini duvarlarda, sözlerini de akıllarında tutuyordu.

Oysa kendi kahramanları vardı bu milletin! Gerçek kahramanlar... Bu milleti büyük yapan... Kutlu İstiklal Savaşını unutmış, başkalarının verdiği savaşlara hayran bir gençlik... Kendi kahramanlarını unutup, başkalarının kahramanlarına methiyeler yazan bir gençlik...

Bir adım ötesi için de hazırды Türkiye! Yıllardır süren sistemli politika ile Türk Komünistleri artık kendi kahramanlarını yaratma çabası içindeydiler. Devlete kafa tutan, isyan edenler kahraman ilan ediliyor, gençlik bunlara özendiriliyordu. Türk Halkını ya da onların deyişiyle "Türkiye Halklarını" Kızıl Devrime taşıyacak "Che"ler... Anlatılanların gerçek olup olmadığı bile soruşturulmuyor, öylece, gerçek sayılıyordu.

Sorular çoğalıyordu. Cevapsız kalan sorular sıkıntı-
lar doğuruyordu. Oysa Ülkücü gençler her soruya cevap
vermeliydiler. O şekilde yetiştirilmeliydiler ki fikri yapı
komünist manifestoyu ezmeliydi. Ayrıca saldırılar karşı-
sında kendilerini korumalı, savunmalıydılar. Saldırlara
karşılık verme sistemi, bireysel savunmayı aşmış, nere-
deyse cephe savunmasına dönmüştü. Bu savunmada
kol kola girmek, saf tutmak gerekiyordu.

Bu nasıl olacaktı?

Türk olmak bir onurdu. Türklüğünü bilmek ise bir
ayrıcalık! Bu konuda ırkçı yaklaşımlara kesinlikle karşı
çıkıyordu Ülkücüler. İçlerine sızmaya çalışan "Nazi Ar-
tıklarını" hemen temizleyip uzaklaştınıyordu. Irkçı değil,
milliyetçiydiler. Hitler'in, Mussolini'nin insanlık dışı fikir-
leri en başta inançlarına aykırıydı. İslam'la şereflenen
Türk Milleti kendini bulmuş, İslam'ın bayraktarlığını yap-
mıştı yüzyıllar boyu. İslam'ın Yüce Peygamberi'nin ha-
yatı en kutlu örnek olarak önlerindeydi.

İslam ırkçılığı yasaklar!

Yunus Emre bu toprakların ruhunu şiirleri ile yansı-
tırken "Yaratılanı, Yaratandan ötürü sevmeyi!" işaret
ediyordu. Türk ve İslam bir bütündü.

Türk Milliyetçiliği, bir kültür milliyetçiliğidir. Din, dil,
inanç, ülkü, tarih ve kültür birliğidir!

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kurucusu Büyük
Atatürk bunu " Ne mutlu Türk'üm diyene!" sözüyle özet-
lemişti.

O gün dergide İsmet Bey, önündeki kızıl gazetenin büyük yazarının! köşesini işaret ederek kızıyordu.

Dayanılır gibi değil! diyordu, "Akıl alır gibi değil! Bizim kızılarda karakter diye bir şey yok! Kardeşim, madem komünistsiniz, bunu özellikle açık edin. Sokaklarda gençleri kışkırtırken cesur geçiniyorsunuz. Burada gösterin cesaretinizi. Açıkça söyleyin derdinizi. İsteklerinizi açıkça söyleyin. Gizlenmeyin!"

Zaman zaman yapılan küçük toplantılardandı. Her biri değer olan bu fedakâr insanlar, kalemleriyle, düşünceleri ile fikri yapıya ışık tutmaya çalışıyorlardı. Zaman zaman birbirlerini de tenkit ediyorlar, yanlış fikirleri temizlemeye çalışıyorlardı.

Haklısın! diyordu Ahmet Hoca, "Hangi fikri taşırsan taşı, hangi sisteme inanırsan inan, önce 'Millî' ol. Başkalarının sevdalı olma. Mandacı zihniyete teslim olma! Kendi bayrağını taşı. Paçavraları değil!"

İnsan komünist olabilir. Komünizm insanlık dışı, insan yapısına hiç uymayan bir sistemdir, ama insanlar buna inanabilir. Hatta bunun için çalışabilir, yazabilir, taraftar toplayabilir.

Oysa bizimkilerin yaptığı resmen Sovyet hayranlığı! Çin Hayranlığı! İçinde azıcık karakter olan kişi, elinde Rus Bayrağı ile Çin Bayrağı ile gezer mi? Onu duvarlara asar mı? Kendine komünist olamaz mısın sen? İlla da uşaklık mı etmen gerekiyor? İlla da esaret mi? Neden bu boyunduruk hevesi?

Beyinleri tatile çıkmıştı çünkü. Bir Türk'ün, bu milletin çocuğunun, manda istemesi ne büyük bir yanılğı, ne şahsiyetsiz bir...

Üstelik bir de bölücülük! Aklım almıyor yapılanları. Söylenenleri, yazılanları mantığım kabul etmiyor. Adamlar Türkiye Halklarına Özgürlük!' diye pankartlar asıyorlar. Hadi diyelim ki 'Türk' olmayı kabul etmiyorsunuz ve 'Türkiyeliyim' diyorsunuz. Sizi zorla nesep sahibi yapacak değiliz ya! Hadi göz yumalım bu sözünüze. 'Türkiye Halkı' deyin! 'Türkiye Halkına Özgürlük' deyin! Nedir bu 'Halklar' ısrarı?"

Sovyet ideolojisinin gölgelediği Komünist ideolojinin, ülkeleri yutma taktiğinin bir gereği idi bu da!

Böl! Parçala! Kolayca yut!

Komünistler, milli ne varsa, milletle ilgili ne varsa yok saymayı gerekli görüyorlardı. En büyük oyunları Türkçe üzerineydi üstelik. Garip, uyduruk bir dille konuşmayı, yazmayı görev belliyorlardı. Kullandıkları dil Türkçe olmaktan çıkıyor, her gün uydurulan kelimelerle Türkçe bozuluyordu. Komünistlerin kontrolüne geçen Dil Kurumu'nu, Atatürk'ün emanetini, dili bozmak için kullanıyorlardı. Artık konuşma ve yazma diliyle bile ayırmaya başlamıştı fikirler.

Ülkücülerin eğitimi, tek bir fikri yapı çevresinde buluşturulmaları, kaçınılmaz oluyordu. Çok yönlü ve güçlü saldırıya, güçlü bir fikri yapı, güçlü bir teşkilatla karşı konulmalıydı. Komünist fikirler çürütülmeli,

militan yapı engellenmeliydi. Geleceğin ne büyük tehlikelere gebe olduğu öylesine açıktı ki!

Ankara'da CKMP Genel Başkanı Alpaslan Türkeş, yakın dostu, ordudan ve 27 Mayıs İhtilalında Milli Birlik Komitesi'nden tanıdığı kader arkadaşı ile bu sorunu çözme çabasmdaydılar.

Bozkurtlan nasıl eğiteceğiz? Fikri yapıyı nasıl kuracak, ideolojiyi, doktrini nasıl oturtacağız?

Gençlik kampları kuralım!

Yüz bin genç... Yüz bin Ülkücü...

Yüz bin komando...

Komandolar...

Bu adı almış, kabullenmişlerdi. Bir güç kaynağı, dayanağı olarak görmüşlerdi. Bunda da bir sakınca görmemişlerdi. Mademki onlara "Komando" diyorlardı. Mademki bu isimden ürkü-yordu karşıdakiler, bunu sürdürmenin yaran vardı. En azından güçlenene, toparlanana kadar! Bir efsane yazmanın gereği ortadaydı.

Yüz bin komando... Çok büyük belki biraz da hayali bir rakamdı. Ama onlar inanan, düş peşinde koşmanın, gerçekleşeceklerle basamak olacağını düşünen idealist insanlardı. Büyük düşünmek "Turan Mefkuresi" nin bir yansımasıydı. Turancılar büyük düşünür, büyük düşünmek zorundadırlar. Elde ettiklerine razı olamazlar. Yeterli bulamazlar.

Yüz bin Ülkücü genç!

Yüz bin Komando!

Nasıl?

Düşüncenin temelleri atılmış, uygulama için yapılacakların planlanmasına geçilmişti artık. Günlerce sürdü konuşmalar, tartışmalar. Birlikte yola çıktıkları arkadaşlara danışıldı. Fikirleri alındı.

Genelde üniversite öğrencisi olan bu gençleri, okullarından uzak tutmamak, derslerinden geri bırakmamak gerek. Bu nedenle yaz tatillerini...

Yanyıltatillerini... "Yer!"

Şehirlerden, yerleşim yerlerinden uzak, derneklerimiz güçlü olduğu illere, ilçelere yakın...

Deniz kıyılar, yaylalar, orman...

Kamp kurulacak uygun yerler. Halkı rahatsız etmeden, ama çok da gözlerden uzak olmadan...

Oranın ne olduğu, ne yapıldığı bilinsin! Bizim bu milletten saklımız gizlimiz yok!

Psikolojik yansımaları, propaganda etkisini düşünerek basına el altından haberler verelim! Haberler yaptıralım!

Mutlaka olumsuz olacaktır haberler! Basın, kiralık ağzını, onu kiralayan dilinde kullanacaktır. Bu da bizi olumsuz etkileyecek, yanlış tanıtacak!

Olsun! Bazen olumsuz propagandanın etkisi olumsuzdan daha iyi olur. Bizim arkadaşlarımız da açıklasınlar amacımızı!

Doğrudan, parti olarak ilk ağızdan açıklamalar da yapalım!

Yüz bin genç... Yüz bin komando...

Fikrimizi anlatacak, artlarından gelen gençleri yetiştirecek, iyi eğitim almış, bilgili, becerikli, kendisini koruyabilen, mücadele edebilen, korkusuz, cesur... Fikir savaşçıları!

Komandolar!

Bu isim bize sıkıntı verirse...

Bozkurtlar...

Korkusu olanın bu davada işi yok?

Haklısınız! Bu zamanda böyle bir yapı içinde Ülkücü olmak...

Seçimlere kadar eğitebildiğimizce komando... Sandık başlarında gerekecek bize!

Fikir babası Alpaslan Türkeş'ti. Ülkücü basının tanımlamasıyla "Rota Değiştirmeyen Lider!*"... Kamp-larla ilgilenecek olan ise DüNDAR TAŞER...

Ülkücüler kadife eldivene sarılmış çelik yumruktur!

Sayısı 186

Fedakârlık isteyen bir görevdi. Birilerinin gidişe durdemesi, kızıl ihanete set çekmesi gerekiyordu. Halk da bunu bekliyordu milliyetçilerden.

Halk!

Bekleyen bir halktı Türk Halkı. Görür, dinler, sabreder, susar ve bekler. Bekler ki bıçak kemiğe dayansın ya da birileri çıkıp!

Birileri çıkmıştı ya artık seyrederdi halk. Hatta zaman zaman kızar...

Ne istiyor bunlar yahu? Neden rahat durmazlar ki?

Aslında bilir ne istediklerini. Komandoların neden böylesi bir kavgaya soyunduklarını bilir. İçten içe takdir de eder, ama bunu söyler!

Neden rahat durmazlar?

Onlar rahat dursa, sen rahat etmezsin ki ey halkım!

Mücadele etmenin gereğine inanan ve halkın onları destekleyeceğini düşünen Ülkücü gençler, karşılarındaki düşmanın yöntemlerine, hazırlandıkları savaşa karşı koymak için eğitileceklerdi. Pek çok ülkede denendiği gibi Türkiye'de de kızıl bir harekât başlamıştı. Çok yakında silahlı mücadeleye döneceğinin sinyalleri görülüyordu. İç savaş öncesinin hazırlıklarıydı süren. Eğer engel olunmazsa...

Düşman! diye düşünüyordu Komando Ahmet "Düşman! Bu ülkenin öz çocuklarının birbirini düşman görmesi, düşman bellemesi ne acı. Asıl düşmanlarımız dört yanımızı sarmış, son bağımsız Türk Devleti'ni ortadan kaldırmak için karanlık planlar yaparken, birbirimizi düşman görmemiz ne acı!"

Ülküdaşları ile de paylaşıyordu bu düşüncelerini. Büyük taraftar buluyordu.

Keşke başka bir yolu olsa!

Kızıl hükümün buyruğuna girenler öylesine inanmış, beyinleri yıkanmış ve bağlanmışlardı ki. "Usta" dedikleri komünist aydınların söylediklerine hâşâ "Allah Kelamı"

gibi biat ediyorlardı. Oysa o kadar büyük yanlışlar, öylesine acayip tutarsızlıklar vardı ki ideolojilerinde.

Türklüğü reddetmek, milli değerlerimizden başka değerlere inanmak ne biçim bir saçmalık!

İnkâr vardı kızıkların özünde de ama tek yanlış bir inkâr.

Amerikan emperyalizmine hayır!

Tamam! Peki, ya komünist Rus emperyalizmi!

Kahrolsun Amerika!

Çok güzel! Peki ya Rusya!

Cevap yok! Papağanlaşmış ruhlarının ezberlediği standart altı sloganlar!

Ey mavi göklerin beyaz ve kızıl süsü...

Arif Nihat Asya'nın bayraklaşan şiiri, 'Bayrak' böyle başlıyordu. Şairini Bayrak Şairi" olarak adlandıran, ölümsüzleştiren güzel şiir! Ülkücülerin dilinden düşmüyordu. Gözler doluyordu söylenirken!

Al bayrağı görüp de gözü dolmayan Türk, Türk değildir! Çünkü anlamım bilir o bayrağın. Nereden geldiğini, nasıl doğduğunu! Al renginin mecrasını... O nedenle söz söyletmez, yaban el vurdurmaz, ölümlü uğruna!

Oysa komünistlerin tutkusu orak çekiçli ya da anlamsız san yıldızlı bayrakla sınırlanmıştır. Onun ardında yürümek...

Paçavraya, bayrak diyebilmek ancak onların yapacağı...

Nasıl oldu? Bir nesil nasıl bu hale geldi? Türk, Türklüğünü nasıl unuttu! Nasıl bir karşı saldırının sonucu?

Marks'a, Engels'a, Lenin'e, Mao'ya hatta kan dökcü canavar Stalin'e methiyeler dökkebilmek nasıl bir ruh halinin eseri?

Kahrolsun Amerika!

Tamam, Amerika kahrolsun! O konuda sizinle aynı duyguları paylaşıyoruz! Peki, ya Rusya!

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!

Kahrolsun! Ya Rus emperyalizmi!

Yaşasın halkların kardeşliği!

Buna da eyvallah! Ya Türk Birliği! Esir Türkler!

Kirli bir oyun bu! diyordu Komando Ahmet! Kirli bir oyun! Türkiye'yi kanlı bir iç savaşa sürüklemek, bölmek, parçalamak, Al Bayrağı ortadan kaldırmak, Türk adım yeryüzünden silmek, son bağımsız Türk Devleti'ni de esir etmek, kızıl bayrağın altına almak için oynanan bir oyun bu! Biz bu oyunu yemeyiz. Yiyenlere de karşı dururuz. Bunu gerçekleştirmek için yola çıkan, bizi karşı-sında bulur. O düşmandır!"

Aynı memleketin çocukları! Aynı isimleri taşıyan, aynı sokaklarda oynamış, genç olmuş, aynı okulun sıralarını paylaşan, ama artık ayrı saflarda yer alan gençler. Aynı yağmurlarda yürümüş, sevdalanmış, aynı türküleri söylemiş, aynı felaketlerde ölmüş... Düşman kardeşler!

Bu iş nereye kadar gidecek?

Üniversiteler, kurtarılmış bölgeler kurmak için biçilmiş kaftandı. Komünistler, fakülteleri, yurtları, komünist emellerin karargâhı haline getiriyorlardı. Ankara'da ODTÜ, kızıl karargâhın merkezi olma durumundaydı. Yurtların altında, gerilla eğitimi için yerler hazırlandığı, silahların depolandığı, halkı isyana teşvik edecek öncü gençlerin burada, Beka Kamplarında eğitim görmüş solcular tarafından yetiştirildiği bilmiyordu. Üstelik üniversiteyi yönetenler, hocalar, hatta rektörler göz yumuyordu bu çalışmalara.

Komünist basın, kendi kahramanlarını yaratma çabasında bazı isimleri "Öğrenci Lideri" adı altında piyasaya sürüyor, ke-mikleştiriyordu. Bunların yaptıkları en küçük eylem abartılıp destansı yazılarla destekleniyordu. "Deniz Gezmiş" ismi ön plana çıkarılıyordu.

Harekette ve hazırlıkta geç kalmamalıyız! Hazırlıksız, boş yakalanmamalıyız! Bu işin sonu kötüye gidiyor. Bir an önce...

Masraflar... Kamp çadırları, yiyecek, içecek... Bunları nasıl temin edeceğiz?

Türk Milleti, kendisi için uğraşanları bilir, tanır. Halka gideceğiz. Anlatacağız. Her kamp, kendi yöresinden temin edecek bu masrafları. Yardım isteyecek!

Dışarıdan ya da içerden başka bir destek yoktu. Beklenti de yoktu. Olsaydı zaten reddedilir, işin milli vasfı ve fedakârlık özü zarar görürdü.

Neler yapılacak?

Çok büyük bir ön çalışma başlatıldı bunun için. Uzun bir hazırlık dönemi oldu. Ülkücü entelektüellerden, yazarlardan, fikir adamlarından, hatta bilge din adamlarından, fikrin büyüklerden yardım istendi. Kısa süreli olacak bu eğitimler için fikri ve ideolojik dersleri, sporu, dini vecibeleri, hatta kavgayı içine alan bir program oluşturuldu. Belgeler, evraklar çoğaltıldı. Dersler, konular standart hale getirildi. Ülkücü Komando Kamp-ları'nın kurulacağı bölgeler, görevliler tespit edildi. Kampa alınacak gençler için asgari standartlar belirlendi. Uzun ve yorucu bir maratondur. Albay, bu işin hakkının verilmesini, hatasız olmasını ve iyi bir planlama ile yüz bin komando olmasa bile bu büyük hedef dikkate alınarak yeterli komando sayısına ulaşılmasını istiyordu.

Clay...

Sonra adı Muhammed Ali oldu!

Yeni bir efsane doğdu. 1942 Doğumlu, siyahi, Amerikalı Boksör, Clay, boks sporuna özel ilgi duyan, hala kulüpte çalışan Komando Ahmet'in de dikkatini çekmişti pek çok kişi gibi. Boks sporuna yeni bir stil getirmiş, ağır sıkletlerin de hareketli boks yapabileceğini göstermişti. Dünya bu ismi ezberliyordu.

Muhammed Ali...

Kelebek gibi uçarım! Arı gibi sokarım!

Bu Clay'ın sloganıydı. 1964 yılında, Ahmet'in hayranı olduğu, taklit etmeye çalıştığı Liston'u yenmiş, Dünya Ağır Sıklet Boks şampiyonu olmuştu. Bundan

kısa bir süre sonra da Müslümanlığı kabul etmiş, "Muhammed Ali" ismini almıştı. Bir anda Türkiye'nin sevgisi artmıştı Muhammed Ali'ye karşı. Onu yakında takip ediyorlar, her yaptığını izliyorlardı. Gazetelerin spor sayfalarında boy boy resimleri basılıyordu.

Ama orası Amerika'ydı. Hem zenci hem de Müslüman bir şampiyonu kabullenemedi. Onu tahttan indirmek için bir gerekçe bulundu.

Askere alınıp Vietnam'a gönderilmek istenmesine karşı çıktı Muhammed Ali. Yargılandı. Beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Lisansı, pasaportu ve unvanı elinden alındı. Çok zor durumlara düştü.

Ahmet'i çok üzdü olanlar. Boksu bıraktı. Oysa gelecek vadeden bir boksör olma yolundaydı. Adeta bir protestoydu yaptığı.

Olaylar, ilgi alanlarının dağılması okul süresini uzatacak gibi görünüyordu. Kendini derslerine vermeliydi. Ama o kadar zordu ki bu!

KOMANDO KAMPLARI KURULUYOR

Karmakarışık bir memleket! Gittikçe gelişen, çok tehlikeli bir mecraya giren öğrenci olayları! Sonu gelmeyen boykotlar, işgaller, kavgalar, çatışmalar...

Artık bombalar patlamaya başlamıştı! Polise karşı olaylarda Rus kökenli anarşi aracı olan ve ilk kullananın ismini taşıyan Molotofkokteyli"" denilen yanıcı, yakıcı araç kullanılıyordu. Anarşi çizgisinin yükselmesini isteyenler her dediklerini yaptırıyordu maşalarına. İktidarın

olaylara sessiz ve etkisiz kalması da cesareti artıyordu. Başbakan Süleyman Demirel, tehlikeyi gerçekten görmüyor muydu yoksa gördüğü halde çaresiz mi kalıyordu? Ya da birileri mi öyle olmasını istiyordu?"

Bütün bunlar olurken önemsemeyen, izleyen ve "Yollar yürümekle aşınmaz" anlayışına sığman bir hükümet! Yollar değil, ama Türkiye aşmıyordu!

1968 yılma gelindiğinde, Türk Milliyetçilerin sabrı da son noktaya gelmişti. Görünen gelecek, kılavuza gerek duymadan, karanlığı gösteriyordu.

Alpaslan Türkeş hazırlıkları tamamlanan kamp açılması için emir verdi!

Hemen!

Ülkücü hareket için bir dönüm noktasıydı.

Komando Kampları için düğmeye basılmıştı!

Adı Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi olan parti teşkilatı büyüyebilir, meclise yeterli milletvekili sokabilirdi. Bunu başarmak çok zor bir ya da önemli bir basan sayılmazdı. Günlük siyasi yapı içinde, halka güzel görünecek bir çizgi tutturulabilirdi. Bunun için Demirel'in siyasi şovunu izlemek bile yeterdi. Vaatler üzerine kurulan bir söylevler kalabalığı! Hemen her yerde başka türlü konuşma. Nabza göre şerbet!

Türk Milliyetçileri bunu asla yapmaz!

Hükümet olmak kolaydır. Asıl olan iktidar olmaktır!

Bunun için de önemli olan kadrolardı. Kadro yetiştirmekti. İktidara gelebildirdiniz ama o iktidann temelini

oluşturacak kadrolarınız yoksa iktidara gelmiş sayılmazsınız. Muktedir olamazdınız! İktidar, kadro demekti. Şimdiden çalışmak, fikrin gereğini yapacak kadroları yetiştirmek gerekiyordu. Komando Kampları'nın bir amacı da buydu!

Er veya geç iktidara gelinebilir. Öyleyse o zamana kadar yetişmiş kadroları kurmalı, çoğaltmalı ve eğitmeliyiz!

Bunun ilk basamağı olacak kamplar çok önemliydi.

Bu iş yapılırken çok dikkat edilmeli, ajanları, provokatörleri, casusları ayıklamalı, sızmalara önlemeliydiler. Kampa katılacak gençlerin çok iyi seçilmesi gerekiyordu. Bu nedenle kamplar, bölgesel olarak kurulacaktı.

O günlerde yeni bir çalışma daha yapılıyordu.

Dernek teşkilatlanmasının adı da değişmiş, bütün Milliyetçi Dernekler, öğrenci dernekleri, "Ocak" adıyla bütünleşmeye başlamıştı. Bu çalışmayla parti merkezinden Sadi Somuncuoğlu ile gileniyordu. Her fakültenin bir "Ülkü Ocağı" vardı. Komando kamplarına genç seçme işleri bu ocaklar aracılığıyla sağlanacaktı.

Komando Kampları, yeni bir kuruluştu. Yeni ve ilk denemeydi. Sağlam temellere oturtulmalıydı. Kuruluş amaçları şöyle sıralandı! "Eğitim Kamplarının Amacı:

A- Türk tarih ve vatan şuuruna, birliğine, "TÜRKLÜK GURUR VE ŞUURUNA; İSLAM AHLAK VE FAZİLETİNE" inanan ve bu uğurda varlığını feda etmeyi göze alan gençler yetiştirmek.

B- Tarihini Dünya nizamı ile kurmuş olan Türk Milleti'nin hasletlerini ve hayatiyetini muhafaza edecek gençleri; ilimde, kültürde, aynı aşk ve heyecanla birleştirmek.

C- İslam Dünyası'na önder, kuvvetli, kudretli, imanlı, müreffeh Büyük Türkiye idealine bağlı ve bunun kavgasını verecek genç nesli hazırlamak.

Ç- Tabii duygulara ve milletimizin bekasına aykırı; milli birlik, ülkü, nizam aleyhtan sol, sosyalist, kozmopolit, temelsiz beynelmilelci fikir ve cereyanlarla teori ve tatbikat olarak mücadele edecek dinamik genç yetiştirmek.

D- Türkiye'nin içtimai, ekonomik, kültür yapısını bilen ve diğer milletlerle mukayese edebilen, bugün ve gelecekteki yerini tayin ve tespit eden gençler yetiştirmek.

E- Genç nesli, kahve köşelerinden, zararlı alışkanlıklardan, faydasız meşguliyetlerden uzaklaştırmak! Taze heyecan ve enerjilerini, milli meselelere yöneltmek! Milletimiz için bünye ve fikirde faydalı eleman haline getirmek.

Amaçlar böylece sıralandıktan sonra, çalışma ve eğitim programının ayrıntıları planlanıyordu.

Kamp hayatının nasıl olacağı, nasıl yürüyeceği ile ilgili günlük program şöyleydi. 1. Sabah Ezanı ile uyanış. Temizlik ve toplu namaz...

2. Sabah sporu. Dinlenme ve kahvaltı.

3. Mehter ve milli marşlar. Yürüyüş

4. Seminer ve konferans (Konuya göre zaman ayrılır)
5. Toplu çalışma, dinlenme, öğle namazı, öğle yemeği ve yarım saat istirahat
6. Arazi çalışması. Ferdi çalışmalar. Boks, güreş, judo, karate.
7. Dinlenme. Toplu ikindi namazı. Uyku (1 Saat)
8. Kısa bir yürüyüş. Gece tatbikatı ile hazırlık çalışmaları. Akşam namazı ve akşam yemeği.
9. Günlük olaylar ve basının eleştirilmesi. Kitap okuma.
10. Yatsı namazı ve yatış.
11. Gayri muayyen zamanlarda gece eğitimi için alarm.

Seçimler bu şartlara göre yapılacak, her ihtiyaca dönük Ülkücüler yer alacaktı.

Öncelikle üniversite gençliği katılacaktı kamplara. Daha sonra bu sınır kaldırılıp bütün gençler davet edilecekti. İlk etapta 34 yerde kamp kurulması düşünülüyordu.

Garip bir heyecan sarmıştı Ülkücü Gençleri. Yeni yapılanmada yer almak için sıraya girdiler. Böylesi bir hareket ihtiyaç olarak görülüyor ve bekleniyordu.

Bu arada çalışmalar basma sızmıştı. Solcu basın olayı abartma yolunu seçmişti her zaman olduğu gibi. Olumsuz propaganda ve kampların açılmasını, katılımı

engelleme çabaları ters tezahür ediyor, "Kamp" çalışması ve "Komando" ismi çekici kılıyordu kampları.

Komando kampları açılmaya başladı!

Sistemi yöneten, Alpaslan Türkeş'in en yakınında duran emekli Binbaşı Dünder Taşer planlama ve yönetim onun işini kusursuz hale getirmişti. Devrin etkin isimlerinden Rifat Baykal ve Ahmet Er ona yardım ediyorlardı. Kamplar sürekli denetim altında tutulacak, yanlış yönlendirmeler ve hareketler hemen engellenecekti.

Sol basın kampları gündemde tutuyordu sürekli olarak. "KOMANDO KAMPLARI" adını kullanırken mecazi yakıştırmalar yapmaktan çekinmiyordu. Bunun CKMP'nin işi olduğu biliniyordu. Ama parti resmi bir bağ kurmamıştı kamplarla. Ocakla-nın yönetimindeydi.

O günlerde canları sıkı bir yazı yazıldı solcu bir gazetede. Alaycı bir dille ve imalarla kamplara kızların katıldığı ve onların da "Dişi Komandolar" olarak yetiştirileceği garip bir dille yazıldı. Oysa kız yoktu kampa katılan. Ülkücü Hareket, kızların yaptığını yapmaz, eylemlerde kadınları ve kızları öne sürmezdi. Bu, düşünce sisteminin bir gereğiydi. Kavgada kız kullanmak Ülkücü Hareket'in mizacına aykırıydı. Ayıp gelirdi. Kişiliksiz ve ucuz gelirdi. Kadını baş tacı eden milli geleneğin böylesi ucuzluklarla işi olmazdı.

Oysa sol basın yazıyordu.

Biraz da korkunun eseriymi bunlar. Büyük bir merak ve tedirginlik içindeydi kızılar ve onların kuklacıları. Ortaya çıkan hareket, devrime engel olur muydu? Planladıkları Sovyet özlemi gecikir miydi?

Birileri dışından emir vermişti uşaklarına!

Bu hareketi önleyin! Yapamazsanız kötöleyin! Halkın gözündeki küçük düşürün!

Gençleri "Ocak" bünyesinde toplayan milliyetçi teşkilatlanma, liseli gençleri de bir çatı altında toplama gereği gündeme gelmişti. Liselerde hızlı bir çalışma yapmaya başlayan komünistlere karşı durmanın gereği idi. Saflarda hiçbir boşluk kalmamalıydı. Hemen başladı çalışmalar. Meyveleri de kısa sürede alındı.

29.2.1968 tarihinde genel merkezi Ankara Cemal Gürsel Cad. 17/5 olmak üzere Genç Ülkücüler Teşkilatı kuruldu. Gençliği ülkücü, milliyetçi bir ruhla yetiştirmek, her türlü bölücü zararlı faaliyetlerle mücadele etmek gayesiyle Salih Dilek, Kamber Gün-doğdu ve İbrahim Çıtak isimli öğrenciler tarafından kurulmuştu bu dernek. Fedakârlık ruhunun yeni meyvesiydi. Kısa sürede şubeler düzeyinde teşkilatlanmaya, yurt çağında yayılmaya başladı. Başta Adana, Samsun, Kars, Gaziantep, Mersin, Elazığ, Sakarya, Erzurum, Bursa olmak üzere 35 il ve ilçede şubeleri açıldı.

Bozkurt!

Genç Ülkücüler Teşkilatı'nın ambleminde yerini aldı. Ülkücüleri temsil eden bir simge olarak bir daha

silinmemek üzere çizildi oraya. Başını yukarıya doğru kaldırmıştı gururlar. Ardında İslam'ı temsil eden, açık yanı yukarı dönük bir hilal...

Neden bozkurt?

Bozkurt Türklerin seçtiği semboldür!

Türkler neden bozkurdu sembol seçtiler?

Bu sorunun cevabını en güzel Dünder Taşer verir.

"Bakın diğerlerine! Filler, tilkiler, aslanlar, yılanlar bile maskaralık yapar. Bağımsızlıktan vazgeçmeyen bir tek bozkurttur.

«««

O günlerde gazeteler solcuların yaptığı bir eylemin peşindeydi. Yan övgü, yan yergi şeklinde verilen haber, zihinleri meşgul edecek kadar önemliydi. Ülkücülerin, belki de solculara sempati duydukları tek olay...

NATO kapsamında, ABD üsleri faaliyetlerini sürdürüyordu, Türkiye'de. Bunların Sovyet baskısına ve emperyalist tehlikesine karşı bir güvence olduğu ileri sürülüyordu yönetenler tarafından. Ancak ABD askerlerinin varlığı milli düşünen herkesi çok rahatsız ediyordu. Neredeyse ayrıcalıklı, şımarık ve ukala tipler, adeta işgal kuvveti niteliğinde boy gösteriyorlardı Türkiye topraklarında. Değişik tipli, değişik tavırlı ABD askerlerini halk nefretle izliyordu. Bu askerlere karşı bir hareket başlamıştı. Yalnız ve azınlıkta yakalanan Amerikan askerleri hırpalanıyor, dövülüyor, kovalanıyordu.

Komünistler, imza atar gibi bunların üzerine kırmızı boyalar döküyorlardı.

Yanki go home!""

Sevimli bir slogan olarak ortaya çıktı. Türklük gururu takdir ediyordu bu tip tavırları. Amerikan askerlerinin ne işi vardı memleketimizde ?

ABD gücünün bir göstergesi olarak, Akdeniz'de dolaşan 6. Filo gemileri Türk Limanlarına uğruyor, ABD askerleri izinlerini bu liman kentlerinde kullanıyorlardı. Bunu en aşağılık yağcılıkla karşılayanlar, kentleri ABD askerlerinin hizmetine sunanlar, genel evleri bu ziyaret için hazırlayanlar vardı yönetenler arasında. Anlayanları tiksindiren haberler duyuluyordu. Mesela İstanbul genel evlerinin ABD askerleri için özel olarak boyandığı...

Solcular, tek yanlı karşı koymalarının hedefindeki ABD'ye karşı eylemlerini, Türkiye'yi ziyaret eden 6. Filo üzerinde yoğunlaştırmıştı. 24 Haziran içö/de büyük bir miting yapılmış, ABD protesto edilmişti. Halkın da sempatisini kazanmıştı bu hareket.

15 Temmuz 1968'de ise İstanbul'a demir atan 6. Filo'ya karşı planlı bir hareket yapılmış, limana çıkan ABD askerleri denize atılmıştı.

Çok iyi yapmışlar! diyordu Ahmet bu haberi okuduğunda, "Keşke orada olsaydım! Keşke biz de hep birlikte..." Ahmet Hoca ile konuşmuştu bu konuyu.

Hocam, biz de yapsak böyle bir şey! Biz de tuttuğumuz askerin kafasını kınp...

Gülmüştü Ahmet Hoca!

Ah Ahmet'im ah! İşin gösterisi, yansıması güzel değil mi? Birkaç Amerikalı denizciyi tutup denize atmak ne güzel değil mi? Baksana gazetelere! Büyük kahramanlık olarak söz ediyorlar bu olaydan. Solcular öğünüyorlar. Sol basın alkış tutuyor kahraman solculara. Ama... derin bir nefes çekmişti sigarasından...

Onlan bu ülkeye davet eden kim Ahmet?

Bizim hükümetimiz!

Özel ve gizli anlaşmalarla onlara Türk Toprakları üzerinde üs kurduran, adeta sömürge durumunda rol alan kim? Bizi yönetenler. Bugün % 50'nin üzerinde oy alıp iktidara gelenler değil mi?

Evet Hocam!

"Ya bize, 'Milli Devlet' vaat edenlere kaç oy verdi bu halk? Geçen seçimde % 2 küsur... Geçmişini unutmamak lazım Ahmet'im! Biz yalvar yakar girmedik mi NATO'ya? Menderes zamanında, bizi NATO'ya alsınlar diye Mehmetçik'i Kore'ye göndermedik mi? Amerikan yardımı diye yapılan bütün aşağılık hareketlere karşı, susmadık mı? Amerikan ununu, yağını, süt tozunu, büyük bir nimet gibi kapış kapış taşımadık mı evlerimize? Ordumuzun kullandığı malzemeler, silahlar, araçlar ABD ordusunun eskileri değil mi? Bu silahları Kıbrıs'ta kullanmayalım diye, fırça yemedik mi ABD başkanından? Bu ülkenin bir zamanlar Cumhuriyet Reisi olan, Celal Bayar, Amerika'dan gelen yardım buğdaylarını,

limanlarda törenlerle karşılamadı mı? 'Bir milyon tonuncu buğday geldiğinde' kurdeleler kesmedik mi? ABD askerlerine özel statü tanımadı mı hükümetler? Ya şimdi ne yapmış bu solcular?

Limanda gezen askerleri deniz atmış? Vay be! Ne kahramanlık? Boş ver Ahmet böyle göstermelik sahtekârlıklara. Aynı adamlar, Kızıl Ordu için methiye düzenler değil mi? ""Evet, ama yine de...""

Yine de iyi olmuş! Tabii... En güzeli, en iyisi Amerikan silahına, ekmeğine muhtaç olmayacak kadar üretmek, kendi silahımızı kendimiz yapmak, NATO üslerini ülkeden defetmektir Ahmet! Aynı zaman da Sovyetlere de kafa tutmaktır! İnşallah Milli Devlet, Güçlü İktidar bunu sağlayacaktır! "İnşallah!"

İSTANBUL'DA KOMANDONUN HASI YETİŞİR!

Üniversite kenti, en çok öğrencinin yaşadığı İstanbul'da kurulması beklenen Komando ya da resmi söylemi ile "Gençlik Eğitim Kampı" için çalışmalar başlamıştı. Üstelik İstanbul'un tescilli bir Komando'su vardı. Gecikmemek, diğer illerden geri kalmamak gerekiyordu. Ocak merkezinde, oturulan kahvehanelerde, okulda, kantinde bu konu gündeme geliyordu.

Sonunda bekledikleri emir geldi Ankara'dan.

İstanbul kampını oluşturmak için gerekli ön çalışmayı yapın! Yer tercihlerini belirleyin. Ekte gönderilen ihtiyaç listesini tamamladıktan sonra, ilk etapta kaç

gencin bu kampa iştirak edeceğini, sayı ve isim listesi olarak bildirin!

Kısa bir hazırlık dönemi vardı önlerinde. Okulların yaz tatiline girmesi ile birlikte, zaman geçirilmeden kampın başlatılması, eğer hazırlıklar daha önce tamamlanırsa, ğrenci olmayanların eğitilmesi, niversite ğrencilerinin ise yaz tatilinde kampa alınması gereğine işaret ediliyordu.

Ahmet bu çalışmanın içindeydi. Gerekli olduğuna inandığı için canla başla çalışıyor, elinden geleni yapıyordu. ekinceleri, lkclerin genel çekincelerine paraleldi. Aralarına sızacak ajanlar ya da istihbaratçılar... Bir de yanlış yönlendirmeler! İşin rayından çıkması, güzel bir amaç için yapılan projenin yolundan saptırılması!

Çok dikkatli olmalıyız. Basının gözü zerimizdedir. Polis de gerekli direktifleri almıştır mutlaka. Peşimizde bir sürü istihbaratçı var. En küçük hatada karşımıza dikilirler. Biliyorsunuz bu işin kanuni dayanağı yok. Sanki sıradan bir kamp yapıyormuşuz gibi hazırlayacağız her şeyi. Gençler bir araya gelmiş, izci kampı faaliyetinde bulunuyor gibi. Bunun ilk denemesini kısa süreli olarak yaparız! Eğer bir sorun çıkılmazsa yazın daha büyük kapsamlı ve kalabalık bir eğitim kampı açarız!

Çadırlar, yiyecek, içecek, yatacak, örtünecek, kap kaçak...

O kadar çok ihtiyaç vardı ki!

Bunları nereden temin edeceğiz Komando?

Malum, partimizin Darası yok. Dernek ise biziz. Demek ki halka açılmamız gerekiyor. Milliyetçi, inançlı esnaftan yardım toplayacağız. Başka çaremiz yok!

Başlangıçta imkânsız gibi görünüyordu her şey. Umudu, Ankara'daki idealist liderin sözleri ayakta tutuyordu. Öğrenci parası ile olacak iş değildi. Zaman zaman satılan dergilere vermek için bile parası olmuyordu Ülkücülerin çoğunun.

Eskiler, yani İstanbul'u bilenler, eski öğrenciler bu işin planlanmasında yer aldıkları gibi, eğitimden de öncelikle yararlanmak istiyorlardı. Bu nedenle ilk eğitime katılacaklar, ideolojik ve sistematik bilgilerle donanacaklardı. İlk etapta eğitim verecek olanlar, Genel Merkez tarafından görevlendirilecek, sonrasında açılacak kamplarda ise İstanbul kendi yağıyla kavrulacaktı. Birbiri ardına açılan kamplara eğitimci yetiştirmek büyük bir sorun olmaya başlamıştı çünkü.

Yer! Önce uygun bir yer ayarlayalım!

Kısa bir araştırmadan sonra yerde karar kıldılar.

Silivri

Sahili, yakındaki ormanlar, sakin ve sesiz olması ile çok uygun bulundu. Yerleşim alanının dışında olduğu için kimseden izin almaya da gerek kalmayacaktı. Tabii gerekli malzemeyi ve ih tiyaçları götürmek büyük sorun olacaktı. Bunun için mutlaka bir araç gerekecekti. Kamp sırasında hastalanan, yaralanan olursa... Sürekli kalmasa bile gerektiğinde çağrılacak bir araç!

Birkaç tipli arkadaş dâhil ederiz kampa. Gerekli sağlık malzemeleri. .. Ha mutlaka bir imam!

Her ihtimal düşünülerek bir yer daha belirlediler. Üst üste aynı yerde kamp kurmak dikkat çekerdi ya da her hangi bir rahatsızlıkta ikinci bir yer belirlemek, hemen oraya taşınmak, eğitimin yarım kalmaması açısından çok yararlı olacaktı.

Küçüksü...

Hemen hemen Silivri'ye yakın özellikleri olan bir yerdi.

Bu konuda çözüldükten sonra kampa kimlerin katılacağı, kaç kişi olacağı konusu geldi gündeme. İlk etapta 50-60 kişi üzerinde karar kılındı. Malzemeler temin edildikten sonra bu sayının artırılması mümkündü. Aralarında iş bölümü yaptılar, yeteneklerine ve imkânlarına göre. On gün içinde eksiklikler tamamlanacaktı!

Ali Emmi, telefonda, biraz çıkıştı o gün Ahmet'e.

Ne iş yapıyorsun orada sen? Doğru dürüst aramaz oldun. Anan merak eder. Her gün söz söyler bana. Neredeyse ona hak verecek hale geldim!

Durumları biliyorsun baba! Ortalık çok karışık! Her gün olaylar, boykotlar, işgaller... Komünistler...

Ben seni okumaya gönderdim oğlum! İdealindeki mesleği edin, memleketine dön! Hizmetini yap diye. Bak kardeşlerin geliyor ardından. Onlara örnek olman gerek. Ne zaman bitecek bu okul oğlum!

Söyleyecek sözü yoktu Ahmet'in. Olaylardan fırsat bulup ders çalışmıyordu. Bir sürü dersi kalmıştı alt sınıflardan. Ne zaman ders çalışmaya karar verse bir şeyler oluyor, sınavlara çalışmadan giriyor, çoğu kez de giremiyordu.

Ailesine karşı sorumlulukları vardı. Babasının sevgisini ve güvenini, ondan beklentilerini düşünüyor...

Bir sınav öncesiydi. Ahmet o gece sabahlamıştı ders çalışırken. Uykulu gözlerle okula gelmiş, kantinde uzak bir masada son kontrolleri yapıyordu. Kapıdan giren, yabancı gözlerle çevreyi kontrol eden genç kızı fark etmemişti. Bir masaya yaklaştı genç kız. Eğilip orada oturan kızlara bir şeyler sordu. Önce anlamadılar ne dediğini. Yeniden tarife başladığında, sözlerine hareketleri de eklenmişti.

Üçüncü sınıfta! Şenay... Kısa boylu...

Tanımıyoruz! dedi biri, "Üçüncü sınıflar sınavda şimdi. Az sonra çıkarlar. Buyurun oturun! Bekleyin isterseniz!"

Kalabalık grubun masasına oturmak istemedi genç kız.

Sizi rahatsız etmeyeyim! dedi, "Ben şurada, kapıya karşı oturayım. Gelirse görürüm!"

Gelir! dedi karşısındaki kız, "Sınavdan çıkanlar mutlaka kantine bir uğrarlar! Olmazsa, sınav dağılırken çıkar bakarsınız!"

Teşekkür edip biraz ötedeki boş masaya geçti kız. Yüzü kapıya dönük oturdu. Ahmet'in oturduğu masa hemen gerisindeydi. Tam aksine, kapıya ardi dönüktü Ahmet'in. Dikkatini toparlamaya çalışıyor, gözünü kaptan ayırmıyordu.

Zıl çaldı. Sınavın bitişı ile bir hareketlenme başla-
mıştı. Kantinin git-gelli kapısı durmadan çalıştı bir süre. Kızın beklediğı, Şenay, girmemişti kapıdan. Kız olduğı yerde dikilmiş, girenleri gözden kaçırmamaya çalışı-
yordu. Kantin giriş katta, hemen kapıdan girişte sol yan-
daydı. Dış kapıdan girenler, çıkanlar da görünüyordu. Kız, cama doğru eğilmiş, dışarı çıkanları görmeye çalışırken, birden sandalyesine sertçe çarptı biri. Tedirgin bekleyişinin verdiğı gerginlikle hopladı yerinde kız. Gayrı ihtiyari olarak "Ay!" diye ses çıkardı.

Özür dilerim! dedi gür bir ses, "Fark etmedim sizi!"

Kızgınlıkla döndü genç kız. Karşısında, yüzünde mahcup bir gülümseme ile Ahmet'i görünce, dondu bir an. Kızardı yüzü. Gözleri daldı öylece.

Siz!

Bağışlayın! dedi Ahmet, "Sınavım var da! Acele ile kalkınca..." ü »

Ahmet, kızın suskunluğunu, kızgınlığının sürmesine veriyordu. Tekbir söz etmesi ortamı rahatlatacak, o da sınavına gidecekti gönül hoşluğu ile. Oysa kız Ahmet'ten etkilenmişti bir anda.

Çok sert bir duruşu vardı. İri yarı vücuduna yakışır bir vakan, bakışları... Görenlerin çekinmesi bundandı. İlk seferinde şaşkın, tedirgin bakarlardı.

Ama bu kızın bakışları öyle değildi. Tanır gibi, tanıyacak gibi, merakla karışık hoş, yumuşacık... Sevecen bakışlar.

Ahmet de tanır gibi oldu bir an. Ama nereden? Aklı sınavda, zamanın akan sürekliliğinde... Düşünme duyusu ölmüş!

Bağışlayın! dedi yine. En duygusal sesini, yapabildiğince kullanıp, "Sınava gitmem gerek. Kaçırırsam!"

Elinden geleni yaptığını düşündü Ahmet! Kız cevap vermemişti! Bir tuhafılık vardı bu işte. Kapıya yöneldi Ahmet! Tam çıkarken, iki kız girdi kapıdan. Az kaldı çarpışacaklardı. Ahmet bir hamle ile kendini kenara atmasa...

Hayırdır inşallah! Bugün ikinci kez!

Şenay! diye seslendi, az önce sandalyesine çarptığı kız. İster istemez dönüp baktı Ahmet! Baktı ve...

Kız, kapıdan giren, az önce Ahmet'in çarpışacağı kıza sesleniyordu.

Şenay! Buradayım!

Gayrı ihtiyari, dönüp bakmıştı Ahmet! Kız elini sallıyordu. Eski bir sahne gelip oturdu tam oraya. Aynı kız, aynı el sallayış. Donup kaldı Ahmet. Ne yapacağını şaşırdı. Bir yanda sınavı, diğer yanda aradığı, az önce görüp tanımadığı...

Her Türk Milliyetçisi, aynı zamanda iflah olmaz bir romantiktir. "Komando" falan deseler de, "Faşist" damgası ile damgalamaya çabalasalar da, sert kavgaların kaçınılmaz aktörü olsalar da, bilinenin ve inanılanın aksine, delicesine romantiktir Ülkücüler. Onlan, dalgalı denizin önünde, kıyıya vuran köpüklere bakıp, yanık türküler söylerken görmek pek mümkün değildir belki. Mehtaplı gecelerin tılsımına kapılıp, şarap kadehini vurup yere, sevdiğinin karşısında diz çökmüş, şiir okurken görmek de... Duygularına kapılıp, kadınının önüne güller serperken de...

Ama inanılmaz bir romantizm hâkimdir ruhlarına.

İnadına, iflah olmaz birer romantiktirler.

O nedenle severler bu millete dair ne varsa. Bu toprakların kuşunu, kurdunu, kedisini, sokak itini... Toprağına, taşına o nedenle tutkundurlar. Hem geleceğe dönük hayaller kurarlar Turan üstüne, hem geçmişe dönük özlemlerde yananlar. Atalarının dönüp geldikleri Viyana kapılarındadır akıllan bu nedenle! Bu nedenle doğuya bakar, Orta Asya'nın bozkırlarında at koşturana Mete Han'ın, ordularından bir er olmak, Çin Sarayını basan Kürşad'ın kırk birinci yiğidi olup savaşarak yiğitçe ölmek dilerler.

Akıl almaz bir şekilde romantiktir Ülkücüler! İnanılmaz düşler, onlann inanması içindir sanki! Bu topraklarda doğup büyümekten mutlu, bu topraklar için ölmeye hazır, al Bayrağın ısıltılı renginde sevdalı...

Ama her biri Tann Dağlan'nın doruklarında bir mezarı olsun ister yine de!

Ruhları İslam'a, onun büyük peygamberine eşlik eder Bedir'de... Onunla Hicret ederler... Onun müjdediği Fatihan

Milletin üyesi ve şefaath duasının hedefi ümmeti olmakla şereflerin en büyüğüne aday!

Kutlu bir sentezi yalnız onlar başarabilir. Yalnız onlar hak et-tiklerince Türk ve Müslüman olduklarında huzuru bulabilir!

Ülkücüler romantiktir.

Belki belli etmezler, belki söyleyemezler. Belki aşk dilenmez dudakları, ama sevmesini çok iyi bilirler. Hele bir kez sevince... Ölesiye severler!

Geri döndü Ahmet! Şenay'dan önce ulaştı kızın yanına.

Adın ne? dedi.

Fatma!

Beni tamdın mı Fatma!

Onun hareketlerinden etkilenmişti bütün kantin. Komando Ahmet, bu hızla birine yaklaşırsa, vardır elbet bir sebebi ama...

Bütün gözler üzerindeydi. Şenay, tanıdığı bu oğlanın, arkadaşının üzerine hızla yürümesinden tedirgin, ne yapacağını bilmez bir halde koşturmuştu yanlarına.

Ahmet, Fatma benim arkadaşım! Benim için gel...

Tamam! dedi Ahmet, "Bir sözüm yok! Sadece... Biz birbirimizi tanıyoruz!"

Ne?

İki kız aynı anda sordu bu soruyu. Şenay, Fatma'nın, Fatma Ahmet'in yüzüne bakıyordu. Ahmet de Fatma'nın! Neredeyse sınav aklından çıkacaktı Ahmet'in. Saatine baktı.

Sınavım var! Hatta geç kaldım biraz. Rica etsem sınavdan çıkana kadar bekler misiniz? İşiniz yoksa...

Cevabı beklemedi Ahmet! Hızla döndü ve çıktı kapıdan. İki kız şaşkın oturdular masaya. Şenay biraz da üzülmüştü olanlardan.

Tanıyor musun onu Fatma? Tanıştığım söyledi!

Valla bilmem ki! dedi Fatma, "Gözüm bir yerden ısıyor ama nerden? Kim bu, adı ne?"

Ne? Ne komandosu? Ben siyasi fikrini sormadım! Adı ne?

Valla ona herkes Komando" diyor Fatma! Asıl adı Ahmet ama..."

Anlatmaya başladı Şenay. Fatma dikkatle dinlerken hatırlamaya çalışıyordu Ahmet'i. İki kız da okumaya çabalayan, siyasetle uğraşmayan kızlardı. Milliyetçilere sempati duyuyorlar, arkadaş çevrelerini onlardan seçiyorlardı. Ama dernek işlerine falan karışmıyorlardı. O gün, Ahmet ve arkadaşlarının Edebiyat Fakültesindeki solcu işgalini kırmalarına çok memnun olmuştu Fatma.

Günlerdir süren gerginlik yüzünden derslerden geri kalmışlar, neredeyse sınav dönemini kaçıracaklardı.

O günkü tedirginliği aklının bir yerlerinde pusudaydı, ama Ahmet'i hatırlamıyordu Fatma.

Bir süre havadan sudan konuşular. Fatma'nın aklı Ahmet'te!

Çıkalım mı? dedi Şenay.

Beklemeyecek miyiz?

Neyi?

A! Ben onu unuttum ya!

Bunu söyledikten sonra muzip bir gülüş oturdu Şenay'm yüzüne. Manalı manalı konuştu.

Ne o? Beklemek mi istiyorsun?

İmayı anlayan Fatma telaşlandı.

Yok yani! Dedi ya! Ben de nerden tanıdığımı öğrenmek için... Yani...

Hadi hadi! diye takıldı Şenay, "Ben bilmez miyim arkadaşımı! Gördün aslan gibi meslektaşımı, yerinden kalkmak istemiyorsun değil mi?"

Fatma açıklamaya çalıştı. Ne söylese karşı bir sözle onu boşa çıkardı Şenay. Ama beklediler. Bir ara kalkıp çay aldı Şenay. Gözleri kapıda...

Özür dilerim! dedi Ahmet, "Beklettim sizi. Daha erken çıkacağımı sanıyordum ama sorular çok zordu. Her zaman kısa sorular soran hoca bu sefer inadına... Yaz yaz bitmedi!"

İyi geçseydi bari sınavın! dedi Şenay!

Çalışmama göre pek o kadar iyi değil ama geçerim galiba!

Çok mu çalışmıştın? diye lafa girme gereği duydu Fatma. "Ben de buradayım!" demeye getirdi. Ona doğru döndü Ahmet. Şimdi başka türlü bakıyordu.

Gözler, en değişken organ mıdır ki, böylesi durumlara hemen uyum sağlarlar? Zamana göre değişme değildir bu. Hani çocuk gözler vardır, çocukların gözleri... Yıllar geçer, yaş artar. Gözler daha olgun bakması gereken çağlarda da bakabilir çocuk gibi.

Ya sevgi bakışı!

Sevme çağlarından itibaren değişmez bu bakış! Hemen fark edilir.

Fatma'nın yüzü hafifçe kızardı. Garip bir duyguyla sarsıldı içi. Ne oluyordu? Hiç tanımadığı, tanıştıklarını iddia eden bu...

Çalıştım! dedi Ahmet, "Sabahladım hem de! Zaman bulup da..."

Burada sustu. Zaman geçiyor, asıl söylemek istediğini söyleyecek kadar zamanın kalmamasından, kızların aniden kalkması, bir yerlere geç kaldıklarını söyleyip!

Beni hatırladınız mı? dedi Fatma'ya aniden. Hazırlıksız yakalanan Fatma'nın telaşına, sorgu dolu bakışlarına yine aynı yumuşak, sevecen bakışlarıyla karşılık verdi.

Yok! dedi Fatma, "Çok düşündüm! Hatta Şenay da yardım etti, ama çıkaramadım. Özür dilerim. Nerede tanışmıştık?"

Tanışmadık! dedi Ahmet. İki kız birbirlerine baktılar. "Bu ne saçmalık?" der gibi. Sıkıntı dolu saniyeler başlamak üzereydi. İzin vermedi Şenay!

E! Öyleyse!

Tanışmadık, ama birbirimizi uzaktan da olsa tanıyoruz! El salladık birbirimize dedi Ahmet. Sonra hemen o günü anlatmaya başladı. Gözleri yerdeydi bu kez! O günü, o anı...

A! diye feryat etti sonra utanıp ağzını kapattı Fatma, "Siz! O gün..."

Güldü Ahmet.

Çok değişti! dedi, "Yani nasıl anlatsam, o gün olanlarla alakası bile olmayan bir şey! Bana el salladınız!"

Bunu söyledi, ama pişman oldu hemen. Şenay'm yanında Fatma'nın düşeceği durumu aklına getirememişti. Hemen düzeltmeye çalıştı.

Beni tanıımıyordunuz tabii! Uzaktan! O gün zorlu bir kavga vermiştik ve...

Çok iyi yaptınız! diyerek onayını belli etti Fatma, "Büyük sıkıntıydı! Komünistler... Okulu bastılar."

Artık siyaset de konuşulmaya başlamıştı. Biraz değişti masanın havası. Duygu, yerini gerçeklere bırakacaktı. Bunu istemedi Ahmet. Hemen kalktı yerinden.

Ben ay alayım! dedi. Fırladı. Onun ardından baktı Fatma. Derin bir nefes aldığıının farkına varmamıştı. Ama Şenay hemen yakaladı bunu.

Yakışıklı ocuk. Çok da mert, delikanlı ve dürüst... Herkes çekiniyor ondan. Dedğini yaptırıyor. Olaylarda çok arkadaşını kurtarmış. Tek başına okul bastığım...

Sözünü tamamlayamadı. Ahmet gelmişti. ayları koydu masaya. Sonra aniden,

Ben Ahmet! dedi...

Fatma...

Komando'yu unutma! diye tamamladı Şenay.

Üçü de güldüler...

Böyle başladı!

Böyle başlar zaten! Başka nasıl olsun? Sıradanlıklar yakışmaz yiğitlere. Yapıları gibi yazgıları da değişik olur. Kılıcımın kalitesinden midir? Kaderin cilvesinde midir?

Böyle başlar!

O akşam iki yürek, kendi dünyalarını yaşama savaşı verirken, birbirlerine açılan küçük kapılardan, görmeden hissederek sinyaller göndermeye başlamışlardı. O güne dek yaşamadıkları bir duygunun etkisi ile değişik bir renk alan dünyalarında, birbirlerine yer açmakla meşguldüler.

Ahmet, büyük ideallerinden taviz vermeden ve üzerine düşen görevi aksatmadan Fatma'yı katmıştı yaşantısına. Daha doğrusu katmak dileğindeydi. Alışılmadık sözler etmeye başlamıştı. Alışılmadık davranmaya...

Olmadık yerde, olmadık zamanda gü-lümsüyordu kendi kendine. Neyi nasıl yapacağını hesaplıyor, Fatma'yı yeniden görebilmek için bahaneler arıyordu. Bulacaktı mutlaka...

Onu çok aradım! Sonunda buldum! Artık asla bırakmam!

Dernekte bir araya gelen Ülkücüler, hazırlıkların tamamlandığını, en küçük bir aksama olmadan kamp konusunun halledileceğini müjdeliyorlardı. Genel Merkeze haber verilirse, asla mahcup olunmayacak, iyi başlayıp, Allah'ın izni ile iyi sonlandırılacak bir görevi hakkıyla yerine getireceklerdi.

Başvuru çok! Hemen hemen bütün Ülkücüler katılmak istiyor kampa!

İlk başta düşündükleri sayıyı artırmak zorundaydılar. İmkânları da izin veriyordu buna.

Doksan, bilemedin yüz kişi alabiliriz ilk seferde. Sonra sırayla...

Belki yüz yirmiye çıkarabiliriz!

Albay "Yüz bin komando!" diyordu. İstanbul ilk dönem için yüz komando eğitirse...

Ahmet "Yüz tane sağlam adamla, yüz yetişmiş Ülkücü ile İstanbul teslim alınır!" diye düşünüyordu. Onun fıkrince "Yüz tane komando, bütün fakültelerde komünist baskısını engellerdi"

Yalnızca yüz Ülkücü...

Yüz inanmış yürek...

KOMANDO KAMPINDA HAYAT + g-A 1 Ağustos... İstanbul için önemli bir tarihti fakat çok kişinin Adikkatini bile çekmedi. Farkında bile olmadılar o gün neler olduğunun. Oysa yüz kadar Ülkücü Genç için çok önemli bir gündü. Gönüllü, fedakâr gençler... Ruhu yüce, kendilerini soylu bir davaya adanmış, o dava uğruna her şeyi göze almış komandolar.

Aileleri vardı. Onlan özleyen, bekleyen anaları... Umutlarına tutunan babalar, örnek alan kardeşleri, bacılar... Merak eden akrabalar, hısımları, arkadaşlar, Ülküdaşlar... Yavuklulan, sevgilileri, nişanlılar...

Merak, öncelikli duygularıydı. Biraz tedirginlik, biraz çekince... Çok önemişiyorlardı. Büyük umutlar bağlıyorlardı. Önce öğrenme, sonra gelecekte öğretme amacındaydılar. Tanışacak-ı büyükleri, ders verecek hocalar çok önemli bir yere sahipti gözlerinde. Değişeceklerini, gelişeceklerini biliyorlardı. Geldiklerinden daha güçlü döneceklerinden emindiler.

On beş tane büyükçe çadır bulabilmişlerdi. Öğrenciler dokuzar, onar kişi kalacaktı. Bir çadır yönetim ve konuk hocaların cadını, diğeri ise ihtiyaçlar ve depo olarak kullanılıyordu. Silivri'yi seçmişlerdi. Ormanın içinde, denize de yakındı kamp yerleri. Suya yakm... Böylece en önemli konu halledilmişti. Diğeri ihtiyaçlar için uygun yerler de düzenlenmişti.

Spor yapacakları aletler kurulmuştu. Birkaç barfiks, halterler, küçük dambıllar, lobutlar, tırmanmakta

kullanılacak kalın ipler, iplerle ağaçlara bağlanmış, sopalara dövülerek kasları geliştirmede kullanılacak büyük kamyon lastikleri...

Uzunca bir koşu parkuru hazırlanmış, engeller konularak güç parkuru haline getirilmişti. Çevre emniyet için gözcü ve nöbet yerleri düşünülmüştü.

Ahmet, kampı yönetecek, işlerin aksamadan yürütmesini sağlayacak, programın eksiksiz sürmesini sağlayacaktı. Hocalar gelecek, anlatacak, öğretecek ve gidecek, yerine yenileri gelecekti. Her gün neler yapıldığı not alınacak, kamp sonunda merkeze bilgi verilecekti.

Daha ilk gün, tavizsiz disiplini hatırlattı Ahmet!

Onarh, on sıra olarak karşısında dizilen, genelde aynı okuldan, birbiri ile tanışanların aynı çadırlarda kalacağı, yaş ve kıdemin dikkate alındığı gençleri uyardı.

Benzerleriniz memleketlerinde, baba ocaklarında, ana kucaklarında tatil yaparken burada, her türlü tehlikeyi göze alarak, ulvi bir ülkü için bir araya geldiniz. Büyük bir fedakârlık örneği gösteriyorsunuz. Ancak, bu fedakârlığın yerini bulması, yapılanların işe yaraması için kurallara ve disipline azami itina göstermeniz gerekmektedir. Başıbozukluğa, sululuğa ve söz dinlememeye asla müsamaha gösterilmeyecektir. O nedenle, bugün, daha kampımız başlamadan size diyorum ki, kurallara uyamayacağını düşünen ülküdaşım, hemen şimdi aynisin buradan! Kendisine kızılmayacak, küsülmeyecek,

dışlanmayacak! Ama burada kalıp da kurallara uymayan olursa...

Bir an durup karşısındakileri bekledi. Kimse kıpırdamadı yerinden.

"Tamam! O halde, kampımız vatanımıza, milletimize hayırlı olsun! Allah utandırmasın! Hepinize basanlar dilerim! Her çadırdaki, günlük program aslıdır. Bu programa harfiyen uyacaksınız. Genel merkezin göndereceği görevliler gelene ve benden görevi devralana kadar, ocağımızın verdiği yetki ile kampın başkanı benim. Ben ne dersem o olacak! Şimdi okuduğum isim sırası ile çadırlarımıza çekilip yerleşin. Orada her birinizin adına hazırlanmış paketler bulacaksınız. İçinde tek tip ikiye takım kamp kıyafetleri var. Üzerine uymayan varsa yedeklerle değiştiririz. Kamp süresince bu giysiler giyilecek. Kirlenen yıkanacak. Üstünüz başınız hep temiz ve bakımlı olacak. Vakit namazlanmamızı cemaat olarak kılacağız. İmam arkadaşımız ezanı tam zamanında okuyacak. Akşam, programı tamamlayıp hemen yatacak, sabah da erkenden kalkacağız. Çok sayıda ziyaretçimiz olacaktır. Hatta Genel Başkanımız, Alpaslan Türkeş'in de kampımızı ziyaret etmesini bekliyoruz. Bu nedenle çadırlarımız her zaman düzenli ve temiz olacak, çevremizi de temiz tutacağız!"

Ardından elindeki kâğıdı işaret etti.

Genel Başkanımız Sayın Alpaslan Türkeş, kampımızın açılışına bir kutlama mesajı göndermiştir. Size onu

okuyacağım! dedikten sonra yüksek sesle okumaya başladı.

" Türk Milleti'nin büyük ümidi, sevgili gençler, aziz bozkurt-lar...

Yeryüzünde en büyük güç kaynağı sağlam fikir ve sağlam iman sahibi olmaktır. Sağlam fikir ancak sağlam vücutta bulunur. Gençlik kamplanında Türkçülük Ülküsü ile ve milli kültürümüzü öğrenerek hakiki bir yansçı ve sporcu ruhu kazanacaksınız. İnsanların yaşama mücadeleleri zaten geniş şümüllü ve müsamaha kabuk etmez bir spordur. Kampınızda; kahve köşelerinde pinekle-mek yerine açık havada varlığını geliştirmek ve yücelt-mek, böylece 9 Işıklar olarak millete hizmet için hazır olmaya çalışacaksınız.

Uzay ve füze çağından da daha yükseklerle çıkacak Büyük Türkiye kurulacaktır. Mutlu yannlar Türk Milleti'nin olacaktır.

Çalışmalarınız uğurlu ve başarılı olsun. Selam ve sevgilerim, bakışlarım daima üzerinizde bulunacaktır"

İlk direktifler verildikten sonra sıra ile adları okunarak çadırlarına gönderildi kampçılar. O akşamdan itibaren eğitim başlıyordu.

Çok güzel bir yerdi. Memleketin her yeri güzeldi zaten. İstanbul'a yakın olmak, bir o kadar da sakin ve insanlardan uzak bir mekânda bulunmak ayrı bir özellik katıyordu kamp yerine. Çevrede sürekli olarak nöbetçiler bulunacak, kampı kem gözlerden uzak tutacaklar,

izinsiz girişlere engel olacaktı. Çünkü basın, özellikle sol basının çok dikkatini çektikleri açıktı. Sürekli kamplarla ilgili yazılar yazılıyor, akla hayale gelmedik iftiralar atılıyordu haklarında. Milliyetçi gazeteler ve dergiler bunlara cevap vermeye çalışıyordu.

Neredeyse bir haftadır oradaydılar. Çok hızlı, disiplinli bir eğitimden geçiyorlardı. Kamp başladığının hemen ertesi günü genel merkezden görevli iki eğitimci katılmıştı aralanna. Çok yönlü eğitimin siyasi bölümüne iştirak ediyorlar, anlatıyorlar, soruları cevaplıyorlardı. Sporları Ahmet yaptırıyordu. Ama emekli bir subayın geleceği söylenmişti. Daha da ağırlaşacaktı eğitim. Basının şişirmelerinin aksine o ana kadar silah görmemişti Ahmet. Aslında orada bulunanların tamamı silah kullanmak, atış yapmak isterdi, ama öyle bir gelişme yoktu ortalıkta. Ahmet de bundan memnun olmuştu. Her Türk gibi silahı o da severdi fakat ortamın silahla oynamaya hiç müsait olmadığını, memlekette zaten gergin olan durumun işin içine silahın girmesi ile önü alınamayacak bir merhaleye gireceğini tahmin ediyordu.

Nereye gidiyorsunuz?

Ayrılığı sorgulayan bir soru.

Fatma'nın gözlerindeki kederi görmüş içi yanmıştı Ahmet'in. Bir ayrılık ilk kez onu bu kadar etkiliyordu onu.

Bir süre, kısa bir süre yokum! O kadar!

Memlekete mi gideceksin?

Öyle olsa söylemez miydim Fatma? Öyle bir yer değil! Buralarda, yakınlarda olacağım, ama görevimden ayrılp gelemeyeceğim seni görmeye. Kısa bir süre! Sabret ve bekle!

Ama daha...

Fazlasını söyleyemedi. "Daha yeni başlamıştık!" diyemedi! Anladı Ahmet.

Yeni başlamışlardı, doğru. O gün, kantinde... Bir şey diyememişti Ahmet! Zamanını beklemişti.

Kimyası çözülemedi daha sevdanın! Neden, nasıl olduğu, birilerini nasıl da bulduğu anlaşılamadı. Çok bilim adamı kafa yordu bu konuya. Üzerinde çok çalıştılar. Olmadı! Filmler, romanlar, hikâyeler... Destanlar bunun üzerine yazıldı, anlatıldı. Dağlar delindi, çöllere düşüldü. Onmaz hastalıklarla denendi âşıklar. Olmadı! Nedeni anlaşılamadı!

Tesadüf olamazdı. O gün, kavgadan hemen sonra duvardan atlaması, dönüp okula doğru bakması, hiç tanımadığı bir kızın bakışlarını yakalaması, el sallaması, onun karşılık vermesi, sonra onu araması, bulamaması... Hiç olmadık zamanda ve yerde karşısına çıkması!

Beklediğiydi. Beklenendi. İki yüreğin birleşmesi, böylesi bir şeydi işte. Ayrı kalamaz hale gelmişlerdi. Hemen her fırsatta, İstanbul'un sevda mekânlarında...

Her şeyi vardı İstanbul'un! Sevdalılar için özeldi. Bir çay içimlik Emirgan'ı, bir manzaralık Ortaköy'ü, bir yürüyüş yolluk

Yıldız Parkı, bir bakımlık Kız Kulesi, bir yoğurt yimlik Kanlı-cası, doyumsuzluk için Boğaziçi'si daha birçok yeri... Her şeyi! Her yeri... Sevdalılar için...

Bir fetih düşünde Fatih'in sevdasıydı! Osmanlı'nın düşü! Peygamberin müjdesi...

İstanbul tanık olsun!

Tanık olsun İstanbul!

Sözler verdiler gelecek için birbirlerine. Yeminler ettiler!

Ama daha...

Ardını getiremedi. "Daha yeni başlamıştık..." diyemedi!"

Şimdi burada!

Ne zaman boşa kalsalar, ne zaman dinlenmeye otursalar, bir sigara dumanında, bir yudum çayda yaşadı onu. Özledi, onun da özlediğini bilerek! Şiirler okudu! Şiir yazmazdı, ama gür sesiyle çok güzel okurdu Ahmet! Bağıra bağıra, zaman zaman cadın inleterek, bütün komandolara dinleterek. Ama asıl dinletmek istediğine it-haf ederek okurdu. Aşk şiirleri değildi okudukları. Oraya uymazdı. Hele Ahmet'e!

İlla da aşk şiiri okumak gerekmez ki! Şiire duygularını ver! Oku!

Gittikçe daha çok okumaya başladı. Ezberine yazdı bütün Türkçü şiirleri.

Kampa sürekli olarak gazete geliyordu. Haberleri okuyorlar, üzerinde yorumlar yapıyorlardı. Günlük siyasi olayları, dünyada olup bitenleri tartışıyorlardı. Gelecek üzerine konuşuyorlardı. Türkiye'nin geleceği üzerine!

O sabah koşudan henüz dönmüşlerdi. Çadırların önünde kültürfizik hareketleri yapacaklardı. Beyaz bir otomobilin beklediğini gördüler. Yönetim çadırının önünde birkaç yabancı sima... Nöbetçi bıraktıkları arkadaşları koşarak geldi yanlarına.

Albay! dedi, "Albay burada! Kampı ziyarete gelmiş! Beraberinde Dünder Taşer!"

Şaşırdılar! Sevindiler! Yanlarındaydı liderleri Alpaslan Tür-keş ve Ülkücülerin ağabeyi Dünder Taşer! Onları ziyarete gelmişlerdi. Önemli ve değerli hissettiler kendilerini.

Ne yapacağız? dedi Ahmet, "Sporu bırakalım mı?"

Hayır! dedi telaşla nöbetçi, "Yönetici dedi ki 'Her şey eskisi gibi aksamadan sürecek. Programda hiçbir değişiklik olmayacak. Albay, bizi izleyecek. Belki bir konuşma yapacak!'"

O halde, davranın arkadaşlar! Alba/a ve Dünder Bey'e güzel bir gösteri sunalım. En iyisini, en güzelini yapalım!

Gülümsüyordu yüzler ısıll ısıll! Onlann hareketleri konukların dikkatini çekmişti. Oturdukları yerden izlemeye başladılar. Bir süre sonra ayağa kalkıp yanlarına geldiler. Dört kişiydiler. Albay en önde duruyordu. Hemen yanında Dünder Taşer. Yüzlerindeki gülümsemeden anladılar memnuniyetlerini. Az sonra kültürel hareketleri bitmişti. Ahmet yönünü Albay'a döndü.

Genel Başkanım! Arkadaşlara kahvaltı öncesi temizlik yap-malan için izninizi...

Cümlesini bitirmeden başını salladı Albay.

Tamam, Ahmet! dedi, "Kahvaltıyı sizinle birlikte yapacağım! Görüşürüz!"

Donup kaldı Ahmet! Ona adıyla hitap etmişti Albay! Birkaç kez görüşmüşler, birkaç toplantıda karşılaşmışlardı. O kadar. Hafızasına hayran oldu. Albay, geri dönüp yanındakilerle birlikte çadırın önüne doğru yürürken, komandalara seslendi Ahmet.

Dağılm! Kahvaltıya kadar hazırlanın!

Kendisi de temizlenmeye koştu!

Albay yer sofrasında bağdaş kurup, en başa oturmuştu! Komandoların gözlerine bakmıştı birer birer. Bazıları ile konuşmuş, sorular sormuştu. Ahmet yakımdaydı hep. Sık sık takdir alıyordu Albay'dan.

Yaptıkların çok önemli! diyordu, "İstanbul, senin uğraşınla daha bir güvenli oldu bizim için. Ağabeylerin, büyüklerin çok memnunlar. Sürekli övgünü dinliyorum onlardan!"

Kahvaltı yaparken de sürdü bu kısa konuşmalar.

Kahvaltıdan sonra, hızla toparlanıldı. Ortalık düzeltildi. Genel bir çevre temizliği yapıldı. Ahmet, komandoları sıraya dizdi ve Albay'ın yapacağı konuşmaya hazırladı onları. Heyecan içinde bekliyorlardı. Önce Dünder Taşer konuşacaktı. Ciddi bir yüzle geçti karşısına.

Bulunduğunuz yere çökün! dedi. Oturdular. O ayaktaydı. Konuşurken aralarında dolaşacak, belki sorular da soracaktı.

Kısa bir konuşma yaptı Dünder Taşer. Türkçe konuşacağı için fazla zaman almak istemiyordu. Onları, fedakârlıklanm övdü. Gurur verici sözler etti. Doktrinden, fikri yapıdan söz etti. Çok okumalarını, araştırmalarını, okullarına, derslerine önem vermelerini öğütledi.

Konuşmasını bitirdi ve Alpaslan Türkçe'i sundu bozkurtlara. Hemen ayağa kalktılar. Türkçe karşısına geçip selamladı onları.

Merhaba Bozkurtlar!

Sağ ol!

Gür sesle alındı selamı. O da oturmalarını istedi. Uzun sürebilirdi anlatacaklardı. Ülkücüler için özel bir dersti. Birkaç kez öksürdü ve tok sesi ile konuşmaya başladı.

Sizinle gurur duyuyorum Bozkurtlar! diye başladı sözüne, "Türk Milleti de gurur duyuyor. Belki bugün farkında değil fedakârlığınızın ama yann..."

Kısa bir giriş konuşması yaptı. Ardından asıl söylemek istedikleri geldi.

Milletler arası çetin bir mücadelenin sürüp gitmekte olduğu bir çağda yaşıyoruz. Bu yarışmada her millet kendi milletinin ilimde, teknikte ve medeniyette, refahta en üstün bir duruma gelmesi için uğraşmaktadır. Milletler arasındaki bu mücadelede başta gelen görüş milliyetçilik görüşüdür. Şimdiye kadar yurdumuzda milliyetçilik horlanmıştır. Bize göre Türk Milletinin kalkınması için dayanılacak en kuvvetli temel, milliyetçiliktir!

Konuştukça açılıyordu Türkes. Dünyadan, soğuk savaştan, diğer ideolojilerden söz ediyor, onları milliyetçilikle karşılaştırıyordu. Sonra da Milli Devlet'in gerekliliğini açıklıyordu.

Bugün dünyada uygulamada olan liberal devlet anlayışı da, sosyalist devlet anlayışı da sınıf devletlerinin oluşmasına yol açar. Bizim bu iki anlayışa da karşı çıkmamız gerekmektedir. Çünkü Türk Kültürü'nün unsurları olan, milli tarihimiz, örf ve adetlerimiz, dinimiz ve Türk insanının ortak davranışları tahlil edildiği takdirde görülecektir ki, bizim tarihimizde devlet hiçbir zaman sınıf menfaatleri üzerine kurulmamıştır. Millet bir bütün olarak düşünülmüştür. Millet bir kültür birliğidir. Aynı kültüre sahip insanlardan meydana gelen canlı bir organizmadır. Bu bakımdan sınıfçı görüşler millet anlayışına aykındır. Milli devlet bir gerekliliktir. Bizim anlayışımızda Türk Milleti'nin tamamının mutluluğu ve refahı esastır.

Bizim devlet anlayışımız milletle tam bir ahenk ve işbirliği halinde olmak üzere kuruludur. Devletimiz, milletimizin yıllar boyu özlemini çektiği otorite ve disipline bizim iktidanimızla, sizin gibi genç Ülkücü kadrolar sayesinde kavuşacaktır.

Gözleri buğulanmış baktı bozkurlara. Onlarla gurur duyduğu öylesine belli oluyordu ki... Kısa bir duraklama devresi sonunda sürdürdü konuşmasını.

Sol basını mutlaka takip ediyorsunuz. Sizi, Türk Milleti'nin geleceği, Milliyetçi gençliği, bu kamplarda aldığınız eğitimi karalamak için her şeyi yapıyorlar. Ama asla başarılı olamayacaklar. Yazdıkları hep aynı şeyler. Ülkücü, Milliyetçi gençliğe, size, 'Komandolar' diyorlar. Böyle tanıtıyorlar. Burada çetin ve zorlu bir eğitimden geçiyorsunuz. Bu isim şimdi konsaydı, bu eğitimden dolayı diyecektim, ama çok önceden beri söyleniyor. Onlar ne derse desinler sizler gerçek birer Bozkurtsunuz. Destanların yazdığı Bozkurt gibi, milletimize her bakımdan önder, kılavuz... Gelecekte devletimizin en önemli mevkilerine sizler geçecek ve büyük ve kudretli cihan devletini sizler kuracaksınız! Sizler bu milletin umudusunuz!

Bir süre daha övgüler yağdırdı Bozkurlanna. Sonra da dua ile noktaladı sözlerini.

Tanrı Türkü Korusun!

Bozkurtlar ayağa fırladılar. Hep birlikte tekrarladılar duayı.

Tanrı Türk'ü korusun!

Öğlene kadar kaldılar konuklar. Eğitim çalışmalarını izlediler. O gece kampta kalmaları dileğine ise "Daha uğrayacak çok yerimiz var!" diye karşılık verdi Türkeş, "Nasılsa yine birlikte oluruz. Sizin çalışmalarını aksatmayalım! Allah'a emanet olun!"

Ahmet, merkezden gelen hoca ve spordan sorumlu emekli subay, birlikte aracına kadar yolcu ettiler Türkeş'i. Türkeş ayrılmadan önce yine övgüler yağdırdı Ahmet'e. Onlar uzaklaşırken ardından baktı Ahmet. Onlara fedakâr demişti Albay, ama asıl fedakârlık onun yaptığıydı. O halde...

Daha çok çalışacağız!

Kararlılıkla geri dönüp eğitime kaldığı yerden devam etti...

O yıl Ülkücü Teşkilatların yeniden yapılanması işlemi rayına oturtulacaktı. Bu oluşum Ülkücü Hareket'in geleceği için çok önemliydi.

Milliyetçi, Ülkücü derneklerin tek çatı altında toplanması, her ilde bir ocak merkezi bulunması, bu ocakların Ankara'dan, tek merkezden yönetilmesi için gereken çalışmalar tamamlandı. Daha önce fakültelerde ayrı ayrı kurulan ocaklar bir derneğin çatısı altına alınarak yönetim bütünleştirildi.

Bu yapılanmayı iyi bir teşkilatçı, fedakâr bir dava adamı olan, Ülkücülerin çok sevip takdir ettiği MHP Gençlik Kollan Genel Başkanı Sadi Somuncuoğlu

planlamıştı. Sadi Somuncuoğlu öncelikle gençliğin yoğun olduğu, üniversite bulunan kentlerde tamamlamıştı, ocakları birleştirme çalışmasını.

İstanbul'da Ocak Şubesi açılması için, bir ocak tüzüğü gönderilmişti. O günün şartları içinde, hemen bir yer kiralamak zordu. Gençlerden bir ekip kuruldu. Kısa bir ön çalışmadan sonra küçük bir dükkânın adresi İstanbul Ülkü Ocağı Merkezi olarak gösterildi. Ardından, Osman Bahadır'ın başkanlığında ilk şube kuruldu. Birkaç hafta partide idare eden, çalışmalarını oradan yürüten ocağa, Nuruosmaniye Caddesinde iki odası bir yer kiralandı ve ocak yeni binasında faaliyete geçti.

DOKTRİN ardeşlikten de öteydi artık bozkurtların ülküdaşlığı. Planla- J^nandan oldukça uzun süren kamp hayatlarında, günleri, geceleri birlikte yaşamışlar, birlikte yorulmuşlar, uykusuz kalmışlar, çalışmışlar, öğrenmişler, tartışmışlar, spor yapmışlar, yemek yemişler, uyumuşlar...

Paylaşmışlardı işte! Paylaşmak! Paylarına ne düşerse onu... Bundan sonra da kaderlerinde ne varsa, üzerlerine yazılan görev neyse, birbirlerinin önüne siper olmak üzere... Omuz omuza, sırt sırta verecekler, güvenecekler...

Son gece hüznü kaplamıştı ortalığı. Belki daha da kalırlardı kampta, ama sonbahar rüzgârları, yağmurları rahatsız etmişti onları. Son gece, ayrılık gecesi, benimsedikleri, alışıkları ortamdan kopuş! Oysa oranın

yabancıydılar bir zaman önce, şimdi ayrılmaya yabancılaşıyorlardı.

Nasılşa görüşeceğiz! sözü alışılmış da olsa tekrar edilip duruluyordu. Doğruydı aslında. Dernekte, okulda, kavgada... En önemlisi kavgada, birbirlerine canlarını emanet edeceklerdi yine.

Nasılşa görüşeceğiz!

Doğru, ama burası başkaydı. Burada başkaydılar.

Ayrılık her zaman özlemleri çağrıştırır.

Son gece! Hüzün kokan serin havayı derin derin soluyarak, değişik bir şeyler yapmak istediler. Ankara'dan gelen yönetici, görevini tamamlamış, gitmişti. Ne olur ne olmaz diye sazını kapıp gelen, ama kamp boyunca, fırsat bulup da bir kere bile çala-mayan Remzi, çıkardı sazını ortaya. En zorlusundan, en hüznülüsünden türkülerle buluşturdu onları. Gür sesle, hep birlikte söylenen marşlara yol gösterdi. Orada öğrendikleri marşlara... Yiğit gönülleri coştı mehter söylerken. Özlem duydukları zamanlara yelken açtılar, karanlığın içinde.

Zamanın ayarını unutmuşlar, gecenin yarısını geçirmişlerdi. Çalıp söylüyorlar, zaman zaman neşeleniyor, zaman zaman daha da derinlere dalıyorlardı. Nöbeti boşlamışlar, yaktıkları büyük kamp ateşinin çevresinde başka bir dünya kurmuşlardı.

Kim ne düşünür belli olmuyordu. Gençliğin anlaşıl-maz esintileri içinde, esiyorlardı. Ahmet, Fatma'yı

düşünüyordu. Alazların arasında görmeye çalışıyordu onun kara gözlerini.

O sırada, başka gözlerin de onları izlediğini, yavaş yavaş yaklaştıklarını, çevrelerinin sandığını fark etmemişlerdi. Birden gür bir komutla irkildiler.

Sakin kırıdamayın! Olduğunuz yerde kaim! Sessizlik hâkim oldu kampa. Saz sustu. Türkü durdu. Bir an ne yapacaklarını bilemediler. Komünist bir baskına mı uğramışlardı? Son geceleri olması nedeniyle, nöbetleri boşlamaları büyük hataydı. Ahmet, başkanı olduğu komandolann böylesi bir hata yapmalannın sorumlusu olarak kendisini görüyordu. Bir şeyler deneme gereği duydu. Arkasına döndü olduğu yerde. Gördüğü manzara rahatlattı onu. Eğer elbiseleri ve ellerindeki silahlar sahte ya da çalıntı değilse, gelenler jandarmaydı. "Burada bir başkanınız var mı?"

Ayağa kalktı Ahmet. Sesin geldiği yöne döndü yüzünü. Genç bir üsteğmendi askerlerin başındaki. "Benim!" dedi, "Başkan benim!"

Söyle arkadaşlarına, yavaşça kalkıp karşıda sıralansınlar. Sakın yanlış bir hareket yapmayın! Bir bölük askerlerin silahları üzerinize çevrili!

Nasıl bir ihbar aldıysa, çok tedirgindi üsteğmen.

Bizim Türk Askeri'ne karşı bir yanlışımız olmaz komutan! dedi Ahmet gür sesiyle. Zaten görüntüsü de yeterince etkili olmuştu, "Hiç merak etmeyin. Söyleyin

Mehmetçiklere rahat olsunlar. Buyurun bir çayımızı için! Şeref verdiniz kampımıza."

Böylece, ateşin çevresinde sıralanmış arkadaşlarının kalkmasının ve sıraya geçmesinin gereksiz olduğunu hatırlatmıştı. Bir an durdu üsteğmen. Sonra seslendi.

Yaklaş!

Ahmet, gayet rahat hareketlerle adımladı aradaki uzaklığı. Üsteğmenin karşısında durdu.

Arayın! diye emir verdi: Bir jandarma eri, silahını omzuna asıp ileri çıktı. Ahmet kollannı iki yana açtı. Asker onu yokladı şöyle bir. Ahmet'in üzerindeki giysileri bir şey gizlemeye müsait değildi zaten. Askerin kenara çekilmesinin ardından komutana biraz daha yaklaştı Ahmet. Elini uzattı.

Hoş geldiniz! dedi, "Adım Ahmet!"

İster istemez elini uzattı üsteğmen. Ciddi durmaya çalışsa da rahatladığı belli oluyordu. Aldıkları ihbarda, çok tehlikeli bir anarşist gurubun ormanın içinde silahlı eğitim yaptığı söylenmişti. Bu nedenle böylesi bir harekât yapmışlardı. Kötü bir dönemden geçiyordu Türkiye. Asker ve polis olayların nereye gideceğini tahmin edemiyor, tedirgin bir bekleyiş içinde gelişmeleri izliyordu.

Ne yapıyorsunuz burada?

Kamp!

Nasıl bir kamp bu böyle? Sayınız çok kalabalık! sonra ça-dırlann düzenini işaret ederek, "Çok da donanımlısınız!"

Üniversiteli öğrencilerin kampı! Gençlik kampı!

Üsteğmen yukandan aşağı süzdü Ahmet'i. Görünü-şünü pek öğrenciye benzetemedi demek ki, "Kimlik gö-rebilir miyim?" dedi. Ahmet seslendi ateş başında otu-ranlara.

Çadırdan benim öğrenci kimliğimi getirin!

Biri koşturdu Ahmet'in çadınna. Az sonra öğrenci kimliği Üsteğmenin elindeydi. Dikkatlice inceledi. Yüzü yumuşadı hafifçe.

Hemşeriyiz! dedi.

Öyle mi? Neresindensiniz komutanım?

Türk Milleti'nin özelliklerinden birisidir. Güzeldir... Yakın olmak, ortak duygularda buluşmak için bahane aramak...

Hemşerilik... Aynı kentin insanı olmak... Hatta ya-kın, aynı bölgeden olmak. Kısa dönemde olsa oralarda yaşamak, askerliği aynı kentlerde yapmak...

İki Türk'ün konuşmaya başlama ve tanışma sorula-rından biridir.

Memleket neresi?

Bu kez Ahmet'le Üsteğmen, aynı soruya benzer ce-vaplan verebilecek kişilerdi. İlçesini söyledi üsteğmen. Ahmet de... Tanıdık birkaç isim araştırması, okullar, belli başlı yerler... Sonunda...

Hemşerim! dedi Ahmet, "Gel oturalım, bir çayımızı iç! Mehmetçikler de beklemesin karanlıkta. Elimizden geldiğince onları da ağırlayalım!"

Bu mümkün değildi tabii. Donanından neredeyse bir bölük askere çay ısmarlamaya müsait değildi, ama teklif etmişti Ahmet.

Durumun ulaştığı sonuç bir toparlanma hareketi gerektiriyordu. Ayrıca dönüşte üstlerine bilgi verecekti ve henüz fazla bir şey öğrenememişti komutan. Bu andan sonrasını sorgu şeklinde sürdürmektense, sohbet havasında yürütmek daha işine gelirdi. Hem hemşerisinin de gönlünü almış olurdu. Tehlikeli bir durumda görünmüyordu. Yanındaki çavuşa döndü.

Astsubayına söyle toplansın herkesi. Araçlara dönsünler. Ben geliyorum! dedi. Sonra Ahmet'e döndü. "Bir çayını içelim hemşerim!"

Gülümsedi Ahmet. "Buyurun!" deyip yol gösterdi. Askerler toparlanmaya başlamışlardı. Onlar yan yana ateşin başına doğru ilerlediler. Ahmet uzaktan seslendi.

Arkadaşlar, misafirimiz var!

Karşıladılar komutanı. Birisi koşturup çay getirdi. Sığara verdiler! Sohbet başlamıştı. Kısa bir süre sonra onların kim olduğunu öğrenen üstteğmen daha bir rahatlamış, konu günlük olaylara, siyasi gelişmelere dönmüştü. İki taraf da sohbetten memnun. ..

Siz şu gazetelerin yazdığı 'Komandolarınız' deyivermişti komutan! Hem de öylesine şaşkınlıkla söylemişti bunu!

Evet! demişti Ahmet, "Biz, sol basının yazdığı, garip görevler yüklediği, halka kötülediği komandolarız!"

Güldüler...

Fikir sistemi sağlam temeller üzerine oturmalıydı. Bu bir gereklilikti. İdeolojik savaşların, milli kültüre saldıran emperyalist kültürlerin, bunların güç aldığı yabancı ideolojilerin karşısına, güçlü bir doktrinle çıkıyordu Ülkücüler.

Bu doktrinin adını Alpaslan Türkeş koymuştu.

9 IŞIK...

İlk kez 1965 yılında Alpaslan Türkeş'in CKMP parti programına kazandırdığı siyasi çözümler bütünü, Ülkücü doktrindi 9 Işık.

1. Milliyetçilik

2. Ülkücülük

3. Ahlâkçılık

4. İlimcilik 5. Toplumculuk 6. Köycülük 7. Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik 8. Gelişmecilik ve Halkçılık 9. Endüstricilik ve Teknikçilik 9 Işık Doktrini, memleket sorunlarına çare bulacak siyasi çözümleri içinde barındırıyordu.

Parti programında yerini bulduktan sonra, 24-25 Kasım 1967 tarihindeki CKMP Kongresinde de "9 Işık" olarak tanımlanan ve daha açıklamalı olarak yer tutan

doktrin, parti teşkilatlarına, ocaklara ayrıntılı olarak tanıtılmış, komando kamplarında ders olarak anlatılmış ve Ülkücü Fikir Sistemi'nin çerçevesini belirlemişti.

Türk Milliyetçileri; hareketlerini güçlendirecek bu doktrine dört elle sarıldılar. Karşılarına çıkanların sorularına cevap verecekler, çözümlerini seslendirecekler, davalarını tek kaynaktan savunacaklardı. Net açıklamalarla susturacaklardı karşı fikirleri. Ülke sorunlarına çareler üreten bu doktrin zamanla daha da geliştirilecek, her çağa uygun hale getirilecekti.

Komando kamplarında ya da asıl adıyla Ülkücü Gençlik Kamplannda, siyasi eğitimin en önemli parçasıydı 9 IŞIK. Her Ülkücü bu doktrini ezbere biliyor, bir çırpıda sayıp açıklamasını yapılabiliyordu.

Doktrin sürekli gelişir. Yaşanan çağa uygun hale getirilir. Ekleme ve çıkarmalarla güncelleştirilir! diyordu Alpaslan Türkeş.

Dediği gibi oluyordu. İlk dillendirildiğinde birkaç sayfalık bir açıklamaydı yalnızca. Sonra broşür haline getirilip dağıtılmış, şimdi ise bir küçük kitapçık oluvermişti. Derneklerde, seminerlerde, Ocaklarda en çok anlatılan üzerinde en çok konuşulan konuydu. Ülkücü Hareket ve 9 Işık ayrılmaz bir bütün haline gelmişti. Unvanlarına yeni bir unvan daha eklenmişti. "Türkçüler" "Milliyetçiler" "Komandolar" "Bozkurtlar" "Türkeşçiler" "Ülkücüler" "9 Işıklılar"

Doktrini anlatan, yorumlayan, açıklayan Ülkücü kitaplar yayınlanmaya başladı birbiri ardına. Bunların başında, Milliyetçi Tanım Sisteminin kaynak kitabı olan Albay Tahsin Ünal'ın yazdığı Tarım Kentleri geliyordu. Ardından Ali Bayındır'ın Milliyetçi Sanayi Sistemi... Doktrin geliyordu.

Büyük bir komünist saldırının varlığı sürerken, bu saldırıya karşı koymak için, yeni bir Kuvayı Milliye ruhuyla direniyorlardı. Çok cepheli savaşın her cephesinde, saldırganların karşısına dikilecek, yeterli bilgi ve birikime sahip komandolar...

Haklarında yazılan bütün olumsuz yazılara rağmen, Türk Milleti'nin gönlünde yer buluyorlardı.

Yazanlar, konuşanlar kimdi ki? Aynı fikrin teslimiyetçi kalemleri!

İt ürür, kervan yürür!

İtler üriyor, komandolar yürüyordu! Hedeflerinde "Milliyetçi Türkiye"yi kurmak vardı. Daha da ötesi Turan'dı.

Zaman geçiyor olaylar geliyor, Alpaslan Türkeş yönetimindeki CKMP, iyice yaklaşan 1969 genel seçimlerinde, iktidara gelmeye hazırlanıyordu. Halkın teveccühü cesaret veriyordu gönüllerine.

Kamp sona ermiş, komandolar daha bilgili, güçlü ve donanımlı olarak normal hayatlarına dönmüşlerdi. En yakın tarihte, uygun zaman ve yerlerde yeni kamplar kurulacak, yeni komandolar eğitilecekti.

Kamp sonrası Ahmet'e takılıyordu arkadaşları.

Sen zaten komandoydun. Şimdi, tescil ettirdin bu unvanını!

Hayırlısı olsun!

Kamptan döndüğü ilk gün, neredeyse törenle karşılanmıştı. Başka bir dünyadan gelir gibi, onun kampta olduğunu bilen ülküdaşları büyük bir merakla yanına koşuyor, neler yaptığını öğrenmeye çalışıyordu. Onları kısa cevaplarla oyalıyordu Ahmet. Çok ısrar edenlere de, "Çok merak ediyorsanız bir daha ki kampa siz de katılın!" diyordu.

Aklında Fatma olmasa, daha çok konuşacak, daha uzun cevaplar verebilecekti ülküdaşlarına, ama onun derdi başkaydı. Yapması gerekenler vardı Ahmet'in. Acele yapması gerekenler! Önce memleketi arayacak. Uzun süredir görüşmediği, bu yaz gelmesini dört gözle bekleyen ailesine iyi olduğunu haber verecek, sonra da, onu çok merak ettiğini bildiği, özlediği Fatma'ya ulaşacaktı bir şekilde...

Fatma İstanbul'da ailesi ile oturuyordu. İki nesil önce Konya'dan göçmüştü dedeleri. Fatma'ya sorulduğunda "İstanbulluyum!" diyordu. Ahmet de ona takılıyordu.

O zaman, ben de İstanbulluyum!

Ama ben İstanbul'da doğmuşum! Doğma büyüme İstanbulluyum!

İstanbullu olmak, onu fethedip Türk Milletine armağan eden Fatih Sultan Mehmet'le akraba olmak gibi bir

şey... Bu nedenle çoğu dışarıdan göçen ahalisi, İstanbullu olmakla öğrenmek için fırsat kollardı adeta.

Postaneye girip, memlekete telefon yazdırdı Ahmet. Bir banka oturdu. Beklerken. Düşünüyordu.

Bugün mutlaka görmeliyim Fatma'yı! Saklamaya hiç gerek yoktu. Özlemişti. Kamp gecelerinin düşü, ışığı olmuştu Fatma. Geleceği düşündüğünde Fatmasız bir şeyler görmüyordu artık. Az sonra telefonda, annesi ile görüşecek ya! Söylese miydi acaba? Birazcık işittirse... Ne demişti annesi? En büyük korkusunu nasıl seslendirmişti?

Sakın bir sosyete kızma gönlünü kaptırıp...

İçinde durdurulamaz bir heyecan. Anası yanında olsaydı, ona Fatma'yı bütün güzelliği ile anlatırdı. "Sosyete değil!" derdi gururla, "Çok ama çok iyi... Güzel de... İyi bir aile kızı!"

Söylese mi?

Bu yıl okulunu bitirecekti Ahmet. Fatma'nın bir yılı daha kalacaktı. O sırada hazırlık yaparlar, Fatma mezun olur olmaz da...

Askerlik... Askerlik bitmeden olmaz!

En azından söz keser, nişan takarız! .

Neler düşünüyorum? Daha yolun başında. Aileme bile söylememişken!

Şimdi söylese mi?

Az sonra adı seslendirildi. Telefonu hazırды. Karşı taraftaki heyecanı tahmin ediyordu. Kulübeye girip ahizeyi aldı eline!

Söyleyemedi Ahmet! Fatma'yı anlatamadı! O kadar çok soru ile karşılaştı ki!

Nereledesin oğlum?

Neden aramadın bunca zaman? Meraktan öldük! İyisin değil mi? Hasta falan...

Neden gelmedin oğlum tatilde? Bizi unuttun mu yoksa... Unutur mu hiç Ahmet? Asla unutmaz! Toprağını özler her zaman, ama görev! Ülkü!

Bir de Fatma var şimdi!

Fatma'yı görmek için acele ediyordu. Hava kararmadan önce mutlaka bir kez olsun, uzaktan da olsa... Özlemin tavana vurduğu durumdu. Çok garip bir açlık vardı içinde. Bir kez görse...

Nasıl yapacaktı bunu?

Evlerini biliyordu! Bir kez semtlerine gitmiş, Fatma önden yürümüş ve her ihtimale karşı göstermişti evlerini. Telefon edebilirdi bir kulübeden. Ama ya Fatma çıkmazsa karşısına! Onu zor durumda bırakmak istemezdi.

Sonunda kararım verdi.

Giderim sokaklarına! Bir aşağı bir yukarı yürürüm. Pencereden falan görürse çıkar belki! Çıkmazsa...

Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. İçi acıyordu özlemle. Koskoca Ahmet! Komando Ahmet, gönül derdinden acı çeksin! Kendisi bile inanmıyordu.

Sonunda ulaştı Fatma'nın oturduğu sokağa. Hiçbir şeyden çekinmeyen yüreğinde garip ürpertiler... Sokağa girdi. Ağır adımlarla yürüdü. Tam Fatma'nın evinin önüne gelince durup bir sigara yaktı. Sıkılmıştı. Okulların tatil olmasına sövüp saydı içinden. "Sen bu hallere düşecek adam mıydın Komando Ahmet?" edebiyatı yaptı. Sokağı sonlandırdı umutla. Köşeye gelince biraz oyalandı. Kendi halinde bir sokaktı ve ne bir kahvehane vardı ne de bir çay ocağı. "Hay böyle sokağın!" diye başlayacaktı. Fatma'nın orada oturduğu geldi aklına. Yanm bıraktı sö zünü. Sonra döndü geriye. Bu sefer daha ağır adımlarla yol aldı. İlk kez bu kadar uzun, iriyarı olmasına kızdı. Böyle belirgin olmasaydı belki, dikkat çekmez, birkaç tur daha atardı. Ama şimdi!

Bu son! Dedi terlediğini hissederek.

Sokağı bitirdi yine. Düşündü. Biraz başka yerlerde oyalansa... Yeniden telefon açmayı, çaldırıp kapatmayı düşündü. Saçma geldi bu düşüncesi. Arka sokağa geçti. Bir tur attı orada da. Hava kararacak ve geç kalacak korkusu ile yeniden Faunaların sokağındaydı. Bu sefer iyice küçük ve ağır adımlar atıp uzattı zamanı. Bu sırada yaşlıca bir kadının dikkatle ve çatık kaşlarla ona baktığını, kendince mırıldandığını fark etti.

Eyvah! Fark edildim!

Fark edilmemesi mümkünmüş gibi. Adımlarım hızlandırdı. Sorulacak bir soruya cevap hazırlamamıştı. Çıktı sokaktan. Döndü yürüdü gitti. Bir telefon kulübesinin önünde buldu kendini. Jetonunu çıkardı. Çevirdi Fatma'nın ev numarasını.

Arayamayacaksam neden aldım ki numarayı?

Bir kez çaldırıp hemen kapattı. Çıktı kulübeden. Güneşin batma meyline kızdı.

Bu kadar erken mi gideceksin bugün? diye sordu cevapsız sorusunu. Bir kahvehaneye girdi. İki bardak çay içti. Loşluk çökmek üzereydi. Fatma'yı göremeden, en azından sesini duyama-dan bir gece daha geçirme fikri mahvetti onu. Ahmet, koca yürekli Komando Ahmet, özlemlere abone olmuş!

Bu kez, bir kez daha çevireceğim numarayı ve kapatmayacağım. Karşıdan ses gelene kadar!

Dediğini yaptı. "Allah'ım Fatma açsın telefonu!" diye dualara durdu. Telefon çaldı. Bir, iki, üç... Ahizenin kalktığını bildirir ses ve jetonunu yitirmesi...

Alo!

Kaim ve yaşlıca bir erkek sesi...

Ne yapsın Ahmet? Durdu! Dondu resmen! Karşıdaki ses birkaç kez daha "Alo!" dedikten sonra kızdı. Usturluplu bir küfür savurdu ve bağırdı.

Sapık! Manyak! Senin başka işin yok mu? Seni bir yakalarsam...

Kapatamıyordu telefonu Ahmet. Donup kalmış öylece... Laf üzerine laf yiyor. O sırada arka planda bir ses... "Kim arıyor baba!"

Bu! Bu Fatma'nın sesi... Demek ki evde... Bir umut! Telefona istese mi? Bu kadar sövgü yedikten sonra nasıl söyleyecek ki? "Ne bileyim ben? Manyağın teki herhalde! Nefesini duyuyorum, ama konuşmuyor!" "Kapat o zaman baba!"

Hay senin... diye başlayan cümlesi telefonun kapanma sesi ile yarım kaldı adamın. Ahmet hala duruyor öylece. Kulübenin önünde genç bir hanım sabırsızca bekliyordu Ahmet'in çıkmasını. Sonra cama vurdu jeton ile. Ahmet o zaman ayıldı. Ahizeyi bırakıp çıktı dışarıya. Şaşkın, ne yapacağını bilmez bir halde birkaç adım attı. Sonra durdu. İnadı tutmuştu bir kez.

Ben, Fatma'yla, konuşacağım arkadaş!

Biraz yüksek sesle söylenmişti bu sözler. Kime söylendiği belli değildi. Birkaç kişi dönüp bakı ona. Ahmet aldırmadı. Geri döndü. Kulübenin önünde iki kişi... Sabırla bekledi.

Hava kararmıştı artık. Sıra ona gelince daldı içeriye. Ezberin-deki numarayı çevirdi. Bekledi. Bir, iki, üç, dört, beş...

Alo!

Fatma... Fatma'ydı... Başarmıştı Ahmet!

Ben, Ahmet!

HAYAT GÜZELDİR ASLINDA

D u kadar güzel miydi İstanbul? Bu kadar neşeli, bu kadar insancıl ve onun! Evet, onundu İstanbul! Sahip çıkıyordu bütün yüreği ile...

Bir pastanede otururken, ağlamaklı bir kadının pikaptan yükselen sesini dinlemişler, acıklı bir şarkıya tanık olmuşlardı. " İstanbul'u... İstanbul'u... İstanbul'u artık hiç sevmiyorum!" Öyle diyordu kadın.

Sevilmez mi bu kent? demişti Ahmet, "Ben, çok seviyorum İstanbul'u! Hele seninle tanıştıktan sonra..."

Kızlar daha duygusaldır ya! Her dizinin altında yaşanmış bir hikâye, bir hüznü ararlar!

Belki ayrılık yaşamıştır İstanbul'da! "Belki! Ama bu benim İstanbul sevgimi değiştirmez! Ben İstanbul'u seviyorum!" Ben de...

Alo! "Fatma!"

Ahmet! Döndün mü? "Evet!"

İki yanda da seslerdeki titreme, git-geller halinde belli oluyordu.

Az önce de arayan sen miydin?

Evet! Yani seni görmek, en azından sesini duymak... Baban çıktı!

Sesini biraz azalttı Fatma! "Çok kızdı babam!" "Duydum! Epeyce kalayladı beni!" "Ay! Çok özür dilerim!"

Hak ettim ama! Telefonu açıp konuşmayan! Yine az söyledi. Ben olsam...

Arkadan ses geldi yine... "Kim arıyor!"

Bir arkadaşım baba! Okuldan! Fatma'nın çekinceli sesi Ahmet'e yansıdı. "Kapatayım mı?" "İyi! Tamam!"

Kiminle konuştuğu belli olmasın diye...

Son bir gayretle şansını denemek istemişti Ahmet.

Yarın görüşsek! Mümkün olur mu?

Tamam! Nerede?

Hani, pastane var ya...

Anlaştılar. Saatte ve yerde karar kıldılar. Telefonlar kapandı. Ahmet'in ayakları yerden kesildi. Uçuyordu sevinçten. Yurdu nasıl buldu bilemedi.

Bugün o gün işte! Nihayet görüştüler. Uzun ayrılıkların kavuşması güzel oluyordu. Mutluluk yansıyor her yanlarından. Sıcacık...

Her şeyi konuştular. Geleceğe dair en güzel düşlere turundular.

Okul açıldığında, artık o yıl okulu bitirmenin, Fatma'ya kavuşmanın bir gereği olduğunu-biliyordu Ahmet. Onu sık sık yurdun dershanesinde görüyorlardı. Çalışıyor, çalışıyor...

Kış erken bastırdı o yıl. Görevler de arttı. Ahmet okula asılmak istedikçe kavgalar engelledi çabasını. Çok zorlu bir yıldı. Çok zorlanıyorlardı. Planlı, kapsamlı, dış destekli komünistler, bütün hatlarda hücumla geçmişlerdi. Yeni bir örgütlenmenin ari-fesindeydiler. İçlerindeki Cinci, Rusçu ayırımı çözebilirlerse...

Her zaman uyanık olmak zorundaydı Ülkücüler. Kavgasız bir günleri geçmiyordu. Saldırsalar da,

savunmaya çekilse de, Ülkü-daşlarını kurtarmak için harekete geçseler de aynı sözle anlatılıyorlardı.

Komandolar geliyor!

Geliyorlardı. Ezip geçiyorlardı.

Her geçen gün daha çok duyuluyordu bu ses. Başka çareleri yoktu. Okumak için, var olmak için, vatan ve millet için... Korunmak için, fikirlerini savunmak için... İnandıkları için kavga etmek zorundaydılar.

Bir görev daha veriliyordu komandalara, bütün Türkiye'de...

Kendimizi göstermemiz, var olduğumuzu, güçlü olduğumuzu ispatlamamız gerek. Bizi görmeli milletimiz. Cesaret almalı. Savunmasız ve yalnız olmadığını bilmeli. O nedenle, belirli günlerde, zafer yıldönümlerinde, kentlerin kurtuluş bayramlarında mutlaka yer alacağız. Pankartlarımızı hazırlayacağız. Türk Bayrakları ile geçeceğiz. Parti bayrakları, ocak bayrakları da orada olacak... Her yerde varlığımızı göstereceğiz. Millet tanıyacak bizi!

İstanbul Ülkücüleri; Marmara Bölgesi illerinde, Ege'de, Trakya da...

En başta Ahmet geçiyor, Al Bayrağı o taşıyordu. Görenler bu heybetli yiğide "Maşallah" çekiyordu. Uygun adımlarla ardından yürüyordu bozkurtlar. Bütün heybetleri, disiplinleri ve yiğitlikleri ile. Başlangıçta taşıdıkları pankartlarda "KOMANDOLAR" yazıyordu. Sonra yavaş yavaş azalttılar bunu. Daha sonra da kulanmaz oldular. "KOMANDOLAR" yerine,

"ÜLKÜCÜLER" ve "BOZKURLAR" tercih edilmeye başlandı.

Onlar kendilerine ne isim verirlerse versinler, onları izleyen halk "Komandolar" diyordu üzerine basa basa, "Türkeş'in ko-mandolan!"

Sevenler, benimseyenler "Hay siz var olun!" diye bağlıyor, gözleri dolu dolu alkışlıyordu onları. Karşı fikrin azınlıktaki sahipleri ise "Faşist" hakaretini savurup kalabalığa karışıyorlardı.

Her yolculuk dönüşünde hemen Fatma'ya koşuyordu Ahmet. Giderken endişe dolu bir yüz yolcu ediyordu onu, dönüşte ise sevinç gözyaşları karşılıyordu.

Bilecik Söğüt'teydik! Ertuğrul Gazi'yi anma törenlerinde...

Edirne'deydik... Kurtuluş bayramında!

Bursa'da...

Çanakkale'de... Zafer geçişinde!

Gitme! demiyordu Fatma! Gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama merak ediyordu. Biliyordu tehlikede olduğunu, dikkat çektiğini Ahmet'in... Çok tanınan, bilinen, çekinilen biriydi.

Ne olur dikkatli ol!

Allah ne yazdıysa o olur!

Her seferinden aynı sözü söylüyordu Ahmet.

Yeni bir yolculuk öncesi!

Konuyu izah ediyordu Fatma'ya. Çok önemliydi çünkü! Yeni bir değişim için yola çıkıyorlardı.

Adana'da partinin toplantısı var. Büyük kurultay toplanıyor. İstanbul'dan çağırılanlardan biriyim! Büyük bir değişim bekleniyor. Türk Milliyetçileri açısından tarihi bir olay olacak, ben de buna tanık olacaklardan biriyim!

Büyük mutluluktuk. Özel olarak çağırılmıştı. İstanbul'dan, delege ve gençlik lideri olarak katılacaktı. İki gün sürecekti kurultay.

Adana...

Bir hareketin yenilenme ve yeniden başlama noktası...

Tarihler, 8-9 Şubat 1969'u gösteriyordu.

Her şey yeniden başlayacaktı. Yeniden kurulacak, planlanacak... Bu değişime karşı çıkanlar vardı. Eskisi gibi kalınması gerektiğini söyleyenler, değişimi yararsız bulanlar, değişim sonrası partide yer bulamayacaklarını düşünenler...

Böylesi şeyleri yaşayacağını düşünemezdi Ahmet. Büyük kavgalar çıkmıştı. Komünistlere karşı birlikte hareket edenler, Ülkücüler, orada birbirlerine girmişlerdi. Neredeyse aynı güçteki bir taraf, Alpaslan Türkeş'e bile karşı çıkarak, değişime "Hayır" diyordu. Kongre çatışma alanına dönmüştü. Gençlerin bu işe akli ermiyordu. İşte o zaman bu değişimin ne kadar gerekli olduğunu, Türkeş'in ne kadar haklı olduğunu anlamıştı Ahmet.

İyi ki buradayım! diyordu, "Başkası anlatsaydı, inanamazdım!"

Kurultay sona erdi!

Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi yoktu artık.

Alman kararla partinin adı Milliyetçi Hareket Partisi, MHP, olarak değiştirildi. Büyük çoğunluk "Evet" dedi bu isme. Güzel, yeni heyecanlar yaratacak bir isimdi. Milliyetçiliklerini parti adı olarak kullanmaları da ayrı bir önem arz ediyordu.

En büyük kavgalar partinin ambleminin tespiti sırasında çıkmıştı. Karşı taraf ki onlarla başka türlü bir tanım yapamazdı artık, "Bozkurt" olmasında ısrar ediyordu. Oysa o ocaklarda ve MTTB ambleminde kullanılıyordu.

Türkeş "Üç Hilal" de kararlıydı. Oylama da yine çoğunluk karar verdi ve MHP'nin amblemi üç hilal olarak değiştirildi.

Kırmızı zemin üzerine beyaz, üç hilal! Değişiklik bu kadarla da kalmadı. Fikir sistemine çok önemli katkılar sağlandı. Yeni söylevler geliştirildi. Bunun en önemlilerinden birini Türkeş'in yakın arkadaşı Ahmet Er dile getirdi. "Tanrı Dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslümanız!" Böylece MHP, Türk-İslam sentezi fikir yapısına oturtulmaya çalışılıyordu.

Genel seçimler vardı o yıl. 12 Ekim'de...

Bu seçimlere yeni bir yüzle, yeni bir isim ve amblemlerle girilecekti. Büyük umutlar besleniyordu.

Memleketi yakındı Ahmet'in. Kurultay sonrası, İstanbul'a dönmeden önce memleketine geçti.

Küçük bir bavulla, babasının dükkânının kapısından içeriye girdi. Yalnızdı Ali Emmi.

Selamın Aleyküm!

Aleyküm selam! diye karşılık verdi Ali Emmi. Sonra her zaman yaptığı gibi hala değiştirmedığı masanın ardından, sonunda değiştirdiği yeni koltuğunu çevirerek baktı kapıya doğru. Uzun, iriyarı genci tanıyamadı bir an. Dükkânın loş karanlığı, bozulan gözlerini kandırıyordu.

Buyur delikanlı!

Etağfurullah baba!

Ahmet!

Büyük bir sürprizdi. Hiç beklemediği bir anda oğlunu, aslan gibi Ahmet'i karşısında gören Ali Emmi ne diyeceğini şaşırmıştı.

Ahmet!

Babasının eline sarıldı Ahmet. Onu o günlere taşıyan elleri öptü. Hava serindi memlekette. Babası yeni moda olan bir elektrik sobası almış, onunla ısıniyordu dükkân.

İstanbul'a uygun kaim paltosunu çıkardı Ahmet. Sandalye çekip masaya yanaştı. Sanki her şey aynıydı. Neredeyse altı yıl olacaktı aynalalı, ama her şey aynı...

Memleketin değişmemesi güzel! dedi içinden.

Nasılsın baba!

Allah'a şükür! Dur hele bir çay söyleyeyim. Bak! Çay ocağını Yakup devraldı. Her dükkâna da bu

megafondan çektiirdi. Artık buradan sesleniyoruz dedikten sonra düğmesine bastı megafonun!

Yakup!

Hışırtilı, parazitli bir ses...

Buyur Ali Emmi!

Sıkı iki çay gönder! Ahmet geldi İstanbul'dan! Ona göre!

Tamam, Ali Emmi! dedikten sonra Ahmet'e "Hoş geldin!" demeyi de ihmal etmedi Yakup!

Ahmet, konuşacak, anlatacaktı, ama Ali Emmi ne yapacağını bilemez bir halde, hareket edip duruyordu masanın ardında.

Dur! dedi, "Eve de haber salalım! Sevinsin garibim. Her gün ondan fırça yemekten bıkmıştım. 'Oğlanı İstanbul'lara gönderdin!' der durur. Ona kalsa hepiniz dizinin dibinde. Ha! Bu arada, Zehra da 'Ankara Hukuk' der. Ne dersin sen?"

İyi olur baba! Kendisi de istiyorsa...

Alo!

Ev numarasını çevirmişti Ali Emmi. Yavuz açtı telefonu.

Ananı ver hele! dedi Ali Emmi. Bir süre beklediler.

Nasılsın?

Her açışında bunu sorarsın! diye çıkıştı hanımı, "Nasıl olacağım. Aynı, sabah bıraktığın gibi!"

Şimdi daha iyi olacaksın! dedi gülerek Ali Emmi, "Bak sana kimi vereceğim!"

Heyecansız bir "Ver bakalım!" cevabı geldi karşıdan. Ahmet aldı telefonu.

Alo! Ana!

Keskin bir çığlık...

Ahmet! Geldin mi oğlum?

He ana!

Feryatla karışık sevinç sesleri...

En çok analar sevinir çocuklarına kavuşunca. Uzun bir konuşma oldu. Bu arada Yakup çayları kendisi getirdi. Eskisi gibi çok konuşmuyordu. Çayları bırakıp Ahmet'in telefon konuşmasının bitmesini bekledi sessizce.

Tamam ana! Hemen geleceğim! dedi ve telefonu kapattı Ahmet.

Hoş gelmişsin Ahmet! "Hoş gördük Yakup Ağabey! Nasılsın!" "İyidir çok şükür. Ben de çay ocağını devraldım!"

"İnşallah çayların güzeldir. Ben hiç Ahmet kardeşime kötü çay getirir miyim? Yakup değişmişti. O eski kötü şakalarından birini yapmamıştı. Lafı da fazla uzatmamıştı. Mekân sahibi olmak böyle oluyordu demek!"

Görüşürüz! deyip çıktı. Ahmet çayın güzel ve taze olduğunu fark etti. Gülümsedi.

Yakup Ağabey çay yapmayı öğrenmiş!

Birkaç müşteri geldi. Ahmet hemen kalkıp yardım etti. Her şey bildiği gibi, bildiği yerlerdeydi. Babası gururlandı "Ahmet değişmemiş!" diye. Sonra yeniden çöktü sandalyeye.

Okul bitti mi yoksa Ahmet!

İlk sorusuydu Ali Emmi'nin. Ahmet bozuldu biraz.
Yere indi gözleri.

Yok baba! Daha bitmedi! Ama bu yıl İnşallah!

İNşallah! deyip başını camdan dışarı çevirdi Ali Emmi. Umutlanmıştı oysa.

Nasılsın baba? diye yeniden sordu Ahmet "Bir yaramazlık yok ya!"

Yok çok şükür! Deden biraz rahatsız işte...

Uzun uzun anlattı hastalığı. Sonra da açıkladı.

Çok yaşlandı tabii!

Başını salladı Ahmet. Sonra konuya girdi.

Parti kongresinden geliyorum. Adana'dan...

Türkeş'in partisi! deyip yüzünü buruşturdu Ali Emmi. Türkeş'e kızgınlığı sürüyordu hala. Ahmet sesini yumuşattı biraz.

Durumlar çok kötü baba! Okumakta bile zorlanıyoruz. Komünistler...

Hızla anlatmaya başladı olanları. Olayları, boykotları, işgalleri, kavgaları... Gazetede yazanlardan çok fazlasını... Bir ara durdu.

Komandoları varmış Türkeş'in! Durdursun onları bakalım! diye sordu Ali Emmi.

Bir şey söylemedi Ahmet. "Komandalardan biri de benim!" diyemedi tabii. Yeniden izah etmeye başladı. Ali Emmi dikkatle dinliyordu.

Partinin adı değişti. MHP oldu. Amblemi de üç Hilal!

Acı acı güldü Ali Emmi.

Ne yaparsa yapsın! dedi "Bu millet Türkes'e oy vermez! Boşuna uğraşıyorsunuz! Menderes'e yaptıklarından sonra... Oy alamaz milletten!"

Ama baba... diye başladı Ahmet. Kaçınıcı kez, olayları yeniden anlattı. Kısaca...

Bu seçim çok umutluyuz! diye sonlandırdı sözünü, "Çok çalışıyoruz!"

Bu sefer neşeli neşeli güldü Ali Emmi.

Boşuna uğraş! Bizim kel, oylan silip süpürecek!

Demirel'den söz ediyordu.

Göreceğiz! dedi gülerek Ahmet.

Göreceksiniz! diye yeniden güldü Ali Emmi. Çekişme değıldi aralarındaki, tatlı takılmalar.

Ben eve gideyim baba! Anamı...

Git! Ben de erken kapatırım! Akşama konuşuruz!

Tamam baba!

Yeniden elini öptü ve çıktı dükkândan. Ev yolunda gördüğü herkesle konuştu. Hatır sordu. Bu nedenle uzun sürdü yolu. Aklında asıl mesele ile yürüdü evine doğru.

Fatma'yı nasıl anlatacağım? Anam anlar mı beni? Kızarmı? Karşı çıkar mı?

GELECEĞE HAZIRLIK

A nlatması zor oldu! Karşı çıkmamıştı anası. Pek hoşuna gitmese de, kabullenmeye, gülmeye çalışmıştı. Onun bu çabası Ahmet'i sevindirmişti. İki taraftan birini küstürerek mutlu olamayacağını biliyordu. Ailesine bağlıydı Ahmet. İstanbul'u seviyordu, ama Fatma olduğu için. Yoksa ata toprağını terk etmeyi hiç düşünmüyordu.

Evin kapsısında karşılamıştı anası onu. Koşabilse koşacak, ta sokağın başına kadar... Kardeşleri... Yakında oturan akrabalar, çocuklar... Komşular... Tam bir karşılaşma töreniydi sanki!

Biraz daha aklaşmıştı anasının saçları. Yaşmağının altından, isyan eder gibi açığa çıkan saçlar zamanın geçtiğinin göstergesiydi. Kardeşleri de büyümüşler...

En büyük değişim çocuklarda olur. Fark edilir bir değişimdir.

Sarıldılar. Öptüler. Kokladılar.

Hemen sofralar hazırlandı. Ahmet'in özlediğine kesin olarak inandıkları yöresel yemekler... Ali Emmi telefon ettiğinden beri bir telaş, bir hareket başlamıştı. Şimdi onun örnekleri sunuluyordu.

'Yemeğini ye kuzum benim! Hamamı da yaktım! Özlemiş-sindir.'

Özledim ana! Her şeyi özledim! Özlememek mümkün mü?

Yemek yerken düşünüyordu Ahmet. Babasından önce anasına söz etmeliydi Fatma'dan. Babası karşı

çıkamaz! Biliyordu bunu. Ama anası karşı çıkarsa, babasını da etkiler. Herkesi etkiler. Anadolu'da kadınlar güçlüdür. Öncüdür. Önce anasını razı edecek, gerisi kolay. Zamanı yok! Yalnızken, babası gelmeden önce... Özlem ve kavuşma faslı tamamlanmadan, alışılır olmadan...

Hızla yedi yemeğini. Her işi hızlı yaptığını bildiğinden annesi yadırgamadı. Ahmet'in düşünceli halini de yorgunluğuna verdi. Sürekli onun oğul, yavru, evlat olduğunu hatırlatarak eşlik etti Ahmet'e. İstanbul'a ve yaşadıklarına dair sorulan kısa sorulara kısa cevaplar verdi Ahmet. Siyasetten hiç söz etmedi. Analar uğraşmaz öyle işlerle. Bilmezler. Oy verdikleri parti, kocalarının partisidir. Bazen oğulların partisi öne çıkar, o kadar!

Doydun mu yiğidim?

Ellerine sağlık ana! Hepsi çok güzel olmuş!

Anan kurban sana! Burada olaydın... Bak zayıflamışsın acık!

'Tok be anam! Ne zayıflaması? Kilo aldım ben!'

He! Sen öyle belle!

Oğluna en çok yarayacak yiyecek, ananın kendi elleri ile yaptıklarıdır ya! Ahmet ne derse desin ikna edemez. Etmek de istemez. Çünkü gerçekten güzel yemek yapar anası.

Hadi, doyduysan, hamama!

Ana!

Bir iki öksürdü Ahmet. Anası bildi ki bir diyeceği var! İçi cız etti. Yanlış bir şeyler, kötü bir şeyler... Düşünmek istemediği kadar kötü...

Buyur kuzum!

Sana diyeceğim var ana! İlk, sana diyeceğim. Çok önemli, eğer beni dinlersen!

Derin bir nefes geçirdi anası. En üzücü şeye hazırladı kendini.

Söyle yavrum! Seni dinliyorum!

Ahmet çevresine bakındı. Yalnız olmaları rahatlatıcak onu. Kardeşlerine seslendi.

Hele bir izin verin! Konuşacaklarım var anamla!

İkiletmedi kardeşleri. Çok önemli olmasa, ağabeyleri bunu istemezdi onlardan. Hemen çıktılar. Şimdi ana-oğul baş başa...

Ahmet, bu işi anasını kırmadan nasıl söyleyeceğini düşünüyordu ki anası hemen girdi konuya.

Bir kız var değil mi Ahmet'im?

He ana! Bir kız var!

Yüzü sarardı ananın. Korktuğu gibiyse! İçinden Ali Emmi'ye kızdı. Bir alışkanlıktı artık bu kızgınlık.

Ah Ali Emmi Ah! Dedim sana bu çocukları gönderme uzağa diye. Şimdi de kız... Ankara'ya gidecekmış kız başına Zehram! Ah! Ben nidem şimdi? Ya bir sosyete bulduysa Ahmet kendine!

Adı Fatma!

Fatma! Sosyete adı değil!

Aslen Konyalılar! Çok iyi bir aile... Kızı bir görsen anam!

Sevda yüreğe düşünce ananın görmesinin ne faydası varsa?

Uzun uzun anlattı Fatma'yı. En güzeliydi. En temiz, en iyisi, en narini! Sonra da noktayı koydu Ahmet!

Görsen, tanışan, çok seveceksin! Bize uyacak bir kız! Çok iyi anlaşıyoruz!

Bir tek sorusu vardı ananın!

Bize uyacak he! Yani sen... Diyorsun ki buraya getireceksin gelinimi! İstanbul'da kalmayacaksın öyle mi? Gurbet bitecek! Buraya, baba ocağına döneceksin öyle mi?

Şaşırdı Ahmet. Hiç böyle bir soru beklemiyordu.

Başka nereye gideceğim ki ana? İstanbul'da ne işim var? Yeterince yorulduğum oralarda. Okul biter bitmez, hemen döneceğim!

Ahmet, Orman Mühendisi olmak istiyordu, ama memleketinin dağlarında, ormanlarında... Oralardan ayrılmak için hiçbir sebebi yoktu. Bunu Fatma'yla da konuşmuştu.

Bir sevindi ki ana...

Öyleyse... Bir görelim bakalım. Kendisini, ailesini tanıyalım! Açanım kollanmı, onu da 'Kızım' der saranım!

Gelmek zordur. Dönmek daha zordur! demiştik ya. Yine öyle oldu. Üç gün kalınm demişti Ahmet. Ziyaretler, geziler, üzerine bir de parti ve ocak çalışmaları...

Yedi gün kaldı memlekette. Her gün sözleştikleri saatte Fatma'yı aradı telefonla. Bazen uygun oldu çok konuştu. Bazen az. Ama konuştu. Fatma hiç "Gel!" demedi. Ahmet'i ikilemde bırakmadı. Özlediğini söyledi, o kadar. Akıllı kızdı Fatma. Aile nedir, ana, baba, kardeşler nedir bilirdi.

Babası ile bol bol siyaset konuştular. Gelecek seçimler üzerine bahislere girdiler.

Ahmet, yetişmiş bir komando olarak, ocakta gençlere seminerler verdi. Bildiklerini, öğrendiklerini anlattı. Zaman geçti!

Bir kez daha "Bu yıl okul bitecek!" kararlılığında İstanbul'a döndü Ahmet. Fatma'ya koştu. Fatma olmasa İstanbul'u bu kadar özlemeyeceğini bir kez daha fark etti. İstanbul'u seviyor, ama artık Fatma'yı özliyordu.

Çok çalışacağım!

Yurtta, okulda, kahvehanede, kantinde, ocakta... Her yerde aynı şeyi söylüyordu Ahmet.

Çok çalışacağım! Bu yıl bitecek okul! Babamın yüzüne baka-maz hale geldim. Öyle zorlandım ki babama bunun nedenini anlatmakta. Artık derslere eğileceğim!

Ama dava... Ülkü...

İnsan gücünden başka, komandalardan, gençlerden başka dayanakları, paraları, destekleri yoktu ki. Devlet yaygın organı olan, tarafsız olması gereken TRT tamamen sol hâkimiyetine girmişti.

Komünistler orada kadrolaşıyorlardı. Oysa sağcı olduğunu iddia eden bir hükümet vardı devletin başında. Kadrolaşmanın TRT'de yoğunlaşması dikkat çekiciydi. Yayınlar öylesine değişmişti ki. Ülkücüler bunu protesto eden mitingler yapıyorlardı. Sık sık TRT kapısına siyah çelenk bırakılıyordu. Üzerinde şunlar yazıyordu çelenğin.

"Türk Milleti'nin Üstündeki TRT'ye Hayır!

MHP Gençlik Kollan"

Seçim zamanı...

Büyük bir umutla sarılmışlardı o genel seçime. Komandolar, seçim öncüleri, partinin gönüllü yürekleri... Onlar bugün için vardılar ya! Onlar bugün için yetişmişlerdi. Ahmet'in hem zamanı parçalıydı artık, hem yüreği... Koşturup duruyordu. Zaman zaman yorgunluktan bitap düşüyor, ama inatla sınavlarına hazırlanıyor ve iyi notlar alıyordu. Günlerce çok az uykuyla idare ettiği oluyordu. Üç amacı vardı ve hiç birini ihmal edemezdi. Onun mezun olması gerektiğine karar veren büyükleri ve arkadaşları da yardımcı oluyorlar, sıradan işlerden uzak tutuyorlardı.

Seçim yaklaşıyordu.

Bitirme sınavlarına giriyordu Ahmet! Birbiri peşi sıra dersleri temizliyordu. Sınav dönemi sonunda eve şu müjdeyi verdi.

Yalnızca üç dersim kaldı. Bütünleme sınavlarında, sonbaharda onları da verip inşallah...

O yaz davası için koşturacaktı. "Memlekete gelemeyeceğim baba!" diyordu, "Malumunuz olduğu gibi, seçim yaklaştı. Bu seçim çok önemli MHP için! Çok da iyi gidiyor. Çalışıyoruz!"

Boşuna uğraşıyorsunuz! diye takılıyordu babası, "Bu millet ihtilalcilere oy vermez. Türkeş, hezimete uğrayacak! Sen de çok üzüleceksin!"

Yok baba! İnan çok iyi gidiyor her sıyor!

Sen bu halkı ne bileceksin oğlum! sözüne geleceksin!

Kavgalı geçiyordu seçim dönemi.- Pek çok yerde solcuların saldınsma uğruyorlar, hemen karşılık veriyorlardı. Mitingleri, açık ve kapalı toplantıları daha bilinçli programlıyorlardı. Kamplarda aldıkları eğitimin faydası ortaya çıkıyordu. Ama seçimlerde halktan oy isterken "Komando" sözü çok sıkıntı veriyordu artık. Parti de, Ocak da bunu kullanmamaya özen gösteriyordu. Yine de kamplann açılması sürüyor, kısa sürelerle gençler eğitime alınıp seçim çalışmalarında görevlendiriliyorlardı.

Bir süre sonra spekülasyonlar arttı. Komando ismi seçimleri etkileyecek kadar zarar vereceği anlaşılnca, olanlar daha akılcı anlatılmaya, Komando kamplarının "Gençlik eğitim kampı" olduğu üzerine basa basa hatırlatılmaya başlandı. Bu konuda söyledikleri halkı ikna etmese de...

Komandoluk, Milliyetçi Gençlerin benimsediği bir sıfat değildir. Dışarıdan gelmiştir. Kendilerine kalsa bozkurtluğu tercih ederler. Böyle bile!

Bunu, dergilerde, gazetelerde sık sık dile getiriyorlardı. Bazı şeylerin gereksizliği ortaya çıkıyordu. "Komando" isminde ısrarcı şey. Halk bizi bağrına ba- Bak göreceksin! Babanın olmanın, bunu kullanmanın zararını parti olarak çekecekler gibi görünüyordu. Ama bu seçim kazandırsa...

Gençler arasında da ikilem vardı. Bir kısmı "Komando" isminden vazgeçmek istemiyordu.

Biz komandoyuz! Böyle başladı, böyle gidecek! Neden kullanmayalım ki bu adı?

Ama sürekli kötüleniyoruz!

Ne yani? Başka bir isim kullansak komünistler bizi övecek mi?

Hayır! Kötüleme çalışmalarının sonu gelmeyecekti.

Birden bire garip bir oluşumla tanıştı Ülkücüler.

Sıkıntıları yetmezmiş gibi, bir de Naziler çıktı ortaya. Akılsız ve kendini gösterme çabasındaki birilerinin, dış oyunlarla, Ülkücüler arasında ikilik çıkarmak amacıyla ya da bu kutlu hareketi lekelemek hedefiyle "Alman ırkçılığını" örnek alacak kadar şerefsiz bir yapılanmasından haberdar oldular.

İlk örneği İzmir'de ortaya çıktı. Başlarında Gündüz Kapani adında bir hasta ruhlu bulunuyordu. Derneklerinin ismi Nasyonal Aktivite Zinde İnkişaf olarak lanse

edildi. Bu kelimelerin baş harflerinden "NAZİ" kelimesi okunuyor, amaçları da Alman kökenli faşist bir örgütlenme olarak biliniyordu. Bunlar teşkilatlanmaya ve Ülkücü, milliyetçi derneklerin içine sızarak güçlenme, yandaş bulma çabasına girmişlerdi.

Ardından İstanbul merkezli başka bir hareket görüldü. Bu sefer başkanlığı Mürşit Altaylı yapıyordu. Derneğin ismi, Dinamik Ana Stratejiler... DAS...

MHP seçime hazırlanırken, bu tip yapılanmalar, zarar verme, içten çökertme ve lekeleme amacı taşıyordu. Asla sessiz kalınamazdı bu tip saçmalıklara.

Başta Alpaslan Türkeş, MHP yönetimi gecikmeden verdi kararım.

Bu çalışmalar durdurulsun. Bulaşanlar parti ve ocaklardan uzaklaştırılsın. Asla kabullenmeyeceğimiz bu tip fikri iğrençliklere engel olunsun!

Hemen harekete geçti Ülkücüler. Satılmış akılların, kirlenmiş kalplerin çalışmalarına engel olundu. Önce İzmir'de, sonra da İstanbul'da ayıklanıp dışlandı bu derneklere katılanlar. Biraz da hırpalanarak, iyice bir ıslatılarak ders verildi sapıklara... Irkçılık rezil bir anlayıştı. Ne Türk'ün örfüne ne de Yüce İslam dinine uymayan bu görüşler Ülkücüler için mutlaka karşı konulması gereken ve asla benimsenmeyen bir fikir kirliliği olarak görüldü her zaman.

MHP, yeni adıyla gireceği ilk seçim için dikkat çekici sloganlar hazırlamıştı.

Komünizme karşı set, Milliyetçi Hareket

Kapılma hiç hayale, ver oyunu HilaF'e"

Ahlakta, idarede, tarımda, sanayide, vergide, toplumda Reform! Biz Yaparız!

Anarşiyi biz kovarız!

Mitingler, toplantılar, seçim gezileri, kapı kapı gezip propaganda ve sonunda radyo konuşmaları...

Seçim sabahı büyük bir heyecanla uyanmış, hemen sandık başındaki görevine koşmuştu Ahmet. Komandoları, yani Ülkücü gençleri İstanbul genelinde organize etmişler, beşer kişilik guruplar halinde seçim sandıklarını dolaşarak, MHP'nin oylarını korumaya soyunmuşlardı.

O akşamı zor beklediler.

Gece yarısına doğru sonuçlar gelmeye başladığında...

BİR SON GEREKİYORSA..

Bu nasıl iş? Bu nasıl olur?"

Umutlan yıkılmış, düşleri alt üst olmuştu. Oysa nasıl da güvenle ve büyük beklentilerle girmişlerdi seçime. Nasıl çalışmışlar, ne tehlikeleri göze almışlardı. Bu sonucu hak etmiyorlardı.

Babası haklı çıkmıştı. İktidar beklemiyorlardı, ama böylesi bir sonuç da almamalıydılar. Olanlara hala inanmak istemiyordu Ahmet. Sanki birileri çıkacak ve "Şaka yaptık!" diyecekti. Oysa acı sonuç ortadaydı.

Partide sabahlamışlar, radyodan, ayrıca telefonlarla aldıkları bilgilerden umduklarını bulamayacaklarını anlamışlardı. Sabah olduğunda ise artık her şey belli olmuştu.

Milliyetçi Hareket Partisi; 12 Ekim 1969 seçimlerinde % 3,03 oranında oy almış, yalnızca bir milletvekili sokabilmişti meclise. Genel Başkan Alpaslan Türkeş, Adana milletvekili seçilmişti. Bunu bir teselli olarak mı kabul etmeliydiler? O kadar çaba, uğraş, kavga boşa mı gitmişti? Ali Emmi'nin dediği gibi, bu halk Alpaslan Türkeş'e hiçbir zaman oy vermeyecek miydi?

Aslında bir önceki seçime göre oylan artmıştı. Ancak, o zaman uygulanan milli bakiye sistemi bu seçimde kaldırıldığı için sonuç böyle olmuştu. Aynı seçimde % 2,68 oranında oy alan Türkiye İşçi Partisi ise iki milletvekili çıkarmıştı.

AP % 46.55 oy oranıyla ve 256 milletvekili çıkarak yeniden iktidar olmuştu.

Olanları görmeyen, tehlikeyi fark etmeyen, anlamak istemeyen bir iktidar kurulacaktı yine. Dış güçlerin yapılandığı komünist tehlikeyi görmezden gelip, kavgalara "Basit öğrenci olayları, sağ-sol kavgası" gözüyle bakan, gözü kapalı politikacılar... Bunların içinde sağcı, milliyetçi geçinen pek çok okumuş, tecrübeli insanlar, yazarlar da vardı. Kapsamlı ve planlı komünist harekete, bölücü yansımalara "Üç beş çapulcu solcunun yaptığı işler" gözüyle bakan akılsızlardı. Yakın geleceği

göremiyorlardı. Oysa memleket kanlı bir kardeş kavgasına doğru sürükleniyordu.

O bozuk moral ile sınavlara girdi Ahmet. Çalışamamıştı. Üç dersin üçünden de kalmış, okulu bitirmesi şubat dönemine, ilk yanyılda yapılacak bütünlemelere uzamıştı. Planları bozulmuştu.

Yapacak bir şey yok! diye düşündü. Sonra aklına memleketine gitmek geldi. Orada daha mı iyi çalışırdı? Ya Fatma! Onu nasıl bırakacaktı? Nasıl dayanacaktı onusuzluğa? Bir de okulundaki durum...

Boşta kaldığıma göre daha çok faydam olur davama! Gitmedi Ahmet. Kendini dernek çalışmalarına verdi. Derslerine düzenli çalışmak içinde bir program yaptı. Fatma'yla görüşmelerini, onun uygun olduğu zamana göre ayarlayacaklardı.

Zamanı boldu artık. Hiç bu kadar rahat olmamıştı İstanbul'a geldi gelesi. Fatma ile fırsat buldukça buluşmak, gelecek planları yapmak ayrı bir uğraşı haline gelmişti. Ülküdaşlarına da çok faydası oluyordu. Onun varlığı bile yetiyordu okuldaki üstünlüğü korumaya.

Fatma'nın dersleri çok iyiydi. O yılın sonunda bitirecekti okulunu.

Olmazsa! diyordu Ahmet, "Şubatta da bitmezse benim okulum, yaz döneminde birlikte alırız diplomaları. Daha iyi olur!"

Hayır! diyordu Fatma, "Çok çalışacaksın ve yaza bırakmayacaksın işini! Fırsat varken bitir okulunu. Durumlar gittikçe karışıyor."

Biliyorum Fatma. Zamanında bu okulu temizlemeseydik, şimdi solun kurtarılmış okullarından birisiydi. Neredeyse Ülkücülerin rahatça okuyabildiği okul kalmayacak İstanbul'da. Uğraşımız bu yüzdendi! Çok haklısın! Yarın ne olacağı hiç belli olmaz. Bunlar iyice azdılar. Demirel hükümetinin olayları önleyebileceğini sanmıyorum. Çok zayıf kalıyorlar. Çünkü tehlikenin farkında değiller. Böyle giderse her geçen gün daha kötüye gidecek Türkiye. Bir an önce bitirmeliyim okulu!

O yıl komünistler açısından da önemli şeyler oluyordu. Gelecekte pek çok kanlı olayın sorumlusu ve planlayıcısı olan Dev-Genç kuruldu. Böylece sol hareket yeni bir aşamaya geçiyordu. Daha önceki adı, FKF, Fikir Kulüpleri Federasyonu olan dernek, seçimden birkaç gün önce 10 Ekim 1969'da adını değiştiriyor ve "Devrimci Gençlik Federasyonu" haline geliyordu.

Umut onların her şeyiydi, ama seçim yenilgisinin acısını hala unutamıyordu Ahmet. Oysa Alpaslan Türkeş, sürekli umut aşıyor, "Merak etmeyin! Çalışalım. Allah yardımcımızdır!" diyordu. Enerjisi tükenmeyen bir liderdi.

Komünistler gemi aزی almışken, bu kadar güçlü bir cendere içinde, böylesi vurdumduymaz bir iktidarla olayların önüne nasıl geçilecek?

Artık sopalar, demir çubuklar, zincirler devri kapanmıştı. Silahlar çıkmıştı ortaya. Bombasız bir gün yoktu İstanbul'da. Ko münist militanların silahlı dolaştıkları haberleri geliyordu kulaklarına. Üstelik intikam yeminleri ediyorlardı.

Ülkücüler yeni bir sloganla protesto ediyorlardı komünistleri.

Komünistler Moskova'ya!

Eğer özendiğiniz Sovyetler Birliği çok iyiye, orayı ve yönetimini özlüyorsanız, burada işiniz ne? Sizi tutan da yok! Buyurun gidin Moskova'ya!

Gitmeler önce gittiklerine pişman olacaklar, belki geri dönüp memleket toprağını öpecekler ve yaptıklarından dolayı yüzlerce kez tövbe edeceklerdi. Ama gitmiyorlardı işte.

Komünistler Moskova'ya!

Bu dileği her fırsatta seslendiriyordu Ülkücüler.

O günlerde Bilal'la, Garip Bilal'la kantinde oturmuş dertleşiyordu Ahmet.

Ha bu durum çok çötüdür da! demişti Karadenizli Bilal "Burada kalmayacağı da kesun. Ha pu adamlar silahlanayı. Sen tanunan, pilinen pirisun Ahmet. Keşke okuli pitirup memle-çete dönseydun. Purada kalman hiç eyi değil. Amaçlari pellu bu adamların. Önlerindeçi encelleru ortadan kaldurmak isteyecek-lerdur da! En büyük encel sensun. Anasunu ağlattun komonist-lerun da. Hepisinin guyruk acisi var piliyorsun. Senden çok çe-

kinurler. Delikanlilik devru pittu gardaşum. Kavgalar eskisu cibi olmayacak. Senu hedef tutup bir kancukluk etecekleru o kadar belli çi. Gel saa bir silah getirtenim memleçetten. poş gezme ar-tuk!"

Yahu Bilal, ben de tehlikenin farkındayım, ama senin gibi yapamam sanırım. Sürekli silahlı... Polisin gözü üzerimde. Silahla yakalanıp ceza alırsam...

Saa her zaman taşı demeyrum çi Ahmet! Tursun pir sotada. Lazim oldukça, tehliçeli işlere ciderken yanma al. Hatta yen-cemle gezerken onun çantasına...

Bak işte bu olmaz Bilal. Biz solcular gibi kadınlarımızı, kızlarımızı bu işlere bulaştırmayız!

Biliyorum da kardaşum. Önlem almadan da olmaz çi! Penum slogani pileysun da!

Benim anam ağlayacağına onun anası ağlasın!

Hah! Aynen öyledur!

Sonunda Ahmet'i ikna etmişti Bilal. Hemen hemşerilerine ulaşmış, temiz, kullanışlı bir Karadeniz el yapımı tabanca getirtmişti Ahmet için. Uygun bir yerde duruyordu. Uzun zaman taşıma gereği duymamıştı Ahmet, ama bakışlardan, aldığı işaretlerden ve gelen haberlerden solcuların üzerine geleceğini anlayınca, tabancasız gezmemeye başlamıştı.

Garip bir alışkanlıktı. Bir defa başlayınca, insan kendini güvende hissediyor ve tabancasız yapamıyordu. Pek çok Ülkücü, özellikle kampta eğitim görenler, tehlikenin farkına varmışlar, sürekli silahlı gezer olmuşlardı.

Memleketin her yerinden kötü haberler geliyordu. İş artık çığırından çıkıyordu.

Hava çok soğuktu. Okuldan çıkmıştı o gün. Öğleden sonra, görmeden yapamadığı Fatma ile buluştu Ahmet. Birlikte yemek yediler. Sonra biraz yürümek istediler. Yan yana, oldukça soğuk olan havaya aldırmadan. Vitrinlere bakarak dolaşıyorlardı. O akşam Ocakta bir toplantıya katılacaktı Ahmet. Gece geç saatlerde yurda döneceği için tabancasını beline takmayı ihmal etmemişti.

Bir an peşlerinden gelenleri fark etti Ahmet. Takip ediliyorlardı. İki kişi görmüştü. Ayrı ayrı yürüseler de, birbirleriyle ilgileri yokmuş gibi davransalar da birlikte olduklarını fark etmek zor değildi. Bir yerlerde gizlenen başka birileri de olabilirdi. Demek ki hakkındaki plan bugün uygulamaya konulacaktı. Bunu nasıl yapabileceklerini düşündü. Eğer amaçları dayak atmak ise, en az beş altı kişi olmalıydılar ve aniden تنها bir yerde saldır-malıydılar. Oysa işlek bir caddede yediler. Onlara fark ettirmeden kontrol etti adamları. Tanımadığı tiplerdi. Bir ara polis olup olamayacaklarını düşündü. Silahla yakalanmak istemiyordu. Polis olduklarına emin olsa tabancasını bir yerde atar ya da umumi bir tuvalete girip saklardı.

Ya komünist bir pusu ise? Yanında sevdiği vardı. Ya ona da zarar verirlerse? Hiçbir şeyden haberi olmayan Fatma, ona gülerek bir şeyler anlatıyordu. Hızla

düşündü Ahmet. Böyle durumlarda neler yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Önce Fatma'nın emniyetini sağlamalıydı. Ama nasıl? Bir araç bakındı çevrede. Fatma'yla birlikte taksiye binip kaçmayı düşündü. Kampta öğrendikleri geldi aklına. O zaman bir gün gerekli olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi anlatılanlar bir anda geçti kafasından. Çok savunmasız duruma düşerlerdi taksiye binerlerse. Bindikleri anda saldırabilirlerdi takip edenler. O zaman hem kendileri, hem de üçüncü bir insan tehlikeye girerdi.

İlk yapacağı iş Fatma'yı bir bahane ile emniyetli bir yere almak ve bu adamların üzerine gitmekti. "Baskın basanıdır!" taktiği her zaman sonuç verirdi.

Bir mağazaya soktu Fatma'yı. Gömlek bakma bahanesi ile... Ardından gelen olup olmadığını kontrol etti vitrinden. Biri hemen ileride durmuş onların çıkmasını bekliyordu/Diğeri ortadan kaybolmuştu. Büyük ihtimalle başka birilerine haber vermeye gitmişti.

Bir kenarda tabancasının namlusuna mermiyi verdi, Ahmet. Sonra parkasının cebine soktu tabancayı. Eli cebindeyken tabanca da elinde duracaktı. Tabanca belinde kalsa, çekmeye fır satı olmayabilirdi. Her şeyi ayarladığını düşünerek Fatma'nın kulağına eğildi. Olanlardan habersiz, giysileri inceleyen sevdiğine anlattı gördüklerini.

Hiç belli etmeden beni dinle! Büyük ihtimalle bizi takip ediyorlar. Şimdilik iki kişi fark ettim. Daha

kalabalık da olabilirler. Ben onlarla baş edebilirim. Ama sen varken elim kolum bağlı olur. Sana zarar gelsin istemiyorum. Burada oyalan. Sakın, ama sakın dışarı çıkma. Ne olursa olsun! Anladın mı?

Nefesi kesilmişti adeta Fatma'nın.

Gitme ne olur! dedi, "Polis çağıralım! Ya da yardım isteyelim arkadaşlardan. Telefon edelim. Sen çıkma!"

Kimseyi boş yere telaşa düşürmeyelim şimdilik. Belki de takip edenler polistir. Hiç belli olmaz. Sen burada bekle. Ben senin iyi olduğunu, emniyette olduğunu bileyim, yeter. Bir bakalım, bu adamların amacı ne? Sonra düşünerüz, ne yapacaksak!

Fatma bırakmadı Ahmet'i. Koluna yapıştı adeta.

Ne ölü gitme!

Ahmet kaşlarını çattı.

Bunu yapma işte. Beni biliyorsun. Karakterimi, huyumu! Böyle yaparsan yaralarsın ruhumu. Lütfen dediğimi yap!

Çaresiz kaldı Fatma. Bıraktı Ahmet'i. Ne yaparsa yapsın onu durduramayacağını biliyordu. Daha başlar-ken konuşmuşlardı bunları. Onun adı "Komando'ydu!

"Tamam" dedi, "Sözünden çıkmam!"

Gülümsedi Ahmet.

Hiç merak etme! dedi, " Beni harcamak kolay değil! Böylesi çok geldi başıma!"

Sonra yavaş yavaş yaklaştı kapıya doğru. Son kez Fatma'yla göz göze geldi. Kapıyı açıp dışarıyı kontrol

etti. Az önceki takipçileri, göremedi. Yanıldığını düşündü bir an. Eli cebinde, silahının kabzasını kavramış, dışarı çıktı. Sağa sola bakındı. Biraz ötede vitrine bakar gibi oyalanan kendi yaşlarında genci görünce, daha fazla beklemedi. Hızla ona doğru yaklaştı. Genç, onun geldiğini görmüş, hareketlenmiş, ama kaçamamıştı.

İki adım kala durdu Ahmet.

Kimsin? Derdin ne? diye sordu. Cevap gelmedi karşıdakinden. Onun yerine yardım ister gibi sağa sola bakınmaya başladı. Ahmet boşta kalan sol eliyle gırtlığına yapıştı. Sıktı. Nefesi kesildi oğlanın.

Kimsin? Neden takip ediyorsun beni?

Çırpıyordu genç. Yoldan geçenler bu garip tartışmaya şöyle yan gözle bakıyorlar, karışmadan uzaklaşıyorlardı. Kimsenin onları ayırmaya niyeti yoktu.

Birkaç kez daha sarstıktan sonra genci bıraktı Ahmet.

Defol git! Bir daha da seni çevremde görmeyeyim. Bu sefer affetmem! dedi. Karşısındaki nefes almaya çalışırken "Pis faşist!" dedi fısıldayarak, "Cezanı çekeceksin Komando Ahmet!"

Onu tanıyorlardı. Bu planlı bir işti. Ahmet cebinden silahını çıkarıp gösterdi.

Bak hala konuşuyor! Defol! Yoksa gebertirim seni! Rengi attı oğlanın. Ahmet, bir adım attı ona doğru. Çünkü onun eli de beline doğru kaymıştı. Ahmet onu durdurmak üzereyken, ardından seslendi birisi.

Faşist komando! Seni halk adına devrim mahkemesinde yargıladık ve ölüm cezasına mahkûm ettik! İnfaz saatin geldi!

Hızla döndü Ahmet. Aynı anda da silahını çekti. Yolun karşı tarafında, beş metre kadar ötede parkah, iki kişi ellerini bellerine atmışlardı. Ne olacağını anladı Ahmet. Hemen ateşledi tabancasını. Onları bekleyemezdi. İki el ateş etti karşıdakilerin bacaklarına doğru. Biri "Ah!" diyerek eğildi. Ama aynı anda ikisi de silahlarını çekmişlerdi. Bir anda kurşun yağdırmaya başladılar Ahmet'e doğru. Ahmet o sırada arkasında kalan komünisti unutmuştu. Oysa o da silahını çekmiş, arkasından vuracaktı Ahmet'i. İnsanlar bağırarak sağa sola kaçıyorlar, pek görmedikleri bu manzara karşısında ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Ahmet iki el daha ateşledi silahını. Bir yerlerinde acı hissetti, ama aldırmadı. Bu sırada az önce bıraktığı gencin de silahını çıkardığını fark etmiş ona doğru hamle yapmıştı. Önce bir tekme ile onun silahını düşürdü. Sonra da elindeki silahla vurdu yüzüne. Karşıdan açılan ateş sürüyordu. Kurşunlardan bazıları Ahmet'in boğuştuğu gence geldi. Yığıldı yere genç. Saldırganlar arkadaşlarını vurmaktan çekinmemişlerdi. Silahları boşalmış, kaçmaya başlamışlardı. Bir an artlarından ateş etmek için silahını doğrulttu Ahmet. Kurşunu kalıp kalmadığını bilmiyordu. İnsanların kaçtığı sokakta günahsız birine zarar vermek istemedi. Halsiz kaldığını,

ayaklarında derman kalmadığını fark ediyordu. Yaralandığını biliyordu. Parkasının önüne baktı. Kan... Neresinden yara aldığını bilmiyordu. Yere düşen solcuya doğru baktı. Silahı bir yana uçmuş, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Onun yaşadığını görünce rahatladığını fark etti. Düşmanı da olsa ölmesini istemezdi.

Dayan! dedi "Yoldaşların böylesine acımasız işte. Bana sıkarken seni vurdular. Az dayan! Birileri ambulans çağırmıştır!"

O sırada Fatma'nın sesini duydu.

Ahmet!

Çatışma başladığında mağazadan fırlamış, olanlara tanık olmuştu. Çaresizce izlemek zorunda kalmak ne acıydı. Şimdi ağlayarak Ahmet'e doğru koşuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü Ahmet. Fatma yanma gelmiş, feriyat ediyordu. Hala akli başındaydı Ahmet'in, ama bayılmak üzere olduğunu anlıyordu. Silahı uzattı Fatma'ya.

Git! dedi, "Al bunu ve git. Sakın durma! Merak etme ben iyiyim!"

Böyle durumlarda neler olacağını, neler yapması gerektiğini anlatmıştı Fatma'ya.

Bak! Durum çok karışık! Sen bilmezsin bu işleri. Herhangi bir olumsuz durumda, ne dersem onu yap! Sakın sözümden çıkma! Ben yapman gereken doğruları söylerim sana. Aksi, hem sana zarar verir hem bana!

Fatma bir an duraksamış, bu sözleri hatırlamıştı. Sevdikini o halde, öylece bırakmak aklından bile

geçmezdi, ama Ahmet en doğruyu düşünüyordu. Birileri polise telefon etmiş olmalıydı. Geç de olsa, iş işten geçmişte olsa polis gelirdi. Mutlaka onu da bulaştırırlardı olaya. Ahmet, başına ne gelirse gelsin Fatma'nın polise, mahkemelerle uğraşmasını, nezaretlerde kalmasını istemiyordu. Üstelik bir çatışmanın tarafıydı ve silahı yatalatmak istemiyordu.

Hadi! dedi adeta yalvaran bir sesle "Şunu al ve git! Bulunmayacak bir yere at! Beni merak etme! Görüşeceğiz!"

Komando Ahmet, yere yıkılmak üzereydi. Fatma'ya uzanan eli titriyordu. Çok kan kaybediyordu. En çok acıyan yarasını sol eliyle bastırıyordu. Gözü yaşlı Fatma bir hamlede aldı Komando Ahmet'in silahını. Hemen çantasına attı. Son kez baktı Ahmet'in gözlerine. Sonra ardına döndü. Başını yere eğip koşar adım uzaklaştı oradan. Sel gibi akan gözyaşlarına engel olması mümkün değildi. Bir sokak kadar yürüdü. Toparladı kendini. Bir taksi durdurdu. "Sür!" dedi. Taksi ilerlerken neler yapacağını düşünüyordu. İlk işi köprüde inmek ve kimseye belli etmeden tabancayı denize atmak, sonra da eve...

Ahmet! Komando Ahmet...

Olay yeri bir anda polis sirenleri, ambulans sesleri ile dolmuştu. Kalabalık izleyiciler neler olduğunu anlamaya çalışıyor, görgü şahitleri gördüklerini polise anlatıyorlardı. Yerde yatan iki

Bir Devrin gerçeğiydi KOMANDOLAR... Vardılar! Oradaydılar! Daha dün gibi...

KOMANDO KAMPLARI düş ürünü değildi Gerçekti!

Gurur duyulacak bir geçmişin ilk merhalesiydiler.

Öyle gerekiyordu! Öyle oldu! Unutmanın, unutturmanın, inkâr etmenin anlamı yok! Aksine sahip çıkmalı! Öğrenilmeli... Çünkü...

Halis bir niyetin, kutlu bir Ülkünün, örnek bir mücadele gücünün ürünüydüler...

Bu dünyadan bir "KOMANDO" geçti! Unutulmalı... Bu roman, efsanevi "KOMANDO"nun örnek hayatına bir selam sunumudur! Öykünmedir!

Bu romanda geçen kelimelerin, hitapların, sloganların ve terminolojinin; o zamana ait olduğunu özellikle belirtmeliyim.